

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 505

ΕΝΑΣ ΣΦΟΤΗΡΙΟΣ
ΝΟΜΟΣ

*Ένα από τα σπουδαιότερα ζητήματα του τόπου, ζήτημα βασικόν, εφόσον αφορά τας παραγωγικὰς δυνάμεις τῆς χώρας, τὸ ζήτημα τῶν ἀγροτικῶν χρεῶν, ἐρυθμίθη ὀριστικῶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, διὰ τοῦ ἐδικοῦ νομοθετήματος τὸ ὁποῖον δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην σελίδα.

Ἡμεῖς οἱ ἄστοι, δὲν ἠμπορέσαμε ποτὲ νὰ καταλάβωμε τί ἐσήμαινε τὸ ζήτημα αὐτὸ διὰ τὸν Ἕλληνα ἀγρότην, ἂν καὶ ἡσθανόμεθα, ἐμμέσως, τὸν ἀντίκτυπὸν τοῦ εἰς τὴν ἐν γένει οἰκονομικὴν μας ζωὴν.

Ἀρκεῖ νὰ σὰς ἀναφέρωμεν ὅτι εἰς 10 ὀλόκληρα δισεκατομμύρια δραχμῶν (δηλ. εἰς 14.800 δραχμὰς κατ' ἄτομον) ἀνέρχονται τὰ χρεὴ τῶν ἀγροτῶν πρὸς τοὺς διαφόρους πιστωτὰς τῶν, διὰ νὰ σχηματίσετε μίαν ἰδέαν τοῦ θάρους ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐστὲναζε ὁ Ἕλληνας χωρικός. Ἐστὲναζε, διότι πλέον δὲν θὰ στενάζῃ.

Τὸ Νέον Κράτος ἐθεώρησε ζήτημα τιμῆς τὴν ρύθμισιν, ἐκ τῶν πρώτων, καὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον εἶχε ὑπερχρονίσει, μὲ κίνδυνον νὰ ἐξελιχθῇ εἰς γάγγραιναν ἢ ὁποία θὰ ἐσκότῳ τὴν ζωὴν τῆς ὑπαίθρου.

Ὁ Ἕλληνας ἀγρότης, πληττόμενος ἀπὸ τὰς θεομηνίας καὶ τὰς ἀλεπαλλήλους ἐπιστρατεύσεις μὲ ὅλα τὰ συμπαρομαρτοῦντα, ἐφθασε κάποτε εἰς τὸ σημεῖον νὰ φωνάξῃ τὸ ρωμαϊκὸν « non possumus ». Ποῖος ὅμως μποροῦσε νὰ τὸν ἀκούσῃ; Ἡ φωνὴ τοῦ ἐπνίγετο πάντοτε κάτω ἀπὸ τὸν ὄγκον τοῦ ζητήματος.

Καὶ οἱ γείτονές μας οἱ Σέρβοι, εἶχαν τὰ ἴδια μὲ ἡμᾶς. Ἡ γιουγκοσλαβικὴ ὁμως κυβέρνησις, ἀντιλαμβάνομένη τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὁποῖον ἐφέρετο ἡ χώρα, προέβη εἰς ἕνα ριζικὸν μέτρον: διέγραψε τὰ 50 ο)ο τῶν ἀγροτικῶν χρεῶν, καταβαλλόντος τοῦ Κράτους ἐνὸς 25 ο)ο, εἰς τοὺς πιστωτὰς τῶν ἀγροτῶν.

Ἐδῶ, δὲν ἠμπορεσε νὰ γίνῃ ἀκριβῶς τὸ ἴδιο πράγμα, διότι πιστωταὶ τῶν ἀγροτῶν στὴν Ἑλλάδα, εἶναι συνήθως ὁ μικροεπαγγελματίας, ὁ μικρὸς ἐμπόρος, αὐτὸς ἀκόμη ὁ μικρομπωκάλης τοῦ χωριοῦ. Δὲν ἦταν, λοιπόν, δυνατόν τὸ Κράτος νὰ θελήσῃ νὰ σώσῃ τοὺς μὲν καταστρέφον τοὺς δέ, δι' αὐτὸ, κατόπιν μακρὰς μελέτης, κατέληξεν εἰς ἕνα μέσον ὅρον: τὸν νέον νόμον, ὁ ὁποῖος ἀνακουφίζει τὸν ἀγρότην χωρὶς νὰ καταστρέφῃ κανέναν. Ἀπεφάσισε δηλ. τὴν διαγραφὴν μέρους τῶν χρεῶν τῶν μόνον διὰ τοὺς προθυμοποιουμένους νὰ ἐξοφλήσουν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους τὰ χρεὴ τῶν. Διὰ τοὺς λοιποὺς προέβλεψε διαγραφὴν τοῦ χρέους τῶν ἐκ τῶν τόκων καὶ ἐτατοποίησιν τῶν χρεῶν τῶν εἰς μακροχρόνισμα μὲ τόκον 3 ο)ο.

Καὶ αὐτὸ ἤδη εἶναι πολὺ σπουδαῖον.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ
ΣΤΙΧΟΙ
ΤΑΓΚΟΜΑΝΙΑ
Η ΤΡΕΛΛΑ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἄχ! Τί εἶναι τοῦτο τὸ κακὸ!
Παντοῦ ταγκό! Παντοῦ ταγκό!
Χρόνια βαστά ἡ λόξα τῆς μόδας...
Καὶ σὲ δυὸ τέταρτα ρυθμὸ
θλέπουμε μέγιστο ἀριθμὸ
Ρωμηῶν νὰ σέρνουνε τοὺς πόδας!

Ντιζέρ μὲ στρίγγλικες φωνές—
εἶτε μὲ φάλτσες καὶ θραχνές—
κάνουν τ' αὐτιά μας νὰ θουίζουμε...
Μὰ καὶ τὸν βίο μας συνεχῶς
σὲ κάθε ἔθμα, δυστυχῶς,
τίτλοι ταγκό μᾶς βασανίζουν!

Ὅταν κερνιέσαι καὶ κερνάς
κι' ἀργὰ στὸ σπῆτι σου γυρνᾷς,
τὸ ἔτερον ἡμῖς ἀντικρύζεις
νὰ σὲ ρωτᾷ ἀγριωπὸν
καὶ μ' ἐπιθετικὸν σκοπὸν:
«ΝΑ ΗΞΕΡΑ ΜΕ ΠΟΙΟΝ ΓΥΡΙ-
(ΖΕΙΣ...».

Ὅταν ξεχνᾷς καμμιὰ φορὰ
τὶ ἔταξες στὴν πεθερά...
κάστανα αὐτὴ δὲν σοῦ χαρίζει!
Μ' ἕνα τῆς βλέμμα σὲ ἀπειλεῖ—
βλέμμα πού κεραυνοβολεῖ! —
Καὶ «ΘΑ Σ' ΕΚΔΙΚΗΘΩ!...» γκα-
(ρίζει!

Κι' ὅταν ρακένδυτος κανεῖς
ἐκλιπαρεῖ, ἡμιθανής,
τὰ δανεικὰ πού δὲν τοῦ ἐπέστρεψες—
βλέπων πὼς εἰσαι ἀνευ ψιλῆς
καὶ ὅτι δὲν τὸν ἐξοφλεῖς,
σοῦ ψιθυρίζει: «ΜΕ ΚΑΤΕΣΤΡΕ-
(ΨΕΣ!».

Κι' ἡ φίλη σου ὅταν μιὰ θραυὰ
σοῦ λέει μὲ ξέγνοιαστη καρδιά:
«Εἰς τὴν Γλυφάδα ὁδηγησέ με...
Καὶ γιὰ νὰ εἰμαστε «ἀλά πάζ»
ἄς πάρουμε σουπὲ στὴν πλάζ...»
τῆς λές μὲ πόνο: «ΣΚΟΤΩΣΕ
(ΜΕ...».

Χειρότερο ὅμως ἀπ' αὐτὰ—
πού κάνει ὁ νοῦς νὰ σταματᾷ! —
εἶναι σὲ τὴν στάθην ὅταν μένεις
προσμένοντας—κακίᾳ πληγὴ—
τὸ τράμ πού πάντοτε ἀργεῖ
κι' ὅλοι σοῦ λέν: «ΜΗΝ ΠΕΡΙΜΕ-
(ΝΗΣ!».

Ὁ καταφυγμένος—μὲ μηχανήματα
ψύξεως συστήματος «Ρέξ»—συντάκτης
αὐτῆς τῆς ἀμαρτωλῆς στήλης ἐξακο-
λουθεῖ τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον του.
Τὰ βράδια παγώνουν τὰ πάντα, μο-
λονότι τὴν μέρα κάνει ζέστη. Ἀπὸ
αὐτὸ μπορεῖτε νὰ συμπεράνετε πὼς
ἐργάζεται νύχτα ὁ διαβολοσυντά-
κτης!

Ἀκούσατε καὶ φρίξατε!
Ἐρώτησις.—Σὲ ποιά γωνία τῆς
γῆς πατὰ τὸ πόδι τοῦ ἑνὸς ἐξερευ-
νητῆς;
Ἀπάντησις.—Στὴν Παταγω-
νία!

Πάραυτα, στέλλεται ὡς ἀμοσὴ εἰς
τὸν συντάκτην καρπαζιά, κλεισμένη
ἐντὸς δεκαλέπτου φακέλλου! Αὐτὸς
ὅμως δὲν πτοεῖται εὐκολά. Ἀπόδει-
ξις.

Ἐρώτησις.—Πὼς λέγεται ὁ θυ-
μὸς τῆς Ἀννας, ὅταν ἡ Ἀννα ἐρά-
ζει ἀπ' τὸ κακὸ τῆς;
Ἀπάντησις.— Ἀναβρασ-
μός!

Ὁ συντάκτης κρίνει φρόνιμον νὰ
κρυφτῇ μέσα στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ
του, γιὰτὶ τὸ μαινόμενο πλήθος ζητεῖ
νὰ τὸν λυντσάρῃ. Καὶ συνεχίζει ἀπ'
τὰ ἄδυστα:

Ἐρώτησις.—Πὼς λέγεται ἡ ποί-
ησις ὅταν δὲν βασίζεται στὴν τέχνη,
στὸ ταλέντο, ἀλλὰ στὸν παρὰ;

Ἀπάντησις.— Παραποίη-
σις!

Αὐτομάτως, πολλοὶ ποιηταὶ—ἄς μὴν
ἀναφέρουμε ὅμως ὀνόματα!—διαμαρ-
τύρονται καὶ θέλοντες νὰ ἐκδικη-
θοῦν τὸν συντάκτη τῆς στήλης μας...
τὸν τορπιλίζουν... μ' ἕνα ποίημα φου-
τουριστικόν, στυλ Μαρινέtti!

Αὐτὸς, τὸ βιοτὶ τοῦ:

Ἐρώτησις.—Ὅταν κάποιος θέ-
λει νὰ σὲ ἐάῃ νὰ ἐγάλλῃς τὸ φίδι ἀπ'
τὴν τρύπα, πὼς σοῦ κάνει τὴν σχετι-
κὴ πρότασιν;

Ἀπάντησις.— Πρὸτα σὺ...!

Ἀναστάτωσις τῶν πάντων! Τὸ
πλήθος, μαινόμενο, πολιορκεῖ τὸ ὑ-
πόγειο ὅπου ἔχει ταμπουρωθῇ, ὁ συν-
τάκτης, ὅπως συμβαίνει στὰ φῖλμ μὲ
τοὺς γκάγκστερς! Τί θὰ γίνῃ... ἕνας
Θεὸς τὸ ξέρε!

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ
Εἰς τὴν «ΕΒΔΟΜΑΔΑ»

Τὸ αἰσθητικὸν καὶ περιπετειώδες
ἀριστοῦργημα τῆς διασήμου μυθι-
στοριογράφου.

ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ ΟΥΕΝΤΟΥΟΡΟ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ἩΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τῆς 4
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.35
ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα και κουτά

ΘΑΡΧΟΤΑΝΕ ΚΑΙ Η ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ

Στο χωριό:
—Μητέρα, άρμεξα τις αγελάδες, έδωκα στον γάιδαρο να φάγη, έστειλα τα βόδια στη βοσκή και τώρα πάω να κυττάξω και τα γουρούνια!...
—Μπαράβο κόρη μου, άμα τελειώσης, πήγαινε κατόπι να περιποιηθής και τον άνδρα σου.

ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Στην κοσμική δοχή:
—Αυτός εκεί, άριστερά, είναι φίλος μου, και ο άλλος δεξιά, σύζυγός μου.
—Αυα... Λοιπόν μ' έμένα συμβαίνει το αντίθετο...

ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ

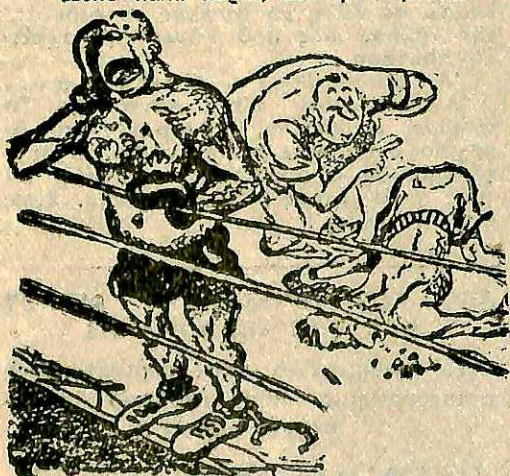
—Δεν τα καλοπερνούν τέλος πάντων εδώ κι' ένα χρόνο τώρα οι 'Αλεξόπουλοι.
—Και γιατί δεν χωρίζουν;
—Δεν θέλει ούτε ο ένας ούτε ο άλλος να λύση το διαζύγιο, γιατί αυτό θα εύχαριστούσε και τον ένα και τον άλλο.

ΔΟΚΙΜΗ!

Ο καθηγητής της γεωμετρίας.—Γυναίκα έχω την ιδέα πως ή υπηρέτριά μας μάς κλέβει. Για να την δοκιμάσω, άφησα επάνω στο γραφείο μου το πορτοφόλι μου με λεπτά. Να δούμε πόσα θα πάρη.
'Η γυναίκα του.—Και πόσα άφησες μέσα;
Ο καθηγητής της γεωμετρίας.—'Αλήθεια! Είδες; Ξέχασα να τα μετρήσω!

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΟΠΟΥΣ

Ο σεβάσμιος κ. Κ. στον μικρό Τοτό:
—Και πώς πάει ή γιαγιά σου, μικρούλη μου;
—Πολύ καλά κύριε, και ή δική σας!

ΝΟΚ ΑΟΥΤ... ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

—Τρέψτε! Ο διαιτητής τρελλάθηκε! Έφθασε στα 40 κι' άκόμη μετράει!

Το πλαστό ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο γέρο Γκισκάρ, ξαπλωμένος στην πολυθρόνα του, έστελνε στο τσάβανι γαλάζια σύννεφα καπνού.
—Θέλετε μία παράξενη ιστορία; μάς ρώτησε.

Κουνήσαμε το κεφάλι μας καταφρενικά.

—Έ λοιπόν, συνέχισε ο γέρο-άσττυνομικός, έχω αυτό που ζητάτε! Μην περιμένετε όμως ν' ακούσετε πιστολιές, σφαγές, περιπλοκές, καταδιώξεις κι' αλληλφειές. Κάθε άλλο. 'Η ιστορία μου είναι απλούστατη, τόσο απλή μάλιστα, που σχεδόν δεν λείπει τίποτα! Ούτε συλληψεις, ούτε έγκληματα. Κάτι παραπάνω; ούτε καν κλοπή! 'Α! ώποτε σάς κινεί αυτό την περιέργεια; Τώρα, θά μάθετε.

Ο Γκισκάρ βυθίστηκε ακόμα πιο αναπαυτικά στην πολυθρόνα του, τα μάτια του παρακολούθησαν για μία στιγμή μνηστροπικά τον καπνόν που ανέβαινε σε έλαφρούς κύκλους κι' είπε τέλος:

—Δεν θά παραπονεθίτε αν λείπη ή δράση;
—Όχι! συμφωνήσαμε.
—Καλά.

—'Ημουν στην Γουϊάνη, στην Καγένη. Μ' είχε φέρει εκεί μία έρευνα που τελείωσε κατ' ευχήν. Έπωφελήθηκα της έλευθερίας μου για να πάρω μερικά στοιχεία για τους καταδικούς που εκτίουν την ποινή τους στα κάτεργα.

—'Υστερα από ένα μήνα διαμονής μου στην πόλη, είχα άρχισει να γνωρίζω λίγο-πολύ όλα τα κακόφημα κέντρα της πόλεως, καθώς κι' όλους τους τέως κακοποιούς, που άποτελούσαν τον πληθυσμό της πόλεως.

—Μία μέρα, με κάλεσε ο διοικητής.

—Στο ταλέντο σας ως ίνσπεκτορ θά προσφύγω σήμερα μου ελπε έν είδει προσφύγου. Μία συμμορία παραχαράκτων έχει σκορπίσει στην πόλη μας πλαστά χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων. 'Η άστυνομία μας δεν κατόρθωσε ως τώρα τίποτα. Θά σάς χροστούσα εύγνωμοσύνη αν θέλατε ν' ασχοληθίτε μ' αυτή την ύπόθεση, χωρίς να άναμίξετε, αν σάς είναι δυνατόν, την γαλλική δικαιοσύνη σε μία τέτοια μικροδουλειά. Έχω πεποίθηση στην ικανότητά σας κι' ελπίζω να μην άργήσετε να φέρετε πισθόγκωνα δεμένους τους έγκληματίες!

—Ο διοικητής με κύτταξε για μία στιγμή για να με ψυχολογήση και πρόσθεσε:

—Εννοείται ότι μπορείτε έν ανάγκη να ζητήσετε να σάς βοηθήση ή τοπική άστυνομική άρχή. Σας εύχομαι καλή επιτυχία και σάς υπόσχομαι έν τα καταφέρετε καλά, να υπολογισθί ή δράση σας αυτή στην προαγωγή σας!

—'Υστερα από δυο λεπτά βρισκόμουν στον δρόμο, ζαλισμένος από αυτή την καινούργια κεραμίδα. Έγώ που άνειρευόμουν να περάσω ήσυχά τις διακοπές μου!... Είχα λογαριάσει όμως χωρίς τόν... διοικητή!

—Μουρμουρίζοντας διευθύνθηκα προς

το «Μπάρ του Καρατομημένου», ένα κέντρο όπου ήμουν γνωστός όχι ως ντεκτειβ, αλλά ως άπελευθερωθείς κατάδικος, υπό το όνομα Κάρλ Μανέκ.

—'Η τύχη μ' εύνόησε άμέσως.

—'Απ' το τραπέζι όπου καθόμουν, προσεξα έναν νέο άνθρωπο που κύτταζε δλόγυρά του με στενοχωρημένο ύφος, σαν να ήθελε να μην τον αντιληφθί κανείς. Αυτός ο άνθρωπος σίγουρα δεν είχε ήσυχη την συνειδήσή του. Βέβαιος τέλος πως κανείς δεν τον πρόσεχε—και σ' αυτό, βλέπετε, έκανε λάθος—έκανε ένα κρυφό νόημα στον ιδιοκτήτη του μπάρ. Αυτός του άποκρίθηκε κουνώντας καταφατικά το κεφάλι του. 'Ο άνθρωπος σηκώθηκε πλησίασε τον πάγκο κι' έρριξε πάνω ένα νόμισμα που κουνούσινε. Κάνοντας δθεν πως τοβδινε ρέστα, ο μπάρμαν τούχωσε στο χέρι ένα μικροσκοπικό δεματάκι... Σε λίγο, ο άγνωστος άπομακρυνόταν άπ' τον πάγκο και διευθυνόταν προς την πόρτα. Έγώ τον παρακολούθησα, κι' ύστερα από λίγο τον πλησίασα από πίσω και άκουμπώντας το ρεβόλβερ μου στην μέση του του είπα:

—'Αστυνομία!

—Ο νέος έγινε κατάχλωμος.

—Σε τσάκωσα φιλαράκο μου, του είπα. Δώσε μου το δεματάκι.

—Έκανε να μπλοφάρη:

—Ποιό δεματάκι;

—'Εκείνο που σουδωσε ο μπάρμαν. Μην κάνης το κορόιδο!

—Χωρίς αντίσταση, μουδωσε το δεματάκι. Μέσα βρισκόνταν μερικά χιλιάρικά δλοκαίνουργια.

—Μη με συλλάβετε! Ικέτευσε. Θά σάς τα πω όλα!... Έγώ δεν φταίω καθόλου! Δεν τα φτιάνω εγώ! Θά σάς πω που τα τυπώνουν! 'Υποσχέθητε μου μονάχα να μ' άφήσετε έλευθερο!

—Δίστασα για μία στιγμή.

—Έστω, είπα τέλος. Πές μου τα όλα και σ' άφήνω έλευθερο. Πρόσεξε, όμως, όχι ψέμματα, γιατί γρήγορα θά σε ξαναβρω.

—Ο νέος τότε μου διηγήθηκε αυτή την ιστορία:

—Είχα έρθει πριν από έξη μήνες στο «Μπάρ του Καρατομημένου» για να ξεοδέσω τα λεφτά που είχα πάρει από την πώληση της έπιχειρησεώς μου... Γιατί είμαι ένας τίμιος καλλιεργητής του έσωτερικού... Τι τά θέλετε όμως, οι δουλειές δεν πηγαιναν καλά κι' άναγκάστηκα να πουλήσω την φυτεία μου. Είχα μαζί μου καμιά είκοσαριά χιλιάδες φράγκα. 'Εκεί που έπινα, ο μπάρμαν μου άστήσε ένα άτμο που δεν το γνώριζα, τον Τζών Στίπλ. Μοδπε πως μπορώ νάχω άπόλυτη έμπιστοσύνη σ' αυτόν!

—Κατάλαβα πως έπρόκειτο για δαυεικά.

χαρτονόμισμα ΤΟΥ ΜΩΛ ΜΥΝΣΤΕΡ

—Έξ άλλου, ο μπάρμαν μου είπα πως έγγυώνταν για τον Τζών Στίπλ... που ήταν άνηψιός του. Είχε άνάγκη 20.000 φράγκων για μία «χρυσή δουλειά»... 'Ο θεός του δεν είχε μετρητά για να τον διευκολύνη.

—Μούταξε λαγούς με πετραχειλία για να του δώσω το ποσόν. 'Οχι που φοβόμουν πως θάχανα τα λεφτά μου. 'Ο μπάρμαν ήταν έγγυητής, και θά τάδινα μπροστά στον συμβολαιογράφο. 'Ηθελα όμως να ξαναγυρίσω στην Ευρώπη, να γλυτώσω άπ' αυτή την καταραμένη ζωή... Να μούλεγε τουλάχιστον ο Τζών Στίπλ τι είδους έπιχείρηση ήθελε να κάνει!

—Του άρνήθηκα. Με ικέτευσε, λέγοντάς μου πως έχω άδικο και πως πρόκειται για μία τοποθέτηση με κέρδη 100%. Έγώ ήθελα να ξέρω περί τίνος έπρόκειτο... Τότε αυτός, άπογοητευμένος, έδωκε στον μπάρμαν ένα χιλιάρικο, λέγοντας: «Αυτό μου μένει μόνο! Είναι το τελευταίο! 'Υστερα, αν δεν βρω τα είκοσι χιλιάρικά πρέπει να έγκαταλείψω τη δουλειά!»

—Τα βλέματά μου καρφώθηκαν άπάνω στο χαρτονόμισμα γιατί είχα άκούσει τον μπάρμαν να λέη: «Το τελευταίο; 'Ωστε τα πάσχαρες τ' άλλα;»

Μία φριχτή ύποψια μου πέρασε. Ζήτησα να δω το χαρτονόμισμα. 'Ηταν δλοκαίνουργιο και δεν είχε καμιά διαφορά από τα άλλα.

—'Ανήσυχι οι άλλοι, με κύτταξαν. Τότε έγώ άνοιξα το πορτοφόλι μου, πήρα τα είκοσι χιλιάρικά, τους τάδωκα κι' είπα:

—Γιατί δεν μου το λέγατε νωρίτερα; 'Αν έπρόκειτο για τέτοια έπιχειρηση, σύμφωνοι!

—Πλαστά χαρτονομίσματα που να είναι τόσο όμοια με τα γνήσια! 'Ο Τζών Στίπλ τραύλισε μερικά δικαιολογίες: φοβόταν μην έκτηθί, κ.τ.λ. Συμφωνήσαμε να λαμβάνω κάθε μήνα τρία χιλιάρικά. Κι' έξη μήνες τώρα, τα λαμβάνω τακτικά!

—'Ο άγνωστος σάπασε και με κύτταξε έρωτηματικά—συνέχισε ο γέρο-Γκισκάρ:

—Μπορώ να φύγω; ρώτησε στο τέλος.

—'Οχι τόσο γρήγορα. Κι' ο κατασκευαστής των πλαστών χαρτονομισμάτων:

—Κάθε τρεις μήνες, τον συναντάς στο «Μπάρ του Καρατομημένου». Θά είναι πάλι την έρχομένη Τρίτη!

—Το όνομά του;

—Σας είπα: Τζών Στίπλ.

—Καλά; δίνε του και να μην ξαναπέσης στα χέρια μου!

—Δεν τον ξανάειδα.

—Πέρασε ή βδομάδα. Την Τρίτη βράδυ, βρισκόμουν εκεί πάλι στο μπάρ, περιμένοντας τον έρχομό του μυστηριώδους Τζών Στίπλ.

—'Ημουν μία ώρα εκεί και είχα άρχισει ν' άπελπίζωμαι ότι θά έρχότανε κάποτε ο Τζών Στίπλ.

—Τέλος μπήκε και τον άναγνώρισα άπ' την περιγραφή του δανειστού του. Τον πλησίασα:

—Είσατε ο Τζών Στίπλ; τον ρώτησα.

—Μάλιστα.

—Σε συλλαμβάνω. Τα ξέρω όλα.

—'Ο άλλος, με κύτταξε έκπληκτος. Κι' όμολογώ ότι ή έκπληξη του αυτή δεν μου είχε φανή και τόσο προσποιητή.

—Πώς είπατε; Έκανε κυττάζοντάς με κατάματα.

—Σε συλλαμβάνω! είπα.

—Και για ποιό λόγο; ρώτησε.

—'Ο συνένοχός σου μου τά όμολόγησε. Μην κάνης τώρα τον άνηξερο!

—Ποιός συνένοχός μου;

—'Εκείνος που σου δάνεισε τα είκοσι χιλιάρικά.

—Έβαλε τα γέλια! Και φώναξε τον μπάρμαν:

—'Ελα, θείε. Το φαντάστηκα πως θά άνακατευόταν ή άστυνομία. 'Ακούστε την ιστορία! 'Εκείνη την εποχή, είχα άπόλυτη άνάγκη από είκοσι χιλιάρικά, όχι για να κατασκευάσω πλαστά χαρτονομίσματα, αλλά για ν' άγοράσω μια χρυσοφόρο φλέβα που άνακάλυφα μέσα στο κτήμα ενός άγρότου. Για να μην μωρισθί κανείς την άνακάλυψή μου, δεν έπρεπε, φυσικά, να πω λέξη.

—'Οταν λοιπόν, είδα πως ύπέθετε πλαστό το χαρτονόμισμά μου και πως έβγαζε συμπεράσματα, δεν τον διέψευσα! 'Εμένα μ' ένδιέφερε να βρω τις 20.000 που είχα άνάγκη! Και πληρώνω τακτικά για την εξόφληση του χρέους μου...

—Κατάπληκτος, τον ρώτησα:

—'Ωστε δεν είσατε σεις παραχαράκτης;

—Εγώ, παραχαράκτης; 'Αστεϊεύσθε, βέβαια. Κυττάξτε τα χιλιάρικά που πήρατε άπ' τον δανειστή μου.

—Έβγαλα τα χιλιάρικά που είχα κατασχει και τα κύτταξα:

—Δεν χωρούσε άμφιβολία: ήσαν γνήσια.

—Να συλλάβω τον Τζών Στίπλ; Πρός τί; Για να γελοιοποιηθώ δημοσία; Τον δανειστή του δεν τον ξανάειδα.

—Έτσι έλαβε τέλος αυτή ή τεραστιάς γκάφα.

—'Οσο για τους άληθινούς παραχαράκτες, αυτούς τους συνέλαβε ή τοπική άστυνομία που τόσο λίγο έκτιμούσε ο κ. διοικητής.

—Ποτέ μου, από τότε, δεν ξαναπάτησα το πόδι μου στην Γουϊάνη, συμπέρανε ο γέρο-Γκισκάρ. Και μόνο που συλλογίζομαι αυτή την περιπέτεια, κοκκινίζω άπ' τη ντροπή μου!

ΠΩΛ ΜΥΝΣΤΕΡ

"Εξυπνα και κουτά

ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Στο σχολείο:
'Η δασκάλισσα.— Πές μου, Μαρία, ένα παράδειγμα προσπαθείας που πάει στα χαμένα;
Μαρία.— Τα λόγια του μπαμπά όταν συζητά με την μητέρα.

ΝΑ ΜΗ ΒΑΣΚΑΘΟΥΝ

'Ο περιηγητής (σ' έναν χωρικό).— Είσατε 74 ετών; Και όμως φραίνεσθε πολύ νεώτερος!... Πόσο χρονών πέθανε ο πατέρας σας;

'Ο χωρικός.—'Ο πατέρας μου δεν πέθανε ζή και κουδενιάζει αυτή την στιγμή με τον παππού μου!

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

'Ο ένας δήμος στον άλλο, μετά την έκθεση ενός καταδίκου.

—Για κύττα καλύτερα συνάδελφε, θαρρώ πως κάναμε λάθος στον κατάδικο!...

ΟΜΟΙΟΠΑΘΕΙΣ

'Η κυρία.—Και δεν σου είπα ο κύριος που πήγε;

'Η καμαριέρα.—'Οχι κυρία. Φαίνεται ότι ο κύριος μάς άπατά λιγάκι...

Ο ΠΑΛΗΟΣ ΚΑΛΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

—'Αγαπητέ μου θείε, παντρεύομαι.
—'Η ώρα ή καλή. Και ή άρραβωνίαση; κιά σου είναι κανένα μοντέρνο κορίτσι;
—'Ω! 'Οχι θείε μου! Είναι κορίτσι το 1936 εκείνη!...

Η ΜΑΜΑ ΔΕΝ ΑΣΤΕΙΕΥΕΤΑΙ

—'Αν έξακολουθής Μπέμπε, να τραβάς τα γένεα του κυρίου θά θυμώσω!...

Αυτοί που ξέρουν, δεν μπορούν. Κι' όσοι μπορούν, δεν ξέρουν.

—ήθοποιος δεν είναι αυτή;
—Ναί, ή Ντέμυ.
—Αυτή που παίζε το καλοκαίρι στο «Λυρικόν»;
—Ναί, μὰ τώρα είναι χωρίς δουλειά.
—Κι' όμως έχει ξρθει δυο τρείς φορές στο μαγαζί μας αυτές τις ημέρες.
—Και τι ψώνισε; Μικροπράγματα...
—Τότες μήπως ξοχεται νὰ ψωνίση εμένα;
—Πέτυχε. Νὰ με κάνη τί; Για τις εξήντα δραχμές που παίρνω την ημέρα;
—Μπορεί νὰ σὲ πήρε γιὰ τὸ γυιό τῷ καταστημάτῃ.
—Ποῦ ξέρεις; Τὸ μάτι ἀλιθωρίζει καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὴν πείνα.
—Μὰ τούτη εἶναι πάντα ντυμένη στὴν τρίχα.
—Ἀπ' αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ βγάλῃς συμπεράσμα. Κρατᾷ τις τουαλέτες της ὥσπου νὰ τσιμπήσῃ κανένα λαυράκι. Κι' ἂν δὲν πετύχῃ ἄλλο ἀπὸ μαρίδα, θὰ τὶς βάλῃ κι' αὐτὲς στὸ σφυρί.
—Τὶς γυναῖκες μὴν τὶς κλαῖς, Ντίνο. Ἄμα μάλιστα εἶναι νέες κι' ὁμορφες σὰν καὶ δαύτη, ὅλο καὶ κάτι θὰ βροῦν.
—Σωστά... ἄλλοι ἀπὸ μὰς.
Τὴ συνομιλία τους διέκοψε ἕνας σωφὲρ μὲ ἰδιωτικὴ στολὴ πού μπήκε στὸ κατάστημα καὶ γύρισε τὸν Ντίνο.
—Τὶ με θέλετε;
—Μοῦ εἶπε ἡ κυρία Ντίμυ νὰρθω νὰ σὰς πάρω με τ' ἀμάξι γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ.
—Καὶ ποῦ εἶναι ἡ κυρία Ντίμυ;
—Στὴ βίλλα της, στὸ Ψυχικόν...
Ὁ Ντίνος τᾶχασε. Ὅχι μόνο γιατί μιὰ λιμουζίνα πολυτελείας τὸν περιέμενε ἀπὸ ἔξω ἀπ' τὸ μαγαζί, ἀλλὰ γιὰ τὸ ὅτι σὺν ὅσῳ μὴν ἔφερε πὺξ καὶ τίς καλὲς της ἐποχὲς ἀκόμα κρατοῦσε ἕνα δωμάτιο καὶ κουζίνα σὲ μιὰ ῥοδό τοῦ Μεταξουργείου. Ὁ συνάελφος του ὁ Ἀλέκος τοῦκλεισε πονηρὰ τὸ μάτι.
—Δὲ σὲ ὥλεγα ἐγὼ; τοῦ εἶπε.
—Μὰ τί μούλεγε; Καταλαβαίνει τίποτε ἀπ' ὅσα ἀκούσεις;
—Αὐτὸ πᾶν θὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσῃς ἐσὺ

Ένας νέος κι' ένας γέρος

Πρωτότυπο διέγγραμμα τοῦ κ. Ἀγγελ. Δόξα

ὅταν γυρίσης.
Ἐν τῷ μεταξὺ μὴ χάνης τὴν ψυχραιμία σου γιατί θέλουμε ἀκόμα ἐνα τέταρτο ὥσπου νὰ σκολάσουμε... Κύττα τί γύρισε αὐτὴ ἡ κυρία πού μπήκε...

Ἡ λιμουζίνα σταμάτησε πράγματι ἔξω ἀπὸ μιὰ κομψὴ βίλλα τοῦ Ψυχικοῦ. Ὁ σωφὲρ κατέβηκε καὶ κουδούνισε στὴ σιδερένια πόρτα τοῦ κήπου. Μιὰ καμαριέρα βγήκε ἀπὸ τὴν ὡσωτερικὴ εἰσοδο τῆς βίλλας, κατέβηκε τὰ ὀχτὼ δέκα μαρμάρινα σκαλάκια κι' ἐπρόβαλε πίσω ἀπ' τὸ κιγκλίδωμα. Κάτι τῆς εἶπε σιγὰ ὁ σωφὲρ κι' αὐτὴ ἀνοίξε καὶ παραμέρισε περιμένοντας. Ὑστερὰ ὁ σωφὲρ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου κρατώντας τὸ κασκέτο στὸ χέρι κι' ὁ Ντίνος κατέβηκε καὶ μπήκε στὴ βίλλα ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν καμαριέρα.

—Καθίστε μιὰ στιγμή νὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρία...

Ἐκλείσε τὴν πόρτα καὶ τὸν ἄφησε νὰ περιεργάζεται τὸ δωμάτιο. Χρυσὲς πολυθρόνες ταπετσαρισμένες μὲ γαλάζιο μετάξι, πίνακες καλῆς ζωγραφικῆς στὸς τοίχους, ἕνας μικρὸς χρυσὸς πολυέλαιος στὴ μέση μὲ κρύσταλλα βαρεῖα, ἐνὰ πιάνο μὲ μισὴ οὐρὰ μισοκρυμμένο σὲ μιὰ ἀλκὸβ, τὸν εἶχαν κάνει νὰ σταματήσῃ τὸ μυαλό του. Ἀπὸ μιὰ τετραφύλλη κρουσάλλινη πόρτα στὸ βάθος, παρουσιάστηκε ἡ Ντίμυ, ἀληθινὰ γοητευτικὴ σ' ἕνα κιμονό ἀπὸ μπλὲ σκοῦρο ἀτλάζι κεντημένο μὲ μέγαλα χρυσὰ ἐξωτικά λουλούδια.

Μ' ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας καὶ ἀλαζονίας προχώρησε κοντὰ του καὶ τοῦ πιασε τὰ δυὸ χέρια σφίγγοντας τρυφερὰ τὰ δαχτυλά του.

—Πῶς σὰς φαίνεται τὸ σπίτι μου;
—Παλάτι... σωστὸ παλάτι.
—Τὶ εἶπατε μέσα σας ὅταν ἔστειλα τ' ἀμάξι μου νὰ σὰς πάρῃ;
—Δὲν ὑπόρεσα νὰ καταλάβω.
—Κι' οὐτε καταλαβαίνετε ἀκόμα;
—Οὐτε...
—Ἐλάτε δά! Ἐσεῖς; Ἐνα ξευπνὸ καὶ χαριτωμένο παιδί;
—Μὲ κοιτακεῖτε.

—Κι' οὐτε ὑποψιαστήκατε τίποτε πού με εἶπατε νὰρχωμαι δυὸ-τρεις μέρες κατὰ συνέχεια στὸ μαγαζί σας;
—Τὶ μπορούσα νὰ υπομιασθῶ;
—Ἐλάτε πὺξ κοντὰ...
Ὁ Ντίνος ἐπλησίασε τὴν μικρὴ πολυθρόνα πού καθότανε. Τότε ἡ Ντίμυ τοῦπιασε τὸ χέρι καὶ τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτή.

—Δὲν κατάλαβες λοιπὸν πῶς ἐρχόμουν γιὰ σένα; Καὶ μετὰ τὰ χεῖλη της ἀναζήτησε τὰ χεῖλη του.

Ἐν τῷ μεταξὺ...
Ὅταν σὶς τρεῖς τὸ πρωὶ ὁ Ντίνος

ἐξανέκλεισε πίσω του τὴν σιδερένια πόρτα τῆς βίλλας τοῦ Ψυχικοῦ καὶ μπήκε στὸ αὐτοκίνητο πού τὸν περιέμενε ἔξω, καπνίζοντας ἕνα πούρο πού ἡ μυροιδία του, ἀνακατωμένη μὲ τὰ λογῆς-λογῆς ἀρώματα, πού τοῦ εἶχε βάλει ἡ Ντίμυ τοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωση πῶς εἶχε ἀμετακλήτως ἐγγραφῇ στὴς κύκλους τῆς μεγάλης ἀριστοκρατίας, μὲς τὸ μυαλό του πού ἦταν θολωμένο ἀπὸ μιὰ ντουζίνα κοκταίλ'ς καὶ μὲς τὴν νάρκη πού σὲ μιὰ εὐχάριστη ἀπογνώση μοῦδιαζε τὸ κορμί του, δὲν εἶχε οὐτὴν ἱκανότητα μὴ οὐτὴ καὶ τὴ διάθεση νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴ ἀκριβὴς τοῦ συνέβη ἀπὸ τίς ὀχτὼ τὸ βράδυ μὴ χρι τίς τρεῖς τὸ πρωὶ.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα πού ἀργοπαρημένος ἔφτασε στὸ μαγαζί ὅπου δούλευε καὶ ἡ πραγματικότης ἔπασε σὺν κεραμίδα στὸ κεφάλι του κι' ἡ ἄγρια κατὰστα τοῦ προῖσταμένου του τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ ἐντελῶς, τοῦ φαινόταν πῶς ἔζησε ἕνα ὄνειρο καὶ μιὰ-μὰ θυμόταν ὅλες τίς λεπτομέρειες πού ἀνυπόμονα ζητοῦσε νὰ μάθῃ ἡ περιέργεια τοῦ συναδέλφου του, τοῦ Ἀλέκου.

—Λοιπὸν; Πῶς πῆγε ἡ ἀπαγωγή;
—Τὸ γελᾷς; Ἀπαγωγή καὶ σ' ἀλήθεια. Εἶναι ἐρωτευμένη μαζί μου.
—Καὶ τὸ ἰδιωτικὸ ἀμάξι;
—Τ' ἀμάξι μόνο; Ἀμάξι, βίλλα, ὅχη, ρέτες, ἐπιπλοή, λοῦσα, λεφτά, ὅλα δικά της. Τῆς ἔχει ἔρθει ἡ τύχη ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἐκεῖ πού βρισκότανε μὲ μιὰ ἔξωση ἀπὸ τὸ ὑπόγειο της καὶ πῆγε νὰ συμβουλευθῇ ἕνα δικηγόρο, φίλο ἐνὸς παλαιοῦ τῆς ἀγαπητικοῦ γυναικὸς μὲς τὸ γραφεῖο του τὸν Μπιέλο.

—Τὸν Ἀναστάση;
—Ὅχι καλῶς, τὸ θεῖό του, τὸ Γρηγόρη, τὸ γέρο...

—Ποῦχει τοὺς μύλους στὸν Πειραιᾶ;
—Αὐτόν. Λεφτά μετὰ οὐρά. Μισὸ ἐκάτομμύριο τὸ μῆνα κερδίζει μονάχα ἀπὸ τοὺς μύλους. Χωρὶα τὰ σπῖτια, λοιπὸν πού λές, τὴν ἐρωτεύθηκε κατακούτελα ὁ γέρος, τῆς νοίκιασε μιὰ βίλλα πολυτελείας στὸ Ψυχικὸ καὶ τὴν ἐπιπλοῦσε στὴν ἐντέλεια. Λοῦσα, τουαλέτες, αὐτοκίνητο... ἐκατὸ γιλιάρικα τὸ μῆνα τοῦ στοιχίζει ἡ Ντίμυ. Κι' αὐτὸς πᾶει καὶ τὴ βλέπει ὥριμες ὥρες τῆς βδομάδας τίποτε ἄλλο.

—Σὰ νὰ λέμε, πρόκειται νὰ τὴν περνᾷ ζωὴ καὶ κόττα τῶρα.

—Δὲν ξέρω πού θὰ βγῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία, μὰ στὸ τέλος τί με νοιάζει. Τὸ κέφι της κάνει αὐτὴ, τὸ κέφι μου κι' ἐγὼ καὶ μετὰ τὸ ἀζημίωτο. Τὸ βραδάκι θὰ στεῖλῃ πάλι τ' ἀμάξι της νὰ με πάρῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ...

Σπάνιες ἦταν οἱ μέρες πού ὁ Ντίνος δὲν πῆγαινε στὸ Ψυχικὸ ἀφήνοντας τὴ θέση του στὰ δικαιώματα τοῦ γέρου. Καὶ ὅλα πῆγαιναν καλὰ, ὅταν μὴ νύχτα συνέβη κάτι τὸ ἐξονικὸ κι' ἀπροσδόκητο. Καθὼς βρισκότανε σὲ μιὰ

ἐπιγῆ ἐρωτικῆς ἐκδόσεως ἀπὸ κείνη, πού ὁ ἄνθρωπος νοιῶθε πῶς εἶναι κοντὰ ἕτερον στὸ Θεόν, δὲν ἀντελήφθηκε τὸν ἥχο ἐνὸς κλειδιοῦ πού γύριζε στὴν κλειδαρότρυπα τῆς ἐξώπορτας, μὰ μονάχα ὅταν κάτι βήματα στὰ νύχια ἀκούστηκαν στὸ γῶλλ, γύρισαν μὲ τρόμο καὶ κυττάχτηκαν στὰ μάτια τεντωμένους καλλίτερα τ' αὐτὶς τους.

—Αὐτὸς θάναί! εἶπε ἡ Ντίμυ μὲ φωνὴ πινηχτή... γρήγορα κρούσου.

Μὲ τὴν ὑποσιειδὴτὴ ἀνάμνηση ἀπὸ παρόμοιες στιγμὲς σὲ κωμωδίες ἢ μυθιστορήματα, ὁ Ντίνος ἔτρεξε νὰ κορυφῇ στὴ ντουλάπα κι' ἡ Ντίμυ ἔβριζε βιαστικὰ ἐπάνω της τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεββατιοῦ καὶ πήρε κάποιο βιβλίο στὸ χέρι.

Ὁ γέρο-Μπιέλος χτύπησε ἀλαφρῶς μὲ τὸ χέρι στὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας καὶ μπήκε μὲ κάποιο χαμόγελο ἐπιτηδευμένο καὶ μὲ βιαστικὲς ἐρευνητικὲς ματιὲς στὰ γύρω.

—Καλοπέρα, χρυσὸ μου μωρό.
—Καλοπέρα, Γρηγόρη.

—Μὲ συγχαίρῃς πού σ' ἐνώλησα ἀπὸ πῶς χωρὶς νὰ με περιμένῃς, ἀλλὰ πρέπει αὐριο τὸ πρωὶ νὰ φύγω γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη κι' ἔτσι εἶπα νὰρθω.

—Μὰ τί λόγια εἶναι αὐτά; Ἐκάνες πολὺ καλὰ. Θέλεις νὰ σοῦ εἰδοποιήσω ἕνα ζεστό;

Κι' ἔκανε ν' ἀνασηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι της. Ὁ Μπιέλος τὴ σταμάτησε:

—Ὅχι, Ντίμυ μου, σ' εὐχαριστῶ πολὺ, μὰ δὲ θέλω τίποτε.

—Ὅπως θέλεις... Ἐλα κάτσε κοντὰ μου... βλέπεις ἀπὸψε δὲν εἶχα κι' ἐγὼ διάθεση γιὰ ὕπνο καὶ πῆρα ἕνα βιβλίο νὰ περάσω τὴν ὥρα μου.

—Ἐχεις δίκιο. Εἶσαι νέο κορίτσι, θὰ ἤθελες μιὰ ἄλλη ζωὴ, μὲ διασκέδαση, μὲ νεῖατα, ἐνὼ ἐδῶ μέσα πλήττεις.

—Κάθε ἄλλο, δὲ μοῦ λείπει τίποτε...
—Ἄ, Ντίμυ, μὴ μοῦ λές ψέμματα. Ἐννοια σου καὶ ξέρω ἐγὼ καλλύτερα τὸν κόσμο. Σοῦ λείπει κάτι. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ κάτι θὰ σοῦ τὸ προσφέρω ἀπὸψε ἐγὼ, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇς νὰ τὸ νυρέψῃς.

Κι' ὁ Μπιέλος σηκώθηκε ἀργὰ καὶ σταθερὰ κι' ἀνοίξε τὴν ντουλάπα μίεσα στὴν ὅποια μισόγυμνος καὶ ζωρμέννος κρυβόταν ὁ Ντίνος.

—Ὅριστε καὶ τὸ κάτι πού σοῦ λείπει. Καὶ τώρα ἡ εὐτυχία σου θὰ εἶναι πλήρης.

Ἡ Ντίμυ τᾶχασε. Ἀστραπιαία ἐπέρασε ἀπ' τὴ σκέψη τῆς ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς καταστροφῆς πού τὴν περιέμενε ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψη.

—Ἐ λοιπὸν, νομίζεις πῶς σὲ κοροϊδεῶ μ' αὐτὰ πού λέω, ἀλλὰ σὲ βεβαίω ὅτι γελίεσαι, τῆς εἶπε μὲ τὸνο καθησυχαστικό.

Καὶ γυρνώντας πρὸς τὸν Ντίνο πού τὸν παρακολουθοῦσε ἀμύλητος, τοῦ λέει.

—Ἐσεῖς κύριε, ντυθῆτε γρήγορα καὶ περάστε στὸ διπλάνο δωμάτιο, ὅπου θὰ σὰς περιμένω νὰ μιλήσουμε.

Ὑστερὰ ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Γρηγόρης βγήκε ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρα. Ὁ Ντίνος ντύθηκε καὶ πέρασε στὸ διπλάνο δωμάτιο.

Ὁρθιος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος, στεκόταν ὁ Μπιέλος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀτάραχο καὶ ἡ ἐκφραση του γαλήνια.

—Καθίστε, εἶπε στὸν Ντίνο. Ὑστερὰ ἐπῆγε κι' ἐκλείσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου κι' ἐπέστρεψε κοντὰ του.

—Κα ἱπρώτα ἀπ' ὅλα μὴν ἔχετε αὐτὸ

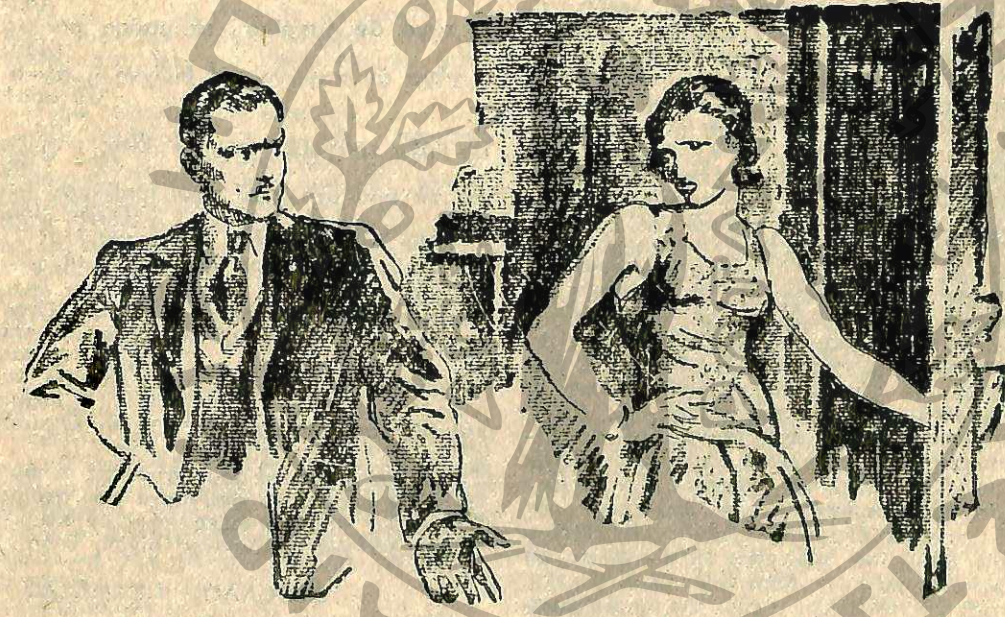
τὸ ὅρος τὸ φοβισμένο καὶ τὸ ἐτοιμὸ γιὰ ψεύτικες δικαιολογίες. Δὲν εἶμαι τόσο κοντὸς γιὰ νὰ σὰς σκοτώσω καὶ συνεπὶς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβάστε. Οὐτε ὅμως ὑπάρχει καὶ ἀνάγκη νὰ τολαιπωρήτῃ τὸ μυαλό σας γιὰ νὰ βρῆτε τί πρέπει νὰ μοῦ πῆτε αὐτὴν τὴ στιγμή, γιατί δὲν ὑπάρχει καμμιὰ πληροφορία ἀληθινὴ ἢ ψεύτικη πού θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ δώσετε γιὰ νὰ διευκρινήσετε τὴν κατάσταση. Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι βρισκόσαστε στὸ κρεβάτι τῆς μαϊτρέσσας μου κι' ἐπειδὴ δὲν τῆς λείπει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν ἔρωτα, εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι ἐρωτευμένη μαζί σας. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθετε ὅτι κι' ἐγὼ εἶμαι ἐρωτευμένος μαζί της, τόσο πολὺ, ὥστε νὰ παραβλέψω τ' ἄσπρα μου μαλλιά καὶ νὰ ἐλπίσω ὅτι παρ' ὅλα αὐτὰ θὰ μπορούσα νὰ τὴν κρατήσω ὁλότελα δική μου. Ἐν τούτοις ἔφερα καλὰ κατὰ βάθος, πῶς παρ' ὅλη τὴν ἀνετη ζωὴ πού τῆς ἐξασφάλισα καὶ παρ' ὅλο πού τὴν ἀπεμὸνωσα μακριὰ ἀπὸ τοὺς πειρασμούς τῆς Ἀθήνας καὶ παρ' ὅλο πού ἀπέφευγα νὰ τὴν βλέπω συχνὰ γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ ἐπιθυμῇ κάπως τὴν παρουσία μου, παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ πνίξω τὸ ἐνστικτό της καὶ τὰ νεῖατά της. Ἐπερίμενα κάποτε, ἀργὰ ἢ γρήγορα, νὰ τὴν χάσω κι' ὅταν τὸ ἐσχεπτόμουν ἔφερα τὸ ἀδιέξοδο τῆς ἀπελπισίας. Κι' εὐχόμουν νὰ μὴν ἐγίνετο αὐτὸ κατὰ τρόπο σκληρὸ πνὺ νὰ με πληγώσῃ θανάσιμα. Ποτὲ ὅμως δὲν ἐφάνταζόμουν μιὰ τόσο εὐχάριστη λύση, σὰν αὐτὴν ἀπὸψε, πού ὅχι μόνο ἡσυχάζει τὴν ἀγωνία μου ἀλλὰ μοῦ ἐξασφαλίζει καὶ τὴν Ντίμυ. Γιατὶ μὲ σὰς συμβαίνουν δύο τινὰ. Τὸ πρῶτο εἶναι πού τὴν βλέπω ἐρωτευμένη μαζί σας καὶ συνεπὶς οὐτε θὰ σὰς ἀφήσῃ, οὐτε θὰ σὰς ἀπατήσῃ κι' ἔτσι δὲν θὰ περνοῦν ἀπὸ τὴ σκέψη μου ἀγνωστα ἐφιαλτικά πρόσωπα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ κάθε ἄνθρωπος ἐρωτευμένος γίνεται καλὸς κι' εἶναι πρόθυμος σὲ παραχωρήσεις καὶ σὲ ἐπιεικεία—ἀπόδειξις ἐγὼ πού σὰς μιλοῦ αὐτὴν τὴ στιγμή—ἔτσι κι' ἡ Ντίμυ θὰ γίνῃ πὺξ καλὴ γιὰ μένα. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶσθε εὐπρόσος κι' ἔτσι δὲν ἔχω τὸ φόβο πῶς κάποτε θὰ μοῦ τὴν στερήσετε. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι λόγος νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὴν οικονομική σας κατάσταση. Ἀντιθέτως, θὰ προσπαθῇ

σὼ νὰ ἔχετε τὰ μέσα γιὰ νὰ βγαίνετε μαζί της καὶ στὸν κόσμο. Καὶ γιὰ νὰ μὴν σὰς προσβάλω, θὰ κάνουμε ἀπλοῦστα παρέα καὶ οἱ τρεῖς μας. Ἴσως μὲ πάρετε τώρα, μὲ τὴν ἐπιπολαιότητα τῆς ἡλικίας σας, γιὰ πολὺ γενναῖο δῶρο, ἢ γιὰ ἡλίθιο ἐρωτευμένο ἢ καὶ γιὰ ἐκφυλό. Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Μονάχα ἡ στοιχειώδης λογικὴ ἐνὸς ἀνθρώπου πού ἔχει τὴν πείρα τῆς ζωῆς καὶ τὸ «γνώθι σ' αὐτόν» τὰ ὑπαγορεύει ὅλα αὐτά. Θὰ ἤμουν πράγματι ἡλίθιος καὶ τρελλὸς ἂν πίστευα πῶς ἡ Ντίμυ δὲν θὰ μὲ ἀπατοῦσε κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο κι' ἂν δὲν ἤμουν εὐχαριστήμενος πού αὐτὸς ὁ ἀπαράιτος κάποιος εἶναι ἕνας μονάχα, εἶναι ἐν γνώσει μου κι' ἕνα ἀντὺ αἰσθήμα, ὅπως εἶναι ὁ εἰλικρινὴς ἔρωτας, ἐξαγνίζει τὴν ἐνοχὴ αὐτὴ σχέση. Ἐπειτα μ' αὐτόν τὸν τρόπο θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστηση νὰ βλέπω τὴν Ντίμυ ἔξω ἀπ' τὴ μοναξιά της, νὰ διασκεδάσω μαζί της σ' ἕνα κέντρο ωκερινὸ καὶ νὰ μὴν ἐκτίθειμαι καθόλου ἀφοῦ θὰ εἴσθε καὶ σεῖς μαζί της καὶ στὰ μάτια τοῦ κόσμου ἐσεῖς θὰ εἴσθε ὁ φίλος της καὶ ἐγὼ ὁ δικός σας. Ἐτσι προσφέρω στὴ Ντίμυ τὸ μόνο πρᾶγμα πού ἀκόμα τῆς ἔλειπε καὶ ἐξασφαλίζομαι πῶς δὲν θὰ τὴν χάσω. Ἐσεῖς πάλι ἔχετε ἀνεξόδως μιὰ γυναῖκα πού σὰς ἀγαπᾷ κι' ὅλες τίς διασκεδάσεις πού θὰ μπορούσατε νὰ δνειροπολήσετε. Κατ' αὐτόν τὸν τρόπο εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς ἱκανοποιημένοι, ἐκτὸς ἂν εἴσθε καὶ σεῖς ἐρωτευμένοι μαζί της καὶ τότε δὲν σὰς ἀρέσει ἡ πρότασίς μου.

—Ὅχι, δὲν εἶμαι ἐρωτευμένος. ἀπὴν τῆσε ὁ Ντίνος...

Καὶ ἡ συμφωνία ἐκλείστηκε σιωπηρὰ γιὰ νὰ ἐπισηραγισθῇ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα μὲ μερικὰ ποτήρια σαμπάνιας στὸ «Μαξιμό»...

Ἐτσι ἐπέρασαν τρεῖς μῆνες τριγωνικῆς ἁρμονίας. Μαζὶ ὅμως μὲ τὴν ἀνοιξὴ ὁ Ντίνος ἐνοιωσε τοὺς πρώτους ἐρωτικούς παλμούς γιὰ τὴν Ντίμυ. Τὴν ἐβδομάδα τοῦ Πάσχα ἡ τρυφερότης του ἔγινε πὺξ κατανυκτική. Κι' ὅταν ἐμπῆκε ὁ Μάγος τὸ ἀρώμα τῶν λουλουδιῶν τὸν ἐπαναστάτησε κι' ἡ παρουσία τοῦ Μπιέλου δὲν τοῦ ἦταν πᾶν ἀνεκτή.

Μὴν ἀνοιεύε σὲ παρακαλῶ, ξέρεις πῶς ἤμουν στὴν πόρτα...

*Αρχισε ν' αποφεύγει τη συντροφιά του και σε λίγες μέρες πήρε την απόφαση να ξεκολλήσει την Ντίμυ από τη βίλλα του Ψυχικού και να την κρατήσει ολό-τελα δική του. Με την εύκολια που ή νεότης βολεύει τις ανάγκες της και συμπληρώνει τις ελλείψεις με τη φαντασία, με τη χαρά κάποιων άλλων, κάποιου καινούργιου, κάποιου έλευθερίας, με την ικανοποίηση της ανεξαρτησίας και αυτοσυντηρήσεως, με την λιτότητα που διακρίνει το παιδί της Αφροδίτης, ή απόφασή του αυτή έγινε μ' ένθουσιασμό δεκτική από την Ντίμυ, ο έγωισμός της ένοιωσε μιά βαθειά ικανοποίηση και χωρίς να το σκεφθεί καθόλου, μιά νύχτα εγκατέλειψε τη βίλλα του Ψυ-νικού, φόρτωσε τις βαλίτσες της σ' ένα ταξί που έφερε ο Ντίμος και τώσκασαν γραμμή για το Θησείο όπου της είχε νοικιάσει μιά φωτεινή καμαρούλα. Ε-τυχισμένοι με τον έρωτά τους κι' υπε-ρήφανοι για το κατόρθωμά τους δεν εί-χαν τον καιρό να σκεφθούν για τίποτε άλλο. Ο Μπιέλος έστειλε και ξανάστει-λε το σωφόρ στο μαγαζί του Ντίμου για να πληροφορηθεί, μιά ο Ντίμος έπροσ-ποιείτο πως δεν ήξερε τίποτα, πως κι' αυτός ήταν στενωχωρημένος αλλά δεν τον ενδιέφερε και πολύ κι' όταν σκόλα-γε απ' τη δουλειά του έπαιρνε όλες τις προφυλάξεις για να μην τον παρακο-λουθήσουν κι' ανακαλύψουν την έρω-τική του φωλιά. Γι' αυτό πήγαινε πο-λύ από το σπιτάκι όπου εκατοικούσε με τη γρηά μάννα του και την αδελ-φούλα του κι' ύστερα έφευγε για να τρέξει στην καμαρούλα του Θησείου.

"Αν όμως κατόρθωσε εύκολα να πα-ραπληγήσει τον Μπιέλο δεν ήταν καθό-λου εύκολο να ξεγελάσει και την πραγ-ματικότητα που άρχισε να τον σφίγγει ατελείμητα. Κι' ή πραγματικότητα ήταν οί' έζηντα δραχμές την ημέρα που έ-πρεπε να τις μοιράζει με το σπύτι του και με την καμαρούλα του Θησείου. Έπληρε μιά μπροστάντζα από το μαγα-ζί, έκανε ένα θαλασσοδόκειο, φάνηκε σκληρός στη γρηά μάννα του που τα μυρίστηκε κι' άρχισε να γκρινιάζει, μα όλα αυτά ήταν εφήμερα μπαλώματα και ή λύσις δεν φαινότανε πουθενά. Ο άνοιξιάντικος ούρανος του έρωτά του άρχιζε να σκοτεινιάζει με πρώιμα συν-νεφάκια κι' άγρια μπόρα φαινότανε ναρχεται από το βάθος του ορίζοντα. Κι' έπειδή ο έρωτας μοιάζει με δυο κουβάδες που ανεβοκατεβαίνουν σ' έ-να ηγιάδι κι' όταν κατεβαίνει ο ένας μοιραίο είναι ν' ανεβαίνει ο άλλος και να μην συναντώνται παρά μόνο για μιά στιγμή που βρίσκονται κι' οί' δυο στη μέση του δρόμου τους, έτσι συνέβη κι' έδω. Έρωτευμένη στην αρχή ή Ντί-μυ, για λίγες μέρες άμοιβαίως έρωτας και των δύο κι' ύστερα όσο θέριευε ο έρωτας του Ντίμου, τόσο αυτήνης έλατ-τωνότανε. Η οικονομική δυσκολία έφε-ρε πιο γρήγορα την πρώτη σύγκρουση. Ο Ντίμος τώρα τη ζήλευε τρομερά α-πό φόβο μην τη χάσει. Κι' ή ζήλεια α-υτή έπνιγε τη Ντίμυ και την έκανε ν' αποζητήσει την έλευθερία της. Κι' άρχι-σε ένα δράμα καθημερινό που το ξέ-σπασμα του το συγκρατούσε με την άπειλή πώς θα τη σκότωνε. Το άρχι-νισμα των καλοκαιρινών θεάτρων τους έδωσε μιά τεχνητή διέξοδο. Η Ντίμυ του έδήλωσε πως θα πάει να πιάσει δουλειά. Δεν μπόρεσε να της φέρη αν-τίρρηση. Φοβόταν μην πάει και ξανα-βρή τον Μπιέλο. Το θέατρο θα την συν-κρατούσε από ένα τέτοιο διάβημα και θα τους άνακούφιζε και στο οικονομικό

ζήτημα.

Την ημέρα που ή Ντίμυ έκλεισε συλ-βόλακι μ' ένα θέατρο «έπιθεωρή-σεως», ξαναβρήκαν τη χαρά τους. Με την συναίσθηση της έλευθερίας και της οικονομικής διεξόδου και με τη χαρά του ξαναγυρισματος στον πειρασμό της σκηνής, ή Ντίμυ ή-ταν τόσο χαρούμενη και τόσο τρυφερή μαζί του, ώστε ο Ντίμος άνάσανε μ' ά-νακούφιση, άρχισε να ελπίζει πως τέ-λειωσαν οί' δυσκολίες ημέρες κι' άνε-κτησε το κουράγιο του για την αντι-μετώπιση των προβλημάτων που τον τριγυρνούσαν. Το ίδιο βράδυ έπληγαν σε μιά ταβέρνα του Μεταξουργείου κι' εγλέντησαν, όσο μπορούσαν από τ' χρημάτα της προκαταβολής του θεά-τρου. Αποφάσισαν να κάνει ή Ντίμυ μιά πρώτης τάξεως εμφάνιση. Θά της έ-παιρνε όλα τα μεταξωτά που χρειαζό-ταν για τις τουαλέτες της επί πιστώ-σει από το μαγαζί του. Θά είχε σουξέ και θά της έκαναν σύντομα αύξησι.

Από διακόσιες δραχμές την ημέρα, τράκισες. Θά είχαν δέκα σωστά γι-λιάρικα το μήνα. Άλλωστε και κεινού του είχε τάξει ο προϊστάμενός του πεν-τακόσιες δραχμές αύξηση από τον άλ-λο μήνα. Θάβγαίνει μ' αυτές το νοίκι της καμαρούλας του Θησείου.

Μα της νύχτας τα καμώματα τα βλέ-πει ή μέρα και γελά, λέει μιά παροι-μία. Το πρωί στη δουλειά του ο Ντίμος άρχισε να κάνει θλιβερές σκέψεις. Στις δέκα ή Ντίμυ θά πήγαινε στην πρόβα, θά της έκαναν φρόνιμο, θά ήταν μακριά από την επίβλεψή του, κι' όταν θάρχι-ζε να παίξει, καινούργιοι θαυμαστά θα

Παράκαιρο

Και τώρα σαν πρώτα σου φερνω λου- (λούδια.
Και πάλι σαν τότε σου γράφω τραγού- (δια
Τι τάχα αν άσπρισαν τα μαύρα μαλλιά (σου;
τί τάχα αν παγώνη και διώχνη ή άγκα- (λιά σου!

Το κάθε τραγουδι μου, κι' ένας καημός (μου
για τα δσα στο πλάι σου, διαβήκαν έμ- (πρός μου,
το κάθε λουλουδι στα πόδια σου εκεί (ξυπνάει κάποιαν ώρα ζωής μαγική.

Την πρώτη σου νιότη με τ' όνειρο ζήσε (είσαι,
στιγμές που διαβήκαν κι' ο ίσκιος της (τάμα
που άπλώνει, μακραίνει με τ' όνειρο άν- (τάμα
και γίνεται θρήνος... και γίνεται κλάμα!

Ξεχύνεται μπροστά σου, ζητώντας ακόμ-
να πάρη δροσιά το φρυγμένο μου στόμα
Βρυσούλα που δρόσιες κάποιαν καιρό
Βρυσούλα που άπόμεινες δίχως νερό.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΕΤΜΕΖΑΣ
(Λαύρας)

(Από τις «Σιγαλές Φωνές»)

την πολιορκούσαν, γραμμάτια, δώρα, υποσχέσεις, ένα σωρό πειρασμοί που ήταν ανόχωρος να τους έξουδετερώσει. Τις μαύρες αυτές σκέψεις ήρθε να τις κάνει χειρότερες ή απόλυτη άρνηση του προϊσταμένου του να του δώσει μετα-ξωτά επί πιστώσει.

Κατά τη μία που σκόλασε δεν είχε σχεδόν το κουράγιο να πάει να τη βρή. Μηχανικά τον ώδηγησαν τα βήματά του μέχρι την καμαρούλα του Θησείου. Μά ποιά ήταν ή έκπληξίς του όταν για πρώτη φορά δεν βρήκε την Ντίμυ να τον περιμένει. Πήγε δυο ή ώρα και τί-ποτε. Πετάχτηκε στο θέατρο για να δι-μήπως εξακολουθούσε ή πρόβα. Μά δε βρήκε κανένα. Ο καφετζής μόνο τον πληροφόρησε πως σκόλασαν από τις δωδεκάμισι. Σάν τρελλός ξαναγύρισε στο Θησείο. Η Ντίμυ όμως ακόμα δεν είχε φανή. Ήρθε μόλις κατά τις τρεις παρά τέταρτο.

—Πού ήσουν; της έκανε με θυμό.
—Μην άγριεύεις, σε παρακαλώ. Ξέ-ρεις πως ήμουνα στην πρόβα.

—Ός αυτήν την ώρα στην πρόβα;
—Φυσικά. Η πρόβα δεν είναι μαγαζί για να τελειώνει σε ώρισμένη ώρα.

—Κι' όμως έτελείωσε στις δωδεκάμι-
σι. Πέρασα από το θέατρο και είχες φύ-γει. Άφησε τα ψέμματά σου και να μω-
πής που ήσουν.

—Δεν έχω κανένα λόγο να στο κρύ-
ψω. Ήμουνα με τον κ. Λούκουλο, τον δημοσιογράφο. Είχε έρθει στην πρόβα, με προσκάλεσε ο άνθρωπος να μου κάνει το τραπέζι και δέχτηκα.

—Εδέχτηκες;

—Άλλα τι ήθελες να κάνω; Μεθαύ-
ριο χρειάζομαι την υποστήριξή του. Θάπρεπε να τον δυσχερετώσω για να με βρίση στην έφημερίδα του; Άφού δεν ξέρεις από θέατρο μην ανακατό-
νεσαι σε τέτοια ζητήματα. Έπειτα τι ναρχόμουν να τρώω έδω; Τις μαριδες που περίσσεψαν από γάες το βράδυ.

Μέσα στη ζάλη που ένοιωσε ο Ντί-
μος απ' αυτά τα λόγια, σκέφτηκε πως ο έρωτας της Ντίμυ άρχισε να φεύγει και πως το σημερινό της στραβοπά-
μα δεν ήταν παρά ο πρόλογος ενός έ-
πικινδύνου δρόμου μέσα στον όποιον τον έσπρωχνε, άνικανο πιά ν' αντιδρά-
ση, έτοιμο για κάθε κατακυλίσις κι' έρωτευμένο περισσότερο από κάθε άλ-
λη φορά...

□ □

Μετά δεκαπέντε ημέρες ήταν ή πρ-
μιά του έργου. Έκείνο το βράδυ ή Ντίμυ άστραψε από άμωφία επάνω στη σκηνή κι' οί' τουαλέτες της ήταν πλούσιες. Παρ' όλη την άρνηση του προϊσταμένου του ο Ντίμος κατόρθω-
σε και της πήγε τα μεταξωτά, χωρίς μ' αυτά να κατορθώσει και να την συν-
κινήσει. Ίσα-Ίσα, αντί για εύχαριστό, του είπε:

—Αν είχα τώρα το γέρο-Μπιέλο, θά μ' είχε ντύσει βασιλίσσα... Αυτά π' θάβινει όποιος δεν έχει μυαλό κι' έρω-
τεύεται.

Τη θυμόταν αυτή τη φράση απόψε που στριμωγμένος στη γαλαρία, παρα-
κολουθούσε το θρίαμβό της. Κι' ως τό-
σο, μ' όλη του την πίκρα, είχε κάποιαν ένδομυχη χαρά πως εκείνο το χαριτω-
μένο πλάσμα που το χειροκροτούσε οί' η ή πλατεία κι' ή αίγλη της σκηνής τώ-
κανε πιο λαχταριστό, θάταν σε δυο ή-
ρες μαζί του, χωρίς κανένα έπιβου-
λο βλέμμα ν' άπειλή να του την πάρη.

(Το τέλος στη σελίδα 41)

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΥΝΑΣΤΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ

—Ακούς να τ'ά θάλλω με το παι-
δί!

—Με το μικρό αυτό;

—Με το μωρό, ο γεροξεκου-
τιάρης!

—Μη θρίζεις κυρά μου!

—Δεν έρίζω παιδί μου! Μ' ένα α-
θώο πλάσμα, τοσοδούλη, ένα θρέφος ο ξεμωραμένος!

—Μη θρίζεις σου είπα...

Είπα ή μητέρα του «θρέφους» που όμιλει. Και πλάι της το «θρέφος». Και πλάι στο θρέφος ο «γεροξεκουτιά-
ρης». Τρίγανω περιεργον απ' το ο-
ποιον την μεγαλύτεραν φασαρίαν κά-
νε το μικρό, ένα παιδάκι που δεν έχει συμπληρώσει καλά-καλά τους δυο

Μαίους κι' όμως δεν έννοει να ήσυ-
χάσει ούτε στιγμή. Κουνιέται, φλυα-
ρει, τραβά το ρούχο του χωροφύλα-
κος, ανεβαίνει επάνω στο έδωλιον, κυττά τον πρόεδρον, κυττά την εικόνα του Χριστού απέναντι στον τοίχον και ρωνάζει:

—Μαμάκα ο Χριστούλης είναι εκεί;

—Ναι παιδάκι μου, σιωπή γιατί θυ-
μώνει ο Χριστούλης.

—Οργίζεται ο πρόεδρος.

—Πάρε από κει το παιδί.

Κατεβάζουν απ' το έδωλιον τον ζω-
ηρόν μικρόν. Έκθετει την υπόθεσιν ή μητέρα. Έξω φρενών είναι ο γερο-
ξεκουτιάρης που στρέφει βλέμματα ορ-
γής και αγανακτήσεως κατά του παι-
διού που του έπριζε το σηκότι του δυ-
στιχούς και έγινε αίτια να άχθη στο δικαστήριον.

Στο τράμ του Φαλήρου συνέβη ή Ι-
στορία. Άς προσπαθήσωμεν να δώ-
σωμεν μιά πρόχειρη εικόνα της. Έ-
κασητο ή γυναικούλα με το παιδάκι στα γόνατά της. Και πλάι της έκαση-
το ο κύριος, άνθρωπος, χονδρός, σο-
θάρος, με μυστακάς παλαιάς σχολής, θυβρισμένος στην άνάγκωσιν της έφη-
μερίδος του, καθιδρών από την ζε-
αήν, με μίαν σακκούλαν γεμάτην α-
πό χονδρά και ζουμερά ροδάκινα στα γόνατά του.

Τα παιδιά, ως γνωστόν, έχουν πάν-
τοτε δύο ιδιότητες. Είνε ό,τι ωραίων έπλασεν ή φύσις για τους γονείς των. "Ο,τι ένοχλητικών και άπαισίον όμως είναι για τους γένους. Μικροί τυ-
ραννοι είναι για τους δεύτερους. Έ-
ται για την εύτυχη μητέρα που κρα-
τούσε το παιδάκι στα γόνατά της ή μικροσκοπική ύπαρξίς άποτεινούσε την μοναδικήν εύτυχίαν. Για τον καθί-
δρον κύριον αντίθετος ήταν το κακό συναπάντημα. Πολύ περισσότερο κα-
θ' όσον το παιδάκι έβλυαρούσε συνε-
χώς, έκουνούσε χέρια και πόδια, γύ-
ριζε δεξιά και άριστερά, έμείλλιζε δι-
άφορες λέξεις, κατευθύνον όλη την ζωηρότητά του προς τον άτυχή δι-
πλάνον κύριον που έδυσφορούσε τα μέγιστα. Είς μίαν στιγμήν δε καθώς άντελήφθη την σακκούλαν, άπλωσε το χεράκι του προς τα ροδάκινα, το χρώμα και το σχήμα των οποίων το είχαν θάλλη σε πειρασμόν:

—Λοδάκινο, λοδάκινο!

Ο άτυχής κύριος έννόησε την αξί-
ωσιν που έκρύπτετο εις την φωνήν του

μικρού, έρριξε μιά ματιά εις την σακ-
κούλαν, την έσκέπασε με τρόπο και έκανε το κορόιδο, άφοσιωθείς θαύ-
τερα εις την άνάγνωσιν της έφημερί-
δος τ'... Άλλά ο μικρός ήτο αδιάλ-
λακτος:

—Λοδάκινο, λοδάκινο!

Η μητέρα του παρενέβη:

—Φρόνιμα μπέμμη. Ντροπή! Δεν ζητούν ροδάκινα από ένα ξένο κύριο.

Δεν ντρέπεται;

—Λοδάκινο, λοδάκινο!

—Σιωπή, σου είπα...

—Άαααα!

Οξεία κραυγή άνεστάτωσε το τράμ.

Η διεκδικήσις του ροδακίνου κατά-
τόσον θορυβώδη τρόπον έφερε τον ά-
γνωστον άνθρωπον εις δυσχερή θέ-
σιν. Και διότι μέσα εις το ατύτι του έ-
τσιρίζε ο μικρός και διότι τα περιερ-
γα βλέμματα των συνεπιβατών είχαν καρφωθή επάνω του. Άφησε διά μίαν στιγμήν την άνάγνωσιν της έφημερί-
δος, έτριξε τα δόντια του για να συν-

— Φημελίδα!

κρατήση την άγανάκτησιν του, άνοιξε την σακκούλαν, έδιάλεξε το μικρό-
τερον από τους καρπούς που περιείχε και το προσέφερε με όργιλον μειδιά-
μα άνάγκης-φιλοτιμίας εις τον μι-
κρόν.

—Νά, πάρε!

Ο μικρός το άρπαξε περιχαρής έ-
νώ ή μητέρα έλαθε άφορητή από την προσφοράν να του κάνει όλίγην διδα-
σκαλίαν.

—Πες εύχαριστώ, μπέμμη.

Δεν έπρόκειτο όμως να σταματή-
σουν εκεί τα θέσσανα του κυρίου. Δεν έπέρασαν όλίγα λεπτά και ο μικρός ικανοποίησας την αίσθησιν της γεύ-
σεως έζήτησεν άλλο άπολαύσεις. Έ-
πειδή δε προφανώς προχειροτέρων ι-
κανοποίησιν των γούστων του εύρισκε στον πλάνον άγνωστον άνθρωπον έ-
γύρισε και πάλιν προς αυτόν με έν-
τονον αξίωσιν.

—Φημελίδα!

—Σούτ, σουτ, είπε γελῶσα ή εύ-
της μήτηρ.

—Φημελίδα! έπέμεινε ο μικρός.

Ο άγνωστος κύριος έκύτταξε λοξά τον μικρόν, έκαστάλαθε περίπου που έστρέφοντο τώρα οί' διεκδικήσεις του, έγινε μαρμάρει και προσπάθησε πάλι να κάμη την πάπιν. Άλλά ήταν ά-
δύνατον:

—Φημελίδα!

Η μητρική στοργή και χαρά ήτο άσυγκράτητος άδιαφορούσα για την

ογκουμένην πλάι της αγανάκτησιν.

—Νά διαβάσης θέλεις χρυσό μου;

—Φημελίδα! ώρύετο στερεοτύπως το παιδί.

—Άχ δεν ξέρετε πως κάνει για έ-
φημερίδα. Δεν άφήνει στα χέρια του μπαμπά καμμία! έξήγησεν ή μητηρ εις τον καταδυναστευόμενον κύριον.

Το πράγμα ήρχισε να γίνεται διά-
τους άλλους έπιβάτας διασκεδάσις.

—Ήσυχα, ήσυχα! Έμουργούρισε

αύστηρως ο κύριος.

—Άααααα!

Νέα όξυτάτη κραυγή, άνεστάτωσε την άτμόσφαιραν. Το καυμένο, είπαν μερικοί, πως κάνει για έφημερίδα! Δεν του την δίνει αυτός ο εύλογημέ-
νος να ήσυχάσει; Ο άτυχής άνθρω-
πος έγύρισε, έρριξε άγριον βλέμμα ο-
λόγυρα, έδίπλωσε την έφημερίδα, την προσέφερε εις τον μικροσκοπικόν του δυνάστην, έβγαλε το μαντήλι του να σκουπίση τον ιδρώτα του και έμουργούρισε:

—Μωρέ άνατροφή!

—Πες εύχαριστώ χρυσό μου, έν-
διεφέρθη πάλιν ή μητηρ για την κα-
λή συμπεριφοράν.

—Χαλιτώ! έκανε ο μικρός, προς με-
γίστην αγανάκτησιν του δυστυχούς θύματός του που ήταν παπύρι απ' το κακό του. Έσπαγαν κέφι οί' λοιποί συνεπιβάται. Ηφαιστειον έτοιμον να έκραγη ήταν εκείνος. Φαίδρον κοινόν κωμωδίας έγιναν οί' άλλοι. Τόν έτάρα-
ξε τον χοντρό, έλεγαν οί' μέν. Τόν έ-
λύσσαξε, έλεγαν οί' άλλοι. Και ένῶ
ακόμη τα σχολία δεν είχαν πάψη, ο
φοβερός μικρός επέταξε την έφημερί-
δα από το παράθυρο του τράμ και έ-
ζήτησε νέας άπολαύσεις από το θύμα
του. Έπειδή δε, φαίνεται, δεν εύρηκε
τίποτε άλλο άπλωσε τα χέρια του
προς το πρόσωπο του ανθρώπου:

—Μουτάκια!

—Τί; ώχρίασεν ο άτυχής.

—Μουτάκια!

Ήθελε να πιάση τους μυστακάς

του.

—Αί στο διάβολο βρωμόπαιδο!

Η μητηρ έθιγη καιρίως:

—Καλέ πως το θρίζετε έτσι το παι-
δί; Ντροπή σας, γέρος άνθρωπος.

Το ήφαιστειον έξερράγη. Ήταν ά-
δύνατον να συγκρατηθή πλέον. Έση-
κώθηκε έξαλλος επάνω ο άνθρωπος έ-
σπρώξε με μανίαν τον μικρόν του συ-
νταξτήν, έβγαλε κραυγήν άπελπισίας ή
μήτηρ, την έξύβρισε σκαιώς ο κατα-
δυναστευθείς, περιελούσθη με διπλά-
σιες ύβρεις από την μητέρα, έγέλα-
σαν μερικοί, παρενέβησαν οί' άλλοι
δαιτητικώς, έπεσε λιπόθυμος ή μή-
τηρ, έχάλασε τον κόσμον ο μικρός με
διαπεραστικές κραυγές, έρόφθησε έ-
νας πόλισμαν από τον έξώστην.

Στο αυτόφωρον ή διαδικασία ύπηρ-
ξε σύντομος και διασκεδαστική. Το
δικαστήριον άντελήφθη, εύτυχώς, το
δράμα του ανθρώπου, άνεγνώρισε το
δικαίόν του και τον άτήλλαξε.

MIM. WAG.

—Τί δίνετε προίκα στην κόρη σας; —Δέκα χιλιάδες λίτρες νερό!

Ένας περίεργος τόπος

ΕΝΑΣ ΠΟΝΗΡΟΣ ΠΕΘΕΡΟΣ

Οι σύγχρονοι Αθηναίοι της Μηνης του Μαραθώνος, θα έκαναν κατάλληλοι τον παρακάτω διάλογο:

—Σύμφωνοι, η κόρη σας είναι χαριτωμένη και ο γυιός μου την αγαπά, αυτό το ξέρω, τί θα της δώσετε όμως για προίκα;

—Την δεξαμενή μου του Νότου που περιέχει 10.000 λίτρες νερό.

—Λίγο είναι.

—Ναί, αλλά, μετά τον θάνατό μου θα έχω και την πηγή του λόφου, που δίνει, όπως ξέρετε, 200 λίτρες νερό την ημέρα και που δεν στεיερνεί παρά μονάχα δυο μήνες τον χρόνο.

—Είπατε ακόμη νέος και σε πολύ καλή υγείνη κατάσταση, θα χρειασθώ λοιπόν, να περιμένωμε πολύ.

—Ίσως. Δεν ξέρει όμως, κανείς, αν αύριο θα ζή... Άς είναι όμως, ο γυιός σας μου αρέσει και τα άμπελια σας της Μαλδουζίας είναι ωραία, γι' αυτό θα κάνω μια θυσία: προσθέτω στην δεξαμενή και το τέταρτο της παραγωγής της πηγής: πενήντα λίτρες την ημέρα περίπου. Χόμπερι! Θα ρωτώ πώς είναι κάτι αυτό! Δέχεσθε;

—Έστουπέντο! Δέχομαι. 'Ο γάμος, αν προτιμάτε, θα γίνει γρήγορα, σ' ένα μήνα το πολύ.

Λοιπόν, ο διάλογος αυτός γινόταν πριν λίγο καιρό στην Τενερίφη, των Καναρίων νήσων. Έτσι συζητείται, συνήθως, εκεί ένα προικοσύμφωνο.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΧΩΡΙΣ ΝΕΡΟ

«Απ' τα πιά μεγάλα νησιά των Καναρίων», ή Τενερίφη, ήταν περισσότερο γνωστή άλλοτε ως το «Νησί της Κολάσεως». Και οι θαλασσοπόροι βεβαιώνουν ότι το παρατσούκλι αυτό, δεν ήταν καθόλου υπερβολή. Τουλάχιστον για την εποχή εκείνη. Σήμερα βέβαια τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικότερα στην Τενερίφη.

Ξέρουμε ότι τώρα δίνει το νοστιμώτατο κρασί της Μαλδουζίας και τις ωραιότερες μπανάνες των Καναρίων.

Πάντα, όμως, εξακολουθεί να είναι το μέρος όπου το νερό είναι το πολυτιμότερο είδος. Το κλίμα του νησιού δεν είναι διόλου τροπικό, ώστε να δικαιολογή την τόση ξηρασία, αφού τον χειμώνα είναι 18 βαθμοί, και το καλοκαίρι δεν υπερβαίνει τους 28. Είναι λοιπόν περίεργο, πώς στο εύκρατο αυτό κλίμα σπανίζει τόσο νερό, ώστε οι 80.000 κάτοικοι του νησιού να το θεωρούν ως το πρώτον είδος συναλλαγής, χάριν του οποίου μάλιστα υπάρχει στην Σάντα-Κρούς και ειδικό... χρηματιστήριο! Επίσης το νερό δίνεται ως προίκα στα κορίτσια, όπως αντιληφθήκατε και από τον παραπάνω διάλογο, όταν δε άκουσατε στην Τενερίφη, ότι η κοπέλα αυτή είναι η πιά πλουσία κληρονόμος του τόπου, σημαίνει ότι ο πατέρας της θα της αφήσει πεθαίνοντας τα πλουσιώτερα αποθέματα νερού!

Τα κορίτσια της Τενερίφης, είναι σχεδόν όλα, πολύ ωραία, αλλά η δημοφιλία τους μονάχα δεν αρκεί για να καλοπαντρευτούν. Χρειάζεται και το νερό!

Μιά από τους ωραιότερους κληρονόμους της Τενερίφης.

που πύτιζε ένα τμήμα από τις μπανανοφυτείες του

Ο γάμος έγινε και ο γαμπρός από την άλλη μέρα κίβλας φρόντισε να στρέψει το νερό της πηγής προς τις δικές του, πιά, φυτείες.

Στην άρχη τα πράγματα πήγαν πολύ καλά. Ο γαμπρός ήταν κίβλας τρελλά ερωτευμένος με την γυναίκα του και η πηγή του πεθερού εξακολουθούσε κανονικά να ποτίζει τις φυτείες του.

Μιά μέρα, όμως, κι' ύστερα από μια άρκετα παρατεταμένη άνομβρία, η πηγή στέγνωσε. Η άπελπισία των δύο συζύγων υπήρξε μεγάλη. Η νέα γυναίκα άρχισε να κλαίει, και να παρακαλά απ' το πρωί ως το βράδυ στον Θεό να κάνει το θαύμα του.

Και φαίνεται ότι ο Θεός την λυπήθηκε γιατί, μια μέρα, ξαφνικά, όπως είχε κοπεί, ξανάρχισε πάλι το νερό να τρέχει! Όλοι έμειναν έκθαμβοι και έλεγαν την νερά σύζυγο του καλλιεργητού άγια γυναίκα! Η μισή

ή Τενερίφη και περισσότερη έτρεξε να ιδεί το θαύμα.

Για κάμποσο καιρό τα πράγματα πήγαν πάλι καλά, όποτε ξανακόβετε το νερό. Νέα πάλι κλάμματα της νύφης και νέες κηλίδες του άντρός της στον πεθερό του.

—Τί να σου κάνω, του λέει αυτός θα κάνετε καμιά άμαρτία και θύμωσε ο Θεός.

Οι δυο σύζυγοι άρχισαν να κάνουν έρευνες στο πρόσφατο παρελθόν τους, αλλά δεν κατάφεραν να θυμηθούν καμιά φοβερή άμαρτία τους. Όπωςδήποτε, άχισαν να προσεύχονται τώρα και οι δυο. Παρ' όλες όμως τις προσευχές των η πηγή δεν ξαναζωντανεύει και κατά κακή τους τύχη, ούτε κι' έπεφτε και καμιά σταγόνα από τον ουρανό, για να βάλλουν στις ύδατοπηγές τους. Ο ουρανός εξακολουθούσε να είναι άνεφελος και γελαστός, σαν να τον κοροΐδευε για την δυστυχία τους. Καμιά από τις σωτήριες έκεινες θύελλες που τα νερά τους γέμιζαν τις δεξαμενές.

Επί τέλους ο γαμπρός άπελπισμένος να περιμένη το νερό, άποφάσισε να μεταχειρισθί και τα ανθρώπινα μέσα για να ιδί τί συνέβαινε στην πηγή.

Παίρνει, λοιπόν, τους ανθρώπους του και πηγαίνει στην πηγή εφοδιασμένος με σπάνες και φτυάρια. Σκάβουν με προσοχή και σε λίγο βρίσκουν μια μικρή λακκούβα. Κυτίζουν μέσα και βρίσκουν στον πυθμένα της που είχε ακόμη λίγο νερό το άκρο ενός μολυβδοσώληνου!

Και ζαλισμένος βάζει τους εργάτες του να σκάψουν ακόμη, όπου να δούν που θα κατέληγε το άλλο άκρο του σωλήνα. Και βρίσκουν ύστερ από λίγο ότι εφθανε σε μια δεξαμενή από τομμένο πού ήταν χτισμένη λίγο ψηλότερα και κρυμμένη καλά κάτω από κάτι βράχους, στην άλλη πλευρά του λόφου.

Ο γαμπρός κατάλαβε άμέσως το κόλπο του πεθερού.

Έξω φρενών πήγε να του ζητήσει εξήγησεις για την άπάτη. Και ο άλλος εξηγήθηκε.

Οι δεξαμενές που είχε ήταν σ' ένα τέτοιο μέρος, στην πλαγιά του βουνού, που δεν μπορούσαν όταν έβρεχε να μαζέψουν το νερό που έπερε για να ποτίσει καλά τις μπανανοφυτείες του. Δεν μπορούσε λοιπόν να δώσει προίκα μια δεξαμενή χωρίς τον φόβο να καταστραφεί. Από τάλλο μέρος όμως, έπρεπε να άποκαταστήσει και το κορίτσι του. Τί να κάνει; Σκέφθηκε να καταφύγει στον δόλο: κατασκεύασε την μικρή εκείνη δεξαμενή του λόφου την οποία τροφοδοτούσε μετά περισσεύματα των δεξαμενών του, κάνοντας να πιστευθί ότι έφρόνιζε για την πηγή. Όταν όμως, η άνομβρία παρενέβη, άναγκάζόταν να διακόψει την ύδρευση!

Ο γαμπρός θύμωσε πολύ, άλλ' άγαπούσε και την γυναίκα του. Γι' αυτό δεν την χώρισε, παρά κατέδινε τον πεθερό του να του ποτίσει, προς τιμωρίαν του, επί πέντε χρόνια τις φυτείες του, πράγμα που εκείνος προθυμότατα έδέχθηκε.

N. X.

Το τέλος της ιστορίας

Περιπετειώδες διήγημα του Τζάκ Λόντον

Η καλύβα ήταν φτιαγμένη από κορμούς έλατου. Έξω, ήταν παγωνιά. Μέσα, η σόμπα, πυρωμένη, έδινε μιάν υποφερτή θερμότητα.

Δυο άνδρες, καθισμένοι μπροστά στο τραπέζι, χαρτόπαιζαν. Το έπαθλο άξιζε τον κόπο: ο χαμένος θα ύποχρεωνόταν να τρυπήσει μιά τρύπα για ψάρεμα στο στρώμα πάγου και χιονιού που άποτελούσε πιά την επίφανεια του Γιούκον.

Και δεν ήταν άστειο το πράγμα. Ο πάγος είχε πάχος δυο μέτρων!

—Τέτοια παγωνιά, Μάρτη μήνα! άπορούσε ο ένας. Σπάνιο πράγμα! Πόσοι θαθμοί ύπό το μηδέν νάναι κατά την γνώμη σου;

—Πενήντα πέντε ως εξήντα. Έσθ τί λες δόκτωρ;

—Εκείνη την στιγμή, κάποιος χτύπησε την πόρτα!

—Έμπρός!

Ο καινούργιοφερμένος ήταν ένας ύψηλός και Σουηδός:

—Μούπαν πώς έρискεται ένας γιατρός στον τόπο μας, έπρε μπαινόντας.

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του μαρτυρούσαν πως ύπέφερε πολύ.

—Έρχομαι από μακριά, απ' τα βορεινά του Ουάϊο, πρόσθεσε.

—Εγώ είμαι ο γιατρός. Τί τρέχει;

Ο νεοφερμένος άνοιξε τότε και έδειξε το άριστο χέρι του που το δεύτερο δάχτυλο του ήταν πριμένο φοβερά. Ο γιατρός το εξέτασε με προσοχή.

—Και ταξίδεψες εκατόν πενήντα χιλιόμετρα για νάρθης να με συμβουλευθής; έπρε. Θα σου το γιατρέψω μονομιάς.

Και λέγοντας το χτύπησε με δύναμη το πριμένο δάχτυλο. Ο άλλος έδγαλε ένα ούρλιασμα πόνου και όργης κι' έκανε να όρμήσει έναντιον του γιατρού:

—Τώρα, είνε εν τάξει; έπρε ο γιατρός με έπιτακτικό ύφος που άφώπλισε το θύμα του. *Ε λοιπόν πώς τὰ πάμε; Δεν είνε τώρα καλλίτερα; Την έρχομένη φορά, θα το καταφέρης και μόνος σου... Στρέβερς, άνακάτεψε τα χαρτιά. Μοί φαίνεται πως θα χάσης την παρτίδα.

Ο Σουηδός ένοιωθε κάποια άνακούφιση. Έψαξε μέσα στην τσέπη του κι' έδγαλε ένα σασκουλάκι γεμάτο χρυσάφι:

—Πόσα χρυσά; ρώτησε.

—Τίποτα, έπρε νευριασμένος ο γιατρός. Έδώ δεν έξασκώ, το έπάγγελμά μου... Η σειρά σου, Μπόμπ!

Ο Σουηδός τον κύτταξε με θαυμασμό:

—Είσθε σπουδαίος άνθρωπος. Το δονομά σας;

—Λίντεϋ, δόκτωρ Λίντεϋ, έπρε ο Στρέβερς.

—Δεν θ' άργήση να νυχτώση, έπρε ο γιατρός, στον Σουηδό. Μπορείς να περάσης την νύχτα έδω-μέσα γιατί κάνεις πολύ κρύο για να ταξιδέψης: *Ε-χομε μιά κοκέτα διαθέσιμη.

Ο γιατρός, ήταν ένας μελαγχρονός άνδρας, σβέλτος και γερός. Όλες οι κινήσεις του ήταν ζωηρές και με νόημα.

—Έχασες! έπρε θριαμβευτικά στον Μπόμπ. Τώρα, έσθ θα σκάψης μιά...

Την στιγμή εκείνη άκούστηκαν πάλι χτυπήματα στην πόρτα.

—Ησυχία δεν θάχουμε άπόψε! μωρμούρισε ο γιατρός. Τί ζητάς έσθ; ρώτησε τον ξένο που έμπαινε εκείνη την ώρα.

Ο άλλος δεν μπόρεσε ν' άπαντήσει άμέσως, γιατί το πρόσώπό του, ήταν παγωμένο. Πήγε κοντά στη σόμπα και μόλις συνήλθε, μίλησε:

—Εγώ δεν έχω τίποτα. *Αν όμως είνε κανένας γιατρός έδω, τον έχομε άνάγκη. Ένας άνδρας εκεί κάτω, στο «Μικρό-Πέκο», το ποτάμι, χτυπήθηκε από έναν πάνθηρα που τον ξέσκισε φριχτά.

—Είναι μακριά; ρώτησε ο δόκτωρ Λίντεϋ.

—Σε άπόσταση 150 περίπου χιλιομέτρων.

—Πόσος καιρός είναι που συνέδη το δυστύχημα;

—Τρεις μέρες.

—Είναι σοβαρό;

—Εξάρθρωση του ένός ώμου. Και πολλά πλευρά σπασμένα άσφαλώς. Σπασμένο και το δεξί χέρι. Κι' όλο το κορμί, έκτος απ' το πρόσωπο, ξεσχισμένο με γρατζουνιές που γυμνώνουν το κόκκαλο. Ράψαμε προσωρινά δυο-τρία τραύματα κι' ένώσαμε τις άρτηριές με κλωστές.

—Πού είναι τα τραύματα;

—Στην κοιλιά.

—Ως τώρα, θάχη πεθάνει! μωρμούρισε ο Λίντεϋ.

—Όχι! Δεν θα πεθάνη! Ξέρει πως έφυγα για να έρω γιατρό και θα κρατηθί στην ζωή ως τον γυρισμό μου. Έχει την δύναμη να πολεμήση τον θάνατο. Τον ξέρω καλά!

—Εν πάση περιπτώσει, εγώ δεν έ-ξασκώ τώρα έδω. Με φαντάζεσαι να ταξιδεύω εκατόν πενήντα χιλιόμετρα, με πενήντα βαθμούς ύπό το μηδέν για να ζωντανέψω ένα πτώμα! Αυπούμαι που έκανες τον κόπο νάρθης ως έδω, Πέρασε όμως την νύχτα μαζί μας.

—Καθόλου. Θα φύγουμε μαζί σε δέκα λεπτά.

—Ωραίο τουπέ! Και γιατί να φύ-

γώ;

Τότε ο Τόμ Ντάβ, έτσι τον έλεγαν τον ξένο, μίλησε σαν τον πιά εύλωτο ρήτορα:

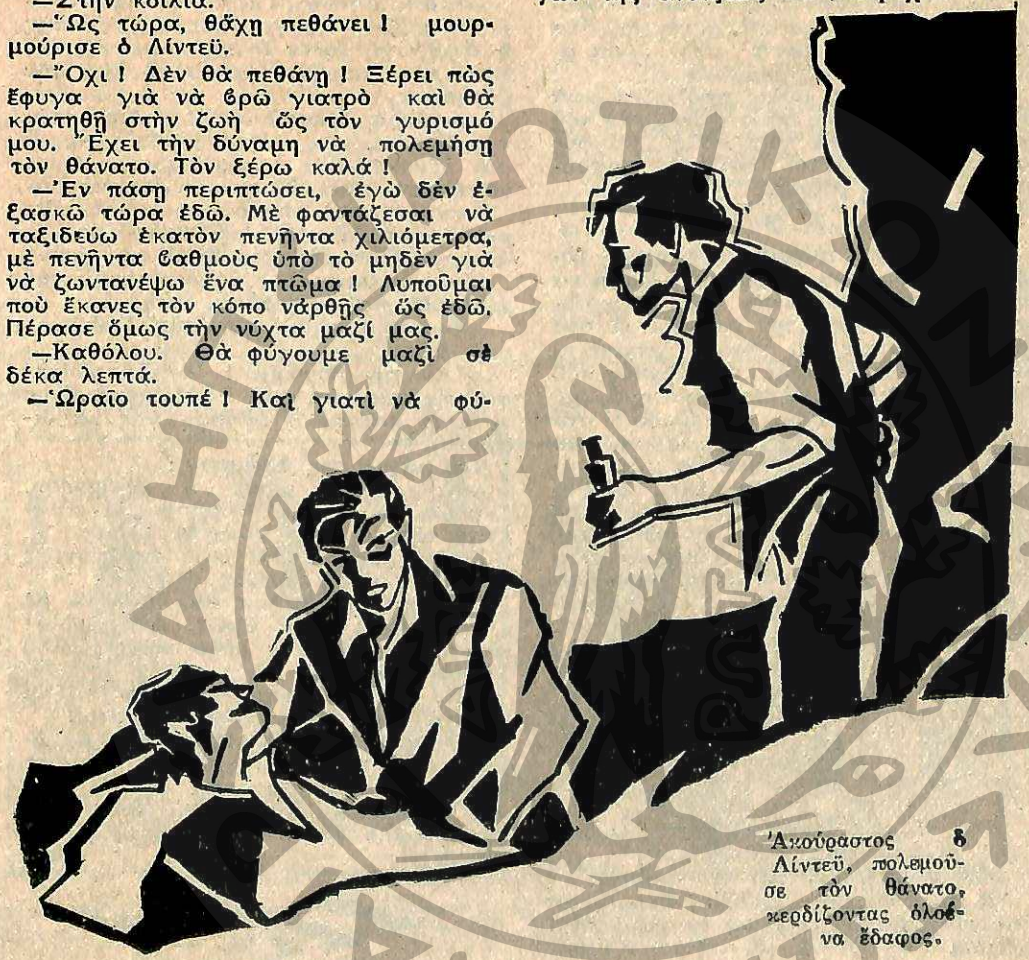
—Γιατί; Γιατί πρώτα απ' όλα, σάς λέω, πως θα ζήση όπου να πάτε εκεί. Είναι όμως κι' η γυναίκα του στο πλευρό του: μιά ύπέροχη γυναίκα που δεν περνά τον καιρό της με κλάψες και στεναγμούς. Σας περιμένει και τον συγκρατεί στην ζωή ως την στιγμή που θα πάτε κι' έσείς εκεί! Κι' οι δυο τους, αγαπιώνται, τί λέω; λατρεύονται! Κι' εκείνη έχει όση δύναμη θελήσεως έχει ο άντρας της κι' αν λιποψυχούσε αυτός ποτέ, θα του έμψυσε την ψυχή της μέσα στο κορμί για να τον άποσπάση απ' τα νύχια του θανάτου.

□ □

Είχε νυχτώσει πρό πολλού όταν Λίντεϋ κι' ο Τόμ Ντάβ έστηναν την σκηνή τους σε άπόσταση τριανταπέντε χιλιομέτρων.

Τί φοβερή, τί φρικαλέα διαδρομή! *Αναψαν φωτιά μέσα στο χιόνι έκαναν στρώματα από κλαδιά έλατου ο Ντάβ τάισε τους σκύλους του έλκθθρου, κι' ύστερα, κάθησαν να φάνε.

Την δεύτερη μέρα, η ζέση ήταν άσθητή. Ο Ντάβ ήταν σκεπτικός. *Ε-ξήγησε πως θα ταξίδευαν, εκείνη την μέρα, άπάνω στο δουνό και πως αν τους πρόφτανε το λυώσιμο των πάγων της άνοιξέως θα διέτρεχαν σο-

Ακούραστος ο Λίντεϋ, πολέμουσε τον θάνατο, κερδίζοντας όλο-να έδαφος.

δαρώτατο κίνδυνο με τις πλήμυρες. Η θερμοκρασία ήταν λίγους βαθμούς πάνω απ' το μηδέν.

Ξαφνικά, καθώς αναπαύονταν απ' την κόπασή τους, οι δυο άνδρες άκουσαν έναν ακαθόριστο θόρυβο που σιγά-σιγά δυνάμωνε. Αφουγκράστηκαν και κατάλαβαν πως επρόκειτο για έναν ξεστό κι' όρμητικό άνεμο που μεταβάλλεται σιγά-σιγά σε στρόβιλο και παρασύρει τα πάντα στο πέραςμά του...

Κι' όμως οι δυο άνδρες, χωρίς να δειλιάσουν, με την ατρόμητη ψυχή εκείνων που ζουν σ' αυτά τα μέρη, ξεκίνησαν με τ' ελκρηθρό τους, ακολουθώντας τον δρόμο που είχε χαράξει ο Ντάβ στον πηγαίο του.

—Ακόμα τριάντα χιλιόμετρα και θαύμασε έξω απ' την χαράδρα, είπε ο Ντάβ στον σύντροφό του ενώ μαστίγωναν τα κακάκια σκυλιά. Ύστερα, δεν πάει να λυσσάξη ο άνεμοστρόβιλος!

Ο πάγος όμως κάτω απ' τα πόδια τους γινόταν ολόενα και πιο επικίνδυνος. Ήταν ακασιμένους από όλες τις μεριές κι' οι δυο άνδρες αγωνίζονταν απεγνωσμένα να μην πέσουν πουθενά.

Σκουράζονταν μια ώρα και:

—Δρόμο! φώναξε ο Ντάβ.

Η καταστροφή δεν άργησε.

Ένας δαιμονισμένος θόρυβος κι' ο πάγος έσκασε στα δυο κάτω από το έλκρηθρο.

Τα δυο σκυλιά που βρίσκονταν στην μέση χάθηκαν μέσα στην ρωγμή και τα κορμιά τους, παρασυρόμενα απ' το ρεύμα, τράβηξαν μαζί τους τον επικεφαλής σκύλο. Υπήρχε κίνδυνος να παρασυρθώ όλο το έλκρηθρο απ' το ρεύμα.

Ο έπιλογος του δράματος μόλις κράτησε μερικά δευτερόλεπτα μονάχα. Με το μαχαίρι του, ο Ντάβ έκοψε τα λουριά που έδεσαν τους σκύλους στο έλκρηθρο και μονομιάς όλα τα ζώα χάθηκαν μέσα στην ύγρη άβυσσο που άφριζε.

Οι δυο άνδρες μόλις πρόλαβαν να σύρουν το έλκρηθρό τους στην όχθη του ποταμού κι' είδαν τότε τους πάγους να κομματιάζονται και να παρασύρονται απ' το ρεύμα.

■ ■

Ύστερα από ταλαιπωρίες τριών δολοκλήρων ημερών, αφού παρ' όλογο να παρασυρθούν από έναν χιονοστρόβιλο, στην κορυφή του βουνού, οι δυο άνδρες έφθασαν επί τέλους εξαντλημένοι σε μια καλύβα, στις όχθες του Μικρού Πέκο. Περνώντας απότομα απ' το έκτυφλωτικό φώς του ήλιου στο μισοσκόταδο της καλύβας, ο Λίντεν στην αρχή, δυσκολεύτηκε να ξεχωρίσει εκείνους που έμεναν εκεί. Σε λίγο όμως τους είδε: Ήσαν δυο άνδρες και μια γυναίκα. Αυτοί όμως δεν τον ενδιέφεραν. Διευθύνθηκε κατευθείαν προς την κουκέτα όπου άναπαύονταν ο τραυματίας, ξαπλωμένος ανάσκελα, με κλειστά μάτια. Ετόν Λίντεν έκανε εντύπωση η όμορφά του: η λεπτή καμπύλη των φρυγών του, τα κατάμαυρα μεταξένια καλλιά του. Τα μάγουλά του, τα καμμένα απ' τον πόνο, έδιναν κάτι ό γυναικείο σ' αυτό το πρόσωπο που αινιόταν πολύ μικρό για τους γερούς ός του λαϊμού.

—Με τί τον περιποιηθήκατε; ρώτησε ο Λίντεν την γυναίκα.

—Με σουμπλιμέ, του αποκρίθηκε.

Ο γιατρός της έβριξε μια ματιά και κύτταξε ύστερα τον τραυματία. Κατόπι σηκώθηκε με απότομο ύφος,

διέταξε:

—Έξω έσεις όλοι!

—Ένας από τους παρισταμένους ανθρώπους δίστασε. Ο Λίντεν επέμενε:

—Η κατάσταση είναι πολύ σοβαρά. Θέλω να μιλήσω στην γυναίκα του.

—Είμαι αδελφός του, είπε ο άλλος.

Τό βλέμμα της γυναίκας στράφηκε ικετευτικά στον άνθρωπο. Αυτός τότε υπάκουσε απόρροια.

—Κι' εγώ; ρώτησε ο Ντάβ που είχε σωριασθή σ' ένα σκαμνί.

—Κι' εσύ.

Μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω τους, ο Λίντεν στράφηκε προς την γυναίκα:

—Εσύ έδω! είπε. Κι' αυτός... αυτός εκεί πέρα είναι ο Ρέξ Στράγκ σου!

—Εκείνη χαμήλωσε το βλέμμα.

—Πώς; Δεν άπαντας; Δεν έχεις να πής τίποτα;

—Εκείνη σήκωσε τους ώμους:

—Σε τί θα χρησιμεύση; Αφού το ξέρεις πολύ καλά πως είναι ο Ρέξ Στράγκ!

—Θα σου υπενθυμίσω όμως πως είναι ένας άγνωστος για μένα; Πρώτη φορά τον βλέπω σήμερα. Κάθισε, την διέταξε και κάθισε ο ίδιος. Είμαι τοσκιτισμένος απ' την κόπωση.

—Τι θα κάνης; τον ρώτησε.

—Θα φάγω κάτι και θα άναπαυθώ προτού ξαναφύγω.

—Ήθελα να πώ... τί θα κάνης για τόν...

—Τίποτα!

—Όποτε θέλεις να τον σκοτώσης; Νά τόν σκοτώσης, εσύ που μπορείς να τόν σώσης, αν θέλεις!

—Ε λοιπόν, ναί! Από άμνημονεύτων χρόνων, έτσι φέρονται σ' εκείνους που κλέβουν τις γυναίκες των άλλων.

—Είσαι άδικος, Γκράντ! του αποκρίθηκε ήρεμα ή γυναίκα. Ξεχνάς πως ή απαγωγή έγινε έντελως με την έλξησή μου και πως μάλιστα εγώ την ζήτησα.

—Λαμπρά δικαιολογία! Διαπιστώνω, Μάγδα, πως εξακολουθείς να είσαι έξυπνη. Και ξεμυαλισμένη όμως να ήσουν, πάλι θα μπορούσες να τόν κατακτήσης με την όμορφιά σου. Ξέρω εγώ τί λέω! Αφού ακόμα δεν άπολυτρώθηκα απ' τόν έφιάλη σου!

—Εκείνη έκμεταλλεύθηκε άμέσως την ευκαιρία που της έδινε.

—Θυμάσαι την λίμνη της Γενεύης; του είπε.

—Αν την θυμάμαι! Εκεί γνώρισα την εύτυχία, μια εύτυχία όμως τρελλή, και πολύ όμορφη για να διαιρέση!

Τα μάτια της έλαμπαν:

—Κι' όμως μένει ή ανάμνηση, Γκράντ, του είπε. Θυμήσου, τί είμασταν τότε ο ένας για τόν άλλο;

Χαμογέλασε άθελά του ακούγοντάς την. Και συνερχόμενος άμέσως:

—Βλέπω πως θέλεις και πάλι να με ξεμυαλίσης! Όχι όμως. Δεν είμαι πιασμένος για τόν ρόλο του Καλού Σκαμναίτου.

—Κι' όμως έκανες όλόκληρο ταξίδι για να περιθάλης έναν άγνωστο!

—Θαρρείς πως θάκανα όμμα αν ήξερα πως πρόκειται για τόν έραστή της γυναίκας μου;

—Όχι, τώρα όμως που είσαι στο προσκεφάλό του... Τί σκοπεύεις να κάνης;

—Τίποτα άπολύτως! Αυτός ο άνθρωπος είναι ένας κλέφτης! Μου κλέψε...

—Άκουσε, Γκράντ, τόν διέκοψε, θα άναφέρω την στάση σου στόν αδελφό του. Και καθώς είναι άγριος, θα σε σκοτώση αν δεν τόν περιθάλης!

—Όποτε έχομε τώρα και άπειλές; Ξέρεις όμως ότι είμαι από εκείνους που δεν φοβούνται!

—Εκείνη συνήλθε και τόν κύτταξε ταπεινά:

—Με συγχωρείς, Γκράντ. Αυτά τα άναθεματισμένα νεύρα μου! Δεν θέλω όμως να πεθάνω ο έραστής μου, ο βασιλιάς μου! Τόν άγαπώ τρελλά.

Πέρασα στό προσκεφάλό του φριχτές στιγμές. Λυπήσου με, Γκράντ!

—Όποτε τόν άγαπάς τόσο πολύ; της είπε μ' ένα μικρό χαμόγελο.

—Άκουσε θά σου διηγηθώ μια ιστορία. Είναι τού Χέρμπερτ Σω, νομίζω. Είναι ή ιστορία μιας γυναίκας που άγαπά τόν έραστή της μέχρι τρέλλας. Είναι όμορφοι κι' οι δυο.

Αυτός είναι ένας ζωγράφος, ένας μποέμ, ένας άλητης, καλλίτερα. Για κάμποσο καιρό, έδομάδες μεθά την έρωμένη του με χάδια, και φιλήματα και μια μέρα γίνεται άφαντος! Εκείνη έννοιωθε γι' αυτόν τόν αίσθημα... που πιστευα πως είχες εσύ για μένα στην λίμνη της Γενεύης. Δέκα όλόκληρη χρόνια, μαραίνει την όμορφιά της χύνοντας πύρινα δάκρυα. Άργότερα, ο έραστής τυφλώνεται και οδηγείται απ' το χέρι, σαν παιδί, κοντά της. Δεν τού μένει τίποτα πιά. Ούτε μπορεί να ζωγραφίση. Εκείνη είναι πολύ εύτυχισμένη. Εύτυχισμένη πρό παντός γιατί δεν μπορεί να δη τόν πρόσωπό της.

Εκείνος άνέκαθεν είχε την λατρεία του ώραιού. Κι' εξακολουθεί σφιγγόντάς την στην άγκαλιά του, να πιστεύη στην όμορφιά της έρωμένης του. Μια μέρα, της διηγείται τόν δνειρό του: να ζωγραφίση πέντε μεγάλους πίνακες. Της λέει πως αν ξανάβρισκε την όρασή του, θα ήθελε μόνο να ζωγραφίση αυτούς τούς πίνακες.

Ύστερα, θ' άδιαφορούσε για όλα! Θάγραφε την λέξη «ΤΕΛΟΣ» στην ζωή του και θα πέθαινε εύχαριστήμένος. Και τότε—λέει ή ιστορία—ή έρωμένη του άνακαλύπτει ένα έλιξήριο: αν άλείψη μ' αυτό τὰ μάτια του έραστου της, αυτός θα ξαναβρή τόν φώς του...

Αφού σάπασε για λίγο, ο Λίντεν συνέχισε:

—Φαντάζεσαι την άγωνία της, την έσωτερική πάλη της; Αν ξανάδινε τόν φώς στόν άγαπημένο της, θα τού έδινε την χαρά να ζωγραφίση τὰ πέντε ταμπλώ του. Θα τόν έχανε όμως, γιατί θα την έδωλε όπως τώρα ήταν. Ποτέ δεν θα υπέφερε την άσκήμια της.

Η γυναίκα άμφιταλαντεύτηκε πεντέξη μέρες και την έκτη του άλείψε τὰ μάτια...

Ο Λίντεν σάπασε απότομα, κυττάζοντάς την κατάματα:

—Ίδου τώρα ή έρώτησή: ο έρωτας ο δικός σου για τόν Ρέξ Στράγκ είναι άρκετά δυνατός ώστε να φθάση μέχρις αυτού του σημείου;

—Κι' αν σου άπαντούσα «ναί»;

—Θα μπορούσες να θυσιάσθης; Νά τόν άπαρνηθής;

Με σβυσμένη φωνή, με τόν στανιό, εκείνη ψιθύρισε:

—Ναί!

—Και θάρχόσουν μαζί μου;

—Ναί!... Αν γινόταν όλωσδιόλου καλά... ναί!

—Θα ξαναγινόσουν γυναίκα μου;

—Ετοιμη να λιποθυμήση, τού έκανε

ρήματ με τόν κεφάλι της αναίς.

Τότε εκείνος άνασηκώθηκε:

—Θα χρειασθώ βοηθούς, είπε. Άς έρθουν ο αδελφός του μαζί με τόν Ντάβ. Μου χρειάζεται πολύ ζεματιστό νερό. Έφερα επιδέσμους...

■ ■

Επιδέσιος χειρουργος και φημισμένος για την τόλμη του ο Λίντεν έκανε θαύματα. Ποτέ δεν είχε θρεθή μπόρστα σε τόσο δύσκολη περίπτωση. Κάποτε, ο άρρωστος είχε πυρετό και παραμιλούσε. Άλλες μέρες, ο σφυγμός του, χτυπούσε τρελλά, τὰ μάτια του ήσαν βασίλειμα απ' την κόπωση και τόν πόνο και τόν μέτωπο θουτηγμένο στόν ιδρώτα.

Άκούοντας, ο Λίντεν πολεμούσε τόν θάνατο, κερδίζοντας όλοένα έδαφος.

—Θα μείνη άνάπηρος, δεν είναι έτσι; τόν είχε ρωτήσει ή Μάγδα.

Ο Λίντεν είχε άπαντήσει:

—Δεν θέλω να μωρέση άπλως να περπατή, να μιλή και να είναι ένα σωματικό ράκος. Όχι, θα μωρή και πάλι να τρέχη, να πηδή, να κολυμπά μέσα στούς χειμάρρους, να καθαίλα άρκουδες, να παλαίση με πάνθηρες—να ξανακάνη, κοντολογής, όλες τις παλιές του τρέλλες! Κι' όπως στό παρελθόν, σε προειδοποιώ πως θα γυρίτση γυναίκες.

Μια μέρα, εκείνη τόν ρώτησε:

—Τι μωρέσει να σε παρασύρη σ' αυτό τόν άθλιο Κλοντίκ;

—Έχω πολλά χρήματα και δεν έχω γυναίκα για να τὰ ξοδέψω. Πήγα στό Κολοράντο για να γλυκώσω απ' την πολυπληθή πελατεία μου, άνεκάλυψαν όμως κι' εκεί τὰ ίχνη μου. Και κατέληξα στό Κλοντίκ όπου ο Τόμ Ντάβ ήρθε να με άνακαλύψη την ώρα που έπαίξα χαρτιά μέσα σε μια μικρή καλύβα όπου κρυβόμουν στην δχθη τού Γιόδοκον.

Εφθασε ή μέρα που μετέφεραν έξω τόν κρεβάτι τού Στράγκ για να έκτεθη και λίγο ο άρρωστος στην ευεργετική επίδραση των ήλιακών ακτίνων.

—Νά τού φανερώσω τὰ σχέδιά μας; ρώτησε ή Μάγδα τόν Λίντεν.

—Όχι ακόμα! Περιμένε! Θέλω να έχω πρώτα μια τελειωτική θεραπεία κι' όχι μισές δουλιές και ξαναπέσιμο...

...Ήρθε τόν καλοκαίρι.

—Κάνατε θαύματα στό κουφόρι μου, γιατρέ, είπε ο Στράγκ. Και δεν ξέρω πως να σας έκφράσω την ευγνωμοσύνη μου... Δεν γνωρίζω ούτε καν τόν όνομά σας!

—Αυτό δεν έχει σημασία. Θέλω πρώτα να σας υποβάλω σε μια τελευταία δοκιμασία κι' ύστερα, να πω αν έσθε όριστικά θεραπευμένος. Θα πάτε ως τόν παραπόταμο τού Ουίντο—όπως πήγατε πέρυσι—και θα έπιστρέψετε μέσα σε τρεις μέρες. Θα φύγετε αύριο, μαζί με τόν Ντάβ...

■ ■

—Και τώρα, είπε ο Λίντεν στην Μάγδα, έχεις μια ώρα καιρό για να έτοιμάσης τὰ πράγματά σου. Έγώ πάω να έτοιμάσω την θάρκα. Ο Μπίλλ πήγε κυνήγι και θα γυρίση άργά. Θα φθάσουμε στην καλύβα μου σήμερα και σε μια έδομάδα στό Ντόσουσον-Σίτου.

Εκείνη ψιθύρισε:

—Μά... έλπίζω...

—...Πώς δεν θα επέμενα στην συμφωνία μας;

—Η συμφωνία είναι συμφωνία. Έπρεπε όμως να μωρή την υπενθύμιση με λιγώτερο απότομο τρόπο. Είσαι σκληρός. Τόν απομάκρυνες για τρεις μέρες χωρίς να μ' αφήσης ούτε να τόν άποχαιρετήσω.

—Γράψε του κάτι.

—Αν γράψω, θα τού τὰ όμολογήσω όλα.

—Θα άδικούσες και τούς τρεις μας. Και την στιγμή που της έδινε τόν χέρι για να την βοηθήση να μπη μέσα στην θάρκα, ο Λίντεν της είπε:

—Στάσου μια στιγμή! Δεν σου είπα τόν τέλος της ιστορίας τού έλιξήριου. Έ λοιπόν, αφού ή γυναίκα άλείψε τὰ μάτια τού άνδρός, έτοιμάστηκε να τόν έγκαταλείψη. Εκείνη την ώρα, πως της ήρθε, έβριξε μια ματιά στόν καρέφτη. Και είδε τότε πως είχε ξαναβρή απότομα όλη της την παλιά όμορφιά. Έτσι, ο έραστής της, όταν την ξανάδε, γιατρεμένος πιά, τόσο όμορφη, έμπηξε μια κραυγή και την έσφιξε στην άγκαλιά του.

Ο Λίντεν σάπασε.

Καταστέλλοντας την συγκίνησή της, εκείνη περίμενε την συνέχεια:

—Κι' εσύ είσαι πολύ όμορφη, Μάγδα, της είπε σε λίγο. Και πρόσθεσε απότομα:

—Τό τέλος τού μαντεύεις. Υποθέτω

πως σύντομα θα ξαναβρής την άγκαλιά τού Ρέξ Στράγκ... Άντιο!

—Γκράντ! ψιθύρισε εκείνη.

Ο Λίντεν γέλασε σαρκαστικά:

—Ήθελα να σου άποδείξω μόνο πως αξίζα κάτι παραπάνω από ό,τι πιστεύεις.

Της έδωσε τόν χέρι. Εκείνη τώσφιξε δυνατό.

—Άντιο Μάγδα!

—Γκράντ!

Εσκυψε να φιλήση τόν χέρι του. Έκείνος όμως τραβήχτηκε, έδωσε σπρωξιά στην θάρκα και τόν όρμητικό ρεύμα τού ποταμού σε λίγο τόν μετέφερε μακριά...

TZAK LONTON

Διάφορα

ΣΥΝΕΝΕΩΟΗΚΑΝΙ

Ένας Άγγλος περιηγητής μπήκε σ' ένα ρεστοράν στό Παρίσι, και με τὰ λίγα γαλλικά που ήξερε παρήγγειλε τόν γεύμα του.

Ευθύς άμέσως θυμήθηκε πως ήθελε να φάη μερικά μανιτάρια κι' έπειδή δεν ήξερε πως να τὰ όνομάση στην γαλλική, ζήτησε ένα χαρτί από τόν γκαρσόνι και σχεδίασε ένα.

Τό γκαρσόνι δίστασε για μια στιγμή. Κατόπιν όμως σαν να κατάλαβε άπομακρύνθηκε και σε λίγο ήρθε κρατώντας στό χέμιαν άνοιχτή όμπρέλλα.

ΤΟΝ ΚΑΘΕΣΥΧΑΣΕ

Δυό συνεταίροι παρακολουθούν μαζί σ' έναν κινηματογράφο ένα άστυνομικό φιλμ όταν ο ένας γυρνά στόν άλλον και τού λέγει:

—Μπίλ. Ξέχασα να κλειδώσω τόν χειμωτωμένο τού γραφείου.

Και ο άλλος τού άπάντησε:

—Και τί άνησυχείς, αφού είμαστε μαζί!

ΤΙ ΘΑΚΑΜΝΕ Η ΜΑΜΑ.

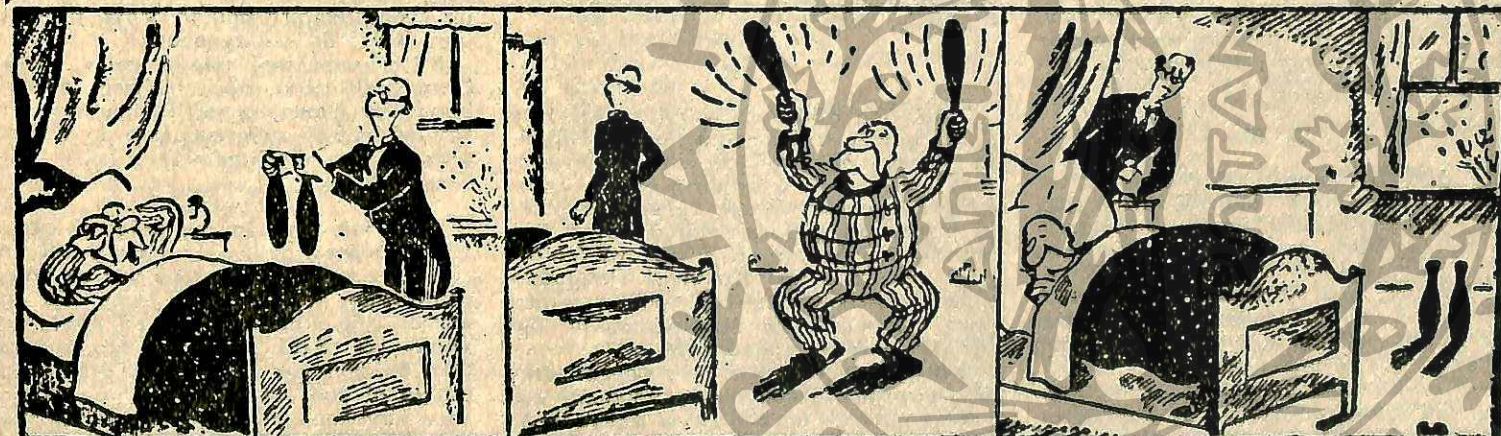
Ένα μοντέρνο κορίτσι έφτασε στό σπίτι της γιαγιάς τού φωρόντας ένα τολμηρό φόρεμα. Όλες οι πλάτες ήσαν έξω.

—Τί ντροπή έκαμε ή γιαγιά της νέας μόλις την είδε. Φαντάζομαι τί θα πη ή μαμά σου αν σε δη μ' ένα τέτοιο φόρεμα.

Και ή καπέλλα χαμογελώντας:

—Θα θυμώση γιαγιά γιατί φοράς τόν κό της φόρεμα!

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΜΠΙΛ

Ο κ. Μπίλ πρέπει να κάνει κάθε πρωί λίγη γυμναστική με κορίννες. Έτσι τού είχε πη ο γιατρός. Καώς όμως άγαπώ τόν πρωτόν ύπνο ο κ. Μπίλ, βάζει τόν ύπνο του να τόν ξυπνά κάθε πρωί για να κάνει την γυμναστική του. Ο ύπνηρέτης τόν ξυπνά τωκτικά ο κ. Μπίλ όμως...

ΚΟΚΚΙΝΗΣ - ΜΑΥΡΕΑΣ

-Ο έν πρόκειται να χτίσουμε πολυκατοικίες, αν κερδίσουμε χρήματα με την επιχείρησή μας! ανακράζει ο Κοκκίνης μόλις δει κανέναν δημοσιογράφο. Αυτό... γράψτε το! "Ο,τι βγάλεμο απ' το θέατρο θα το καταθέσουμε πάλι στο θέατρο, σε σκηνικά, σε κοστούμια, για να είναι ολόενα και πιο άφογος ή εμφάνισις του θιάσου μας, θα προσλάβουμε κι' άλλους συναδέλφους, για να είναι πιο άρτιος ο θίασος... Και πρό παντός — τονίστε το καλά αυτό — αντιζηλίες δεν έχουμε μέσα στον θίασο! "Όλοι, απ' τους νουμεριότες ως τις μπαλλάρνες, είμαστε εργαίτες, που ενώνουμε τις δυνάμεις μας προς ξένα και μόνο σκοπό: την επικράτηση του θεάτρου!

Τις δηλώσεις αυτές κάνει ο Κοκκίνης ενώ πνιγνίσχεται άπάνω στην σκηνή του «Μικάδο», του νέου θεάτρου της δόδο Θεμιστοκλέους, όπου στεγάζεται το καλοκαίρι ο θίασος. Ο Μαυρέας, καθισμένος λίγο παραπέρα εγκρίνει και συνυπογράφει πάν' ό,τι λέει... ή δεν λέει ο συνεταιρικός του. Αλήθεια, είναι τόσο παράξενος ο καλλιτεχνικός συνεταιρισμός των δύο αυτών «άσων» της ρεβύ! Γιατί; Γιατί, απλούστατα, δεν συμφωνούν σε τίποτα μεταξύ τους! Ο ένας είναι η χτυπητή αντίθεση του άλλου!

Προσέξτε... και γλεντήστε: Ο Μαυρέας είναι μύωψ σε εξωφρενικό βαθμό: για να διαβάσει κάτι το κολλά σαν γραμματόσημο στα μάτια του! Αντιθέτως ο Κοκκίνης είναι... ανοιχτομάτης, με δυο μάτια... βολβούς! Ο Μαυρέας πίνει ολόκληρο βαρέλι μύρα χωρίς να τον βλάβει καθόλου ούτε στο κέφι ούτε στο στομάχι... Ένώ ο Κοκκίνης ζαλίζεται και νοιώθει αναγούλες... μόλις αντικρύσει ένα ποτήρι της μύρας έστω κι' άδειανό! Ο Μαυρέας είναι ματωμένος φιλάσλος... ενώ ο Κοκκίνης απεχθάνεται τα σπόρ, όπως ο διάβολος τον άγιασμό! Και άλλα... να δούν τα μάτια σου! Ο Μαυρέας ξεκουράζεται πολύ λίγο, ο Κοκκίνης, όμως τις ώρες που έχει ελεύθερες απ' το θέατρο... τις περνά κοιμώμενος! «Κοιμάμαι... κι' ή τύχη μου δουλεύει!» δηλώνει ανάμεσα σε δυο ύπνους.

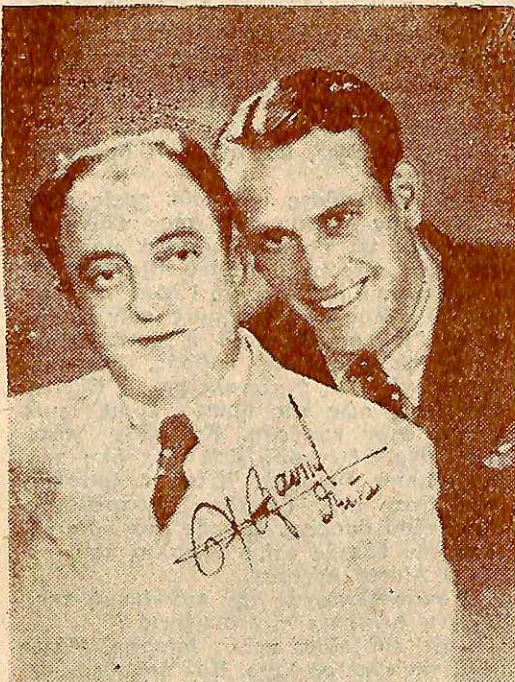
Αλλά, πάλι, γιατί να μας παραξενεύει αυτή ή... άσυμφωνία χαρακτήρων, που δημιουργεί την πιο ταιριαστή φάρμα «Μαυρέας—Κοκκίνης»; Μήπως... τά έτερώναμα δεν έλκονται;

■ ■

Το άνεκδοτολόγιο του Μαυρέα είναι ποικίλο και πολύ διασκεδαστικό. Για τους άναγνώστες μου, θα τον παρακαλέσω να διηγηθή μια «περιπέτεια» του στην Αφρική όπου πήγε τελευταίως—όχι, βεβαίως, για να παίξει στην μεγάλη δημιουργία του κ. Τόγκο Μιζράχι, αλλά για να διασκεδάσει και να ψυχαγωγήσει τα έκεϊ πολυχρώμα πληθή.

—Ταξίδεμα με το τραίνο στο Χαρτούμ. 26 ώρες συνεχώς! Η άμαξοστοιχία περνούσε απ' την έρημο της Λιβύης. Κι' έγώ, ο θεόστραβος, άρχισα να βλέπω, ενώ κυλούσαμε με μεγάλη ταχύτητα! Και τί δεν έβλεπα: δρόσρες άάσεις, πρασινάδες, φοινικίες και κάθε

πράγμα που μπορεί να άνακουφίσει και να ξεκουράσει το ταλαιπωρημένο απ' την ζέστη κορμί μας! Κι' όμως — όπως μου εξήγησε ένας συνεπιβάτης μου — όλα αυτά ήσαν... όπτική άπάτη! Μάλιστα: έβλεπα... χωρίς να βλέπω! Κι' ή άσση που θαρούσα πως αν άπλωνα το χέρι μου θα την άγγιζα βρισκόταν σε τεράστια άπόσταση: έβλεπα την εικόνα της μόνο προβαλλόμενη σαν φιλμ άπάνω στην δόνη της άφρικανικής άμμου! "Ε λοιπόν, ξέρετε τί σκέφτηκα; Πώς αυτή ή διαδρομή, με την όπτική άπάτη θα ήγαν ένα είδος κολυμβήθρας Σιλάμ... για τους στραβίζοντας... τους στραβούς... και τους θεόστραβους... σαν κι' έμένα! «Τυφλός ήγν και άνέβλεψε» θά

Το νέο καλλιτεχνικό ζευγάρι
ΜΑΥΡΕΑΣ—ΚΟΚΚΙΝΗΣ

λένε για όποιον ταξιδεύει ως το Χαρτούμ! Κι' οι όφθαλμίατροι θα συνιστούσαν αυτό το ταξίδι... για κουρα στους στραβούς πελάτες των!

■ ■

Η μεγάλη άδυναμία του Κοκκίνη, είναι... το μοντέρνα έλληνικά ταγκό. Πήγαινε συχνά, τον χειμώνα, στην «Μονμάρτη» μαζί με τον ύπασιση του Άνακτοριδη και συγκινούνταν μέχρι δακρύων με το πρώτο κομμάτι που άκουγε! Και φαντάζεστε, βέβαια, τί είναι... να δακρύσουν τα μάτια του Κοκκίνη! Πλημμύρα... και κατακλυσμός! "Αφού ή παρέα τους φρόντιζε... να έφοδιάζεται με όμπρέλλες για να προσφυλαχθή!

Και δημερωνόταν πολλές φορές στην «Μονμάρτη», άκούγοντας μουσική: «Η μουσική... έξ' η μερώνει!» έλεγε προς δικαιολόγησιν του!

■ ■

«Μαύρο — Κόκκινο»! Γυρίζει ή

μπιλια της ρουλέττας. Κι' ό,τι βρέξη... ραζ όσοι όλοιόλοιοι ό. ιορβόζοι όρ έχει το χαρακτηριστικό: ότι δεν δίνει μεγάλους μισθούς: «Άξιος ό μισθός σου... αλλά μικρός», είναι το σήμα κατατεθέν. Περιλαμβάνει καλές νουμεριότες που θα θαυματουργήσουν επί σκηνής του «Μικάδο»: την Λέλια Νικολαΐδου, την Φωφώ Λουκά—ή μίς Φούφου Λούκα—την Στέλλα Χριστοφορίδου, την Τζένη Άρσενη, την Μαίρη Λαμπρινού, την Λίλη Κοντονή, την Φίσα Ντάβου, την Λέλα Πασαλή την Νανά Βιδ... τον Χατζηχρήστο, τον Άνακτοριδη, τον Στολγίκα, τον Πλέσσα, τον Άντρέα Κωνσταντίνου, τον Δεληκατερίνη, τον Φωτεινά. Διευθυντής ορχήστρας ό Κ. Γιαννίδης. Μπαλέττο... της «Παραμάουντ»—δηλαδή που εξήγησε να το άγκαζάρη ή «Παραμάουντ», λίγο άργά, όμως, γιατί ήδη αυτό είχε κλείσει συμφωνία με το «Μικάδο»!

■ ■

Απ' τα νουσιώτερα πράγματα, ύπηρες ό καταρτισμός του μπαλλέττου. Φυσικά, ό θίασος έφοδιάστηκε με καλές μπαλλάρνες... Και θα το κρίνετε μόνοι σας όταν πάτε να ήτε καμιά βραδυά την παράσταση του «Σαυρόλεξου». Άλλά κοντά σ' αυτές, παρουσιάστηκαν και κάτι... έθελονταί που ήσαν προτιμώτερο... να τους έστειλαν να σκοτωθούν στην πρώτη γραμμή της «Λεγεώνας των Ξένων».

—Καλέ τί μας λές; Έλεγε ό Κοκκίνης στην Στέλλα Χριστοφορίδου «Μπαλαρινοεφοδιάστρα» του θιάσου. Να άγκαζάρω αυτές τις δυο; Μα δεν βλέπετε τί όλλοίωρη που είναι; Σε μένα μιλάει... έμένα κυττάει... και βλέπει τον Μαυρέα! Τί θέλεις; Να κάνω «έκθεση τεράτων» το «Μικάδο»; Τότε καλλίτερα να μην άγκαζάρω θίασο, αλλά να βάλω έξω έναν μπερντέ και να στέκωμαι με μια κουδούνα στο χέρι: «Έδω, κύριοι, βλέπετε το παράξενο τέρας της Άβησσύνιας...»

—Μά αυτή ή άλλη δεν σου άρέσει; έπέμενε ή Στέλλα.

—Πόδια είναι αυτά... στο Θεό σου; Πώς θα χορέψι αυτή ή στραβοκάνα; "Όταν χορεύη θα νομίζη ό κόσμος πως βλέπει μπροστά του το κατάστρωμα ενός βαποριού που το δέρνει ή τρικυμία. Και... θα ναυαγήσουμε!

Κι' ή παρέλαση των τεράτων συνεχίζεται κάθε μέρα, προς μεγάλην διασκέδαση των ήθοποιών του θιάσου που έδιναν σε κάθε «μαθητευόμενη» ή «ύποψη-φία» κι' ένα παρατσούκλι!

■ ■

Αυτά για την νέα συμπαθητική φάρμα του «Μαύρο—Κόκκινο». Ο νέος θίασος εύχόμεθα να έργαστή καλά για να πραγματοποιήσει τις έπιδιώξεις του. Θα τελειώσω την καμπάνια μου με κάτι που πήραν τα αυτιά μου, στα παρασκήνια. "Οτι δηλαδή για να φθάσουν στο συμπέρασμα οι δυο συνεταιρεί να μην πληρώνουν παχυλούς μισθούς συνάντησαν προκαταβολικώς και συμβουλευτήκαν τον φίλο μου Άττίκ... ειδικόν στους μικροσκοπικούς μισθούς!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

είναι αυτό! "Αν νομίζετε, πάντως, πως είναι αυτή, κάνετε όπως καταλαβαίνετε.

Εκείνος συνέχισε:

—"Η θα μου έπιστρέψετε άμέσως το Κίτρινο Βιβλίο ή θα σκοτώσω την κόμησας, την Φλόγα. Θα την σκοτώσω με φριχτά βασανιστήρια...

—Το Κίτρινο Βιβλίο όμως, είπα...

—Πρέπει να μου άποδοθή μέσα στην κασετίνα, χωρίς ναχουν παραβιασθή οι σφραγίδες με το βουλοκέρι. Μ' άκούτε; Θα πάτε στο «Ατλάντικ—"Οτελ» όπου σας έχω κρατήσει ένα δωμάτιο υπό το όνομα Τζών Σέλντον. Ειδήσεις μου θάχετε σε μισή ώρα. Είναι μια συμφωνία που βασίζεται στην καλή πίστη Σας προσφέρω την ζωή της Φλόγας εις αντάλλαγμα του Κίτρινου Βιβλίου.

Ερριξα μια ματιά στην κασετίνα που ήταν άφισμένη άπάνω στο γραφείο.

Ο κόμης συνέχισε, πολύ άργά, τονίζοντας τις λέξεις:

—Θά σας τηλεφωνήσω στο "Ατλάντικ "Οτελ», σε μισή ώρα. Μην ξεχνάτε πως το όνομά σας είναι Τζών Σέλντον.

Εκανα ν' άπαντήσω, εκείνος όμως είχε διακόψει. Στεκόμουν άκίνητος, με το άκουστικό στο χέρι.

Δέν μου πέρασε καθόλου απ' το μυαλό πως ήταν δυνατόν ό κόμης να μπλοφάρη αυτή τη στιγμή.

Ανατρίχιασα.

Ο "Αρχηγός με πλησίασε κι' άκούμπησε το χέρι στον ώμο μου.

Ο κόμης άπειλεί να σκοτώσει την Φλόρενς Ντράμουντ, έ; είπε. Είναι μπλόφα, Ούλλιαμς, μπλόφα!

Τόν κυττάει:

—Τό ξέρετε πολύ καλά πως δεν είναι μπλόφα.

—Θά μάθουμε όμως από που έρχεται το τηλεφώνημα, και...

Τόν ξανακύταξα, κατάματα αυτή τη την φορά:

—Και τί μ' αυτό; Τι θα κερδίσουμε μ' αυτό; Ξέρω πολύ καλά τί σκέπτεσθε. Πώς ή Φλόγα θα πέσει ενδόξως. Έγώ όμως, σας όρκίζομαι πως δεν θα πεθάνη. "Αρχηγέ, λυπουμάι πολύ για το Κίτρινο Βιβλίο. Δέν μπορώ όμως να σας το δώσω. Προς το παρόν τουλάχιστον.

Τό χέρι του "Αρχηγού έξακολουθούσε ν' άκουμπά στον ώμο μου:

—Έλάτε, έλάτε, Ούλλιαμς, δέν πρέπει να παίρνετε έτσι τραγικά τά πράγματα. Ξέρω πως σας έσωσε την ζωή και πως την αγαπάτε. Κυττάετε όμως κι' έμένα. Μπορούσα να σώσω την κόρη μου προδίδοντας την πατρίδα μου, κι' όμως...

Τό βλέμμα μου ήταν σκληρό.

—"Η Φλόγα κι' έγώ, είπα, κλέψαμε το Βιβλίο χωρίς την βοήθεια κανενός.

Είναι δικό μου και το θέλω.

Εκανα ένα βήμα μπροστά, μου έφραξε όμως το δρόμο:

—Ακριβώς, ό,τι μας είχε πη ό Γκρέγκορ Φόρντ.

Ξέσπασα:

—"Όστε ξέρετε ήδη τά πράγματα, δταν ήρθα εδώ; Φυσικά, ξέρετε! Δώστε μου αυτό το Βιβλίο!

Στεκόταν μπροστά μου εύθυνη, άλύγιστος:

—Ούλλιαμς, μου είπε, δέν θα ήθελα να μεταχειρισθώ βίαν ύστερα από ό,τι κάνετε!

Τόν έσπρωξα άπότομα κι' άπλωσα το χέρι προς την κασετίνα.

Ωρμησε εναντίον μου. Τότε έγώ, χωρίς να ξέρω καλά—καλά τί έκανα, έδωσα μια γροθιά στον "Αρχηγό και μια κλωτσιά στην κοιλιά του άντιπροσώπου του ύπουργείου της Δικαιοσύνης.

"Αρπαξα με το δεξί μου χέρι την κασετίνα άπάνω απ' το τραπέζι, ενώ το άριστερό μου, ώπλισμένο μ' ένα περιστροφό, ήταν προτεταμένο προς το μέρος τους:

—Λυπουμάι για ό,τι συνέβη, κύριοι, είπα άπότομα στους δυο άνδρες προσπαθώντας να κρύψω την συγκίνησή που μαρτυρούσε ή φωνή μου. "Ισως να το άγνοήτε, άναγκάστηκε όμως να σκοτώσω τον Μάρκ Γιάρροου για να σώσω τη Φλόγα. Δέν θα χάσωμερήσω να σας πω τί άντιπροσώπευε ή Φλόγα για μένα. Ένα πράγμα σας έχω μονάχα: πως όποιος σηκώνη το δάχτυλό του θα μείνη νεκρός, στον τόπο.

Ο "Αρχηγός με δυσκολία ξαναβρήκε την άνασπνή του.

—Τρελάσθήκατε! είπε. Νομίζετε όμως πως δέν έχομε λάβει τά μέτρα μας;

Την ίδια ώρα οι κουρτίνες παραμέρισαν και μια φωνή άκούστηκε από πίσω μου μια φωνή στην όποία ξεχωρίζα έναν θριαμβευτικό σαρκασμό.

—Αφήστε νό πέση το ρεβόλβερ σας, Ρέις, και ψηλά τά χέρια. "Ημουν προετοιμασμένος νι' αυτήν την δραματική σκηνή και...

Ωρμησα και ρίγνηκα χάμω, κάνοντας συγχρόνως άπότομα στροφή. ΟΧ μπορούσα να τον σκοτώσω. Δέν ξέραμ όμως τί τον έσωσε. "Ισως ή περιφρόνησή μου προς το άτομό του. Τό βέβαιον είναι ότι έκει που προσπαθούσε να μω φυτέψη μια σφαίρα, ό Γκρέγκορ Φόρντ δέχτηκε την δική μου στο γένο του. Είδα το όπλο του που κάρπινξε ακόμα, να πέφτη απ' το χέρι του.

Όλα αυτά δέν είναι πράγματα για τά όποια μπορεί να παινευτή ένας άνθρωπος. "Αν ό Γκρέγκορ Φόρντ είχε την άξία που άποδίδει μόνος του στην έαυτού του, θα τον σκότωνα χωρίς να διστάσω ούτε στιγμή. Είναι όμως από εκείνους που δέν προσηνούν να δούν

18. (Η συνέχεια)

—Έτσι λέτε; Τότε, άκούστε με. Εκείνη είδε τον Κατάσκοπο άριθ. 7 δεμένο στον τοίχο του γιγώτ, την φοβερή εκείνη γυναίκα κι' είδε τα αλδάκια που άφησε το μαστίγιο στις πλάτες της.

Επικολούθησε σιωπή.

Υστερα ό κόμης συνέχισε:

—Πρό όλλιγου, έξέκισα το φόρεμα της κομήςσας και ξέρετε τί είδα; Τά ίγνη που είχε άφήσει το μαστίγιο του Μάρκ Γιάρροου. Ναι, ό Μάρκ Γιάρροου βγήκε απ' τον τάφο του και μίλησε.

Και πάλι σιωπή, που διάρκεσε άρκετά.

Υστερα ό κακούργος ρώτησε:

—Τι λέτε για όλα αυτά;

Επιχείρησα να γελάσω:

—"Η κόμησας; είπα. Τι νόστιμο που

τὸ ἄτομο ποὺ τοὺς γυρίζει τίς πλάτες νὰ στρέφεται ἀπὸ τοῖμα... ἀντιστρέφοντας τοὺς δροῦς! Γι' αὐτό, ὑπῆρξε ἐπιεικὴς.

Κρατώντας τὸ πληγωμένο χέρι του, ὁ Φόρντ ἄρχισε νὰ βλαστήματι καὶ ν' ἀπειλῇ Θεοὺς καὶ Δαίμονες. Οὐτὲ ὁ Ἀρχηγός, οὐτὲ ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Βασίλειον ἦσαν ὠπλισμένοι. Πάντως, ὠπλιστήκαν... με ὑπομονὴ καὶ περιμέναν τὴν ἔκβαση.

Καθὼς διευθυνόμενον πρὸς τὴν πόρτα καὶ σήκωντα τὸ ρεβόλβερ μου σημαδεύοντάς τους, παραμέρισαν ὅλοι:

—Κάθε ἀτόπειρα νὰ μ' ἐμποδίσετε θὰ στοιχίσω τὴν ζωὴ ἐνὸς ἀπὸ σας! φώναζε. Ἀν ἀνοίξετε τὸ στόμα σας νὰ φωνάζετε, πυροβολῶ!

Ἐβγαλὰ τὸ κλειδί ἀπ' τὴν κλειδαριά καὶ μόλις βρέθηκε ἔξω, ξανακλείδωσα τὴν πόρτα πίσω μου.

—Μὰ ποὺ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, ἄκουσα νὰ λὲθ' ἡ φωνή.

Τὰ γεγονότα ἐξελίχθηκαν ραγδαίως. Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε μιλήσει, εἶδε τὸ ρεβόλβερ μου καὶ ἔκανε μιὰ χειρονομία γιὰ νὰ πάρῃ τὸ δικό του. Σωριάστηκε ὁ μὲν. Φθάνοντας στὴν σκάλα ἄρχισε νὰ τρέχω σὰν τρελλός. Θεέ μου! ἂν μποροῦσα νὰ φθάσω ὡς τὴν πόρτα... ὅπου βρισκόταν ὁ ὑπενωτάρχης Ὁ Ροῦκε.

Γνώριζα κατὰ βάθος τὸν Ἀρχηγό. Ἀνθρώπος ποὺ εἶχε προτιμήσει νὰ δῇ νὰ βασανίζονταν μέχρι θανάτου τὴν κόρη του παρὰ νὰ παραιτηθῇ, δὲν θὰ δίσταζε νὰ με καταδιώξῃ. Δὲν τὸν κἀκίκα. Ὅλοι μας δὲν εἴμαστε πλασμένοι στὸ ἴδιο καλούπι, ἀπλούστατα. Ἰσως ἐκεῖνος νὰ εἶχε δίκιο καὶ ἐγὼ νὰ εἶχα ἄδικο!

Πραγματικά, ἔδωκα τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου! Καὶ κατὰ τρόπο ποὺ μ' ἔκανε νὰ τιναχθῶ! Μιὰ πελώρια ἡλεκτρικὴ καμπίνα ἔστειλε τὴν προειδοποίησή της, γελώντας καὶ χῶλλ, τὴν σκάλα, ὅλα τὰ πατώματα με στριγγίσματα, ἐνῶ κατὰ κυλοῦσα τίς σκάλες!

Δὲν προσιονίζονταν τίποτα τὸ καλὸ. Ἀλλὰ μονάχα ὁ θάνατος θὰ μποροῦσε νὰ με σταματήσει. Ἐνα πρᾶγμα λογάριαζα μονάχα στὸν κόσμο ἐκείνη τὴν στιγμή: τὴν Φλόγα! Τὴν ἀγαπημένη μου ποὺ τὴν ζωὴ μου θὰ τὴν θυσίαζα χωρὶς δισταγμὸ γιὰ νὰ τὴν σώσω! Δὲν θὰ ὑποχωροῦσα ἐκείνη τὴν στιγμή οὔτε μπροστὰ σὲ φόνου!

Κρατοῦσα ἕνα ρεβόλβερ στὸ κάθε χέρι καὶ τὴν κασετῖνα κάτω ἀπ' τὴν μασχάλη μου ὅταν φάνηκαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ἦσαν τέσσερις μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα. Ἡ πόρτα αὐτὴ ἦταν ὁ ἀντικειμενικός μου σκοπός. Ἐπρεπε ὁ πῶς ὁ πῶς νὰ περάσω.

Τὰ πρόσωπα τῶν ἀστυφυλάκων τάβλεπα ἀνάμεσα σ' ἕνα πέπλο δμίχλης. Ἀκουσα μὴ—δὺο κραυγὲς καὶ εἶδα χέρια νὰ κραδαίνουν ρεβόλβερ.

Τὰ δάκτυλά μου ἀκούμποσαν στὶς σκανδάλες τῶν ρεβόλβερ.... δὲν πυροβόλησα ὅμως. Ἐνὰς μοῦ ἦταν γνωστός ἀπὸ αὐτοῦς. Ἦταν ὁ ντέικτιβ Ὁ Ροῦκε. Στὸ βλέμμα του διάβαζα τὴν κατάπληξη.

Ἄλλοτε μαζί μ' αὐτὸν πολλές φορές εἶχαμε ἀψηφῆσαι τὸν θάνατο...

Ἐνοιῶσα τὸ αἷμα νὰ χτυπᾷ δυνατὰ στὰ μηλίσια μου.

—Ἡ Φλόγα! τραύλισα. Κινδυνεύει ἡ ζωὴ της! Γρήγορα, Ὁ Ροῦκε, ἀφίστε με νὰ περάσω!

Μιὰ φωνὴ ἀκούγόταν στὸ ἀπάνω πάτωμα, ξεφωνίζοντας τὸ ὄνομά μου καὶ βιώντας διαταγές.

ἡ Φλόγα

Νόμισα πὼς τὸ πᾶν τετέλεσται! Ἦδη, ὅμως, ὁ Ὁ Ροῦκε — ὁ καλὸς παλιός μου φίλος Ὁ Ροῦκε—μὲ εἶχε πιάσει ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ με βοήθησε νὰ κατεβῇ μερικὰ σκαλοπάτια.

— Ἀφίστε νὰ περάσω τὸν Ρεῖς Οὐίλιαμς! φώναζε. Εἶναι βιστικὸς. Ἐπιστευτικὴ ἀποστολή.

ΔΥ ΟΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΑ

Τότε κατάλαβα πὼς χωρὶς τὸν ντέικτιβ Ὁ Ροῦκε ποτὲ δὲν θὰ εἶχα κατορθώσει νὰ ξεφύγω.

Οἱ μπάβοι τοῦ Ἀρχηγοῦ ὥσπου νὰ στρίψω τὴν πρώτη γωνία, θὰ μοῦ εἶχαν κάνει κόσκινο τὸ κορμὶ ἀπὸ τίς σφαῖρες!

Κι' ἐγὼ θὰ σκότωνα ἀπάνω στὴν μάχη... χωρὶς κανένα ὄφελος ὅμως!

Ἦταν δὲν θυμολογία καθόλου τί συνέβη. Θυμολογία μόνο πὼς οἱ ἀστυφύλακες παραμέρισαν γιὰ νὰ μ' ἀφήσουν νὰ περάσω καὶ πὼς φώναζε τὸν Τζέρρυ με φωνὴ στέντορος. Καθὼς ἦρθε με τὸ αὐτοκίνητό μου, χώθηκα μέσα καὶ ξεκίνησα ὁλοταχῶς.

Ὁ Τζέρρυ δὲν ἤθερε τίποτα, βέβαια. Εἶχε καταλάβει μόνο ἕνα πρᾶγμα: πὼς ἤθελα νὰ φύγω ὁλοταχῶς καὶ κύτταζε νὰ με διευκολύνῃ.

Σαρμάνα χιλιόμετρα τὴν ὥρα... πενήντα... ἔξηντα...

Χτύπησα τὸν Τζέρρυ στὴν πλάτη γιὰ ν' αὐξήσῃ τὴν ταχύτητα. Ὁ Ἀρχηγός θὰ εἶχε βγῇ ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ θὰ εἶχε κοινοποιήσει διαταγὲς στοὺς ἀνθρώπους του.

Μόνο ὅταν βρέθηκα στὴν δη Λεωφόρο ἀκούσα τὴν σειρήνα νὰ στριγγίλῃ. Σαπλώθηκα ἀναπνευστικὰ στὸ καθίσμα μου. Εἶχα ἀφήσει τοὺς ἀντιπάλους μου ἀρκετὰ πίσω οὕτως ὥστε νὰ μὴν ἔχουν πολλές ἐλπίδες νὰ μᾶς φθάσουν.

Ἦταν, ἀπὸ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, σταματοῦσαμε σ' ἕνα μικρὸ σκοτεινὸ δρομάκι καὶ ἔβλεπα τὸν Τζέρρυ ν' ἀλλάζῃ τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου.

—Περίμενε με ἐδῶ, Τζέρρυ, τὸν διέταξα. Δὲν ξέρω ἂν θὰ σὲ χρειασθῶ ἢ ὄχι, ἴσως, ὅμως, νὰ ἀναγκασθῶ νὰ κρυφθῶ. Ἐγὼ μπορεῖ νὰ ξέρω με κλειστά μάτια ὅλη τὴν πόλη, τὰ καταγώγια, ὅμως, ἐσὺ τὰ ξέρεις καλλίτερα ἀπ' τὸν καθέναν, ἀπόξω καὶ ἀνακατωτά!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τζέρρυ φωτίστηκε.

—Ὅσο γι' αὐτό, ἀφεντικό, εἶπε, ξέρω μέρη ὅπου μποροῦν νὰ κρυφτοῦν ἕνας καὶ δυὸ ἄνθρωποι μῆνες ὁλόκληρους χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ κανεὶς.

Δὲν ζητοῦσα τόσα πολλά. Σφίγγοντας τὴν κασετῖνα κάτω ἀπ' τὴν μασχάλη μου, μπήκα μέσα στὸ χῶλλ τοῦ ξενοδοχείου.

Βέβαια, ἤμουν ἐκνευρισμένος. Ἡ κασετῖνα αὐτὴ ἀντιπροσώπευε τὴν γαλήνη τῆς ζωῆς ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων καὶ, πρὸ παντός, στὴν παρούσα στιγμή, ἐνὸς ἀτόμου. Ἦξερα τί ἀξίζε στὰ μάτια τοῦ κόμητος Γέντο καὶ πὼς δὲν θὰ δίσταζε πρὸ οὐδενὸς γιὰ νὰ τὴν ἀνακτήσῃ.

Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ φυλαχθῶ.

Κι' ὅμως, καθὼς διευθυνόμενον πρὸς

τὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου σήκωσα τοὺς ὤμους. Εἶχα ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸ μου. Ἄν ὁ κόμης ἤθελε τὴν κασετῖνα, δὲν εἶχε παρὰ νάρθη νὰ τὴν ζητήσῃ ὁ ἴδιος.

Ἦταν προτιμότερο. Ἐνὰς ὑπάλληλος με μακάριο χαμόγελο σήκωσε τὸ κεφάλι:

—Εἶμαι ὁ Τζῶν Σέλντον, εἶπα. Μοῖ κράτησαν ἕνα δωμάτιο καί...

Μὲ διέκοψε:

—Ὁ κ. Σέλντον! φώναξε. Ἀκριβῶς: τὸ δωμάτιο 907. Ἡ κυρία σας ἀνέβηκε ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου.

Ἦμουν κατάπληκτος!

Κάτι τραύλισα, δὲν θυμοῦμαι ὅμως, τί πρᾶγμα. Πάντως τὸ χαμόγελό μου θὰ ἦταν ἡλίθιο σὰν καὶ τὸ δικό του.

Καθὼς ἔφθανα στὸ ἀσανσέρ, σκέφτηκα ψυχραῖμα: οἱ ὑπάλληλοι τῶν ξενοδοχείων δὲν διασκεδάζουν εἰς βάρος τῶν πελατῶν. Ἄρα, μιὰ γυναίκα με περιμένει μέσα στὸ δωμάτιό μου.

ΠΟΙΑ, ὅμως;

Μέσα στὴν καρδιά μου, ἕνα ἄτομο χαράχτηκε: ἡ Φλόγα.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ ἀσανσέρ, ἔσπευσα πρὸς τὸ δωμάτιο 907.

Μολοντὶ δὲν περιμένα νὰ εἶναι κρυμμένος κανένας κακοῦργος πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, ἔτοιμος νὰ με ρεῖν ἀνάσθητο με μιὰ μαγκουριά στὸ κεφάλι, νὰ μοῦ κλέψῃ τὸ πολυτίμο Κίτρινο Βιβλίο καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια — ἔλαβα τὰ μέτρα μου.

Στρέφοντας τὸ πόμολο, χωρὶς νὰ κατορθώσω ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα, σήκωσα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ χτυπήσω, ἀφοῦ ἔβγαλα τὸ ρεβόλβερ μου.

Σαφνικὰ εἶδα τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγῃ μόνη της.

Κατέβασα τὸ ρεβόλβερ μου.

Μπροστὰ μου στεκόταν καὶ με κύτταζε με τὰ κατατρομαγμένα γοῶνά της μάτια ἡ Ἀλντα Ντρέιμουντ. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ φόβος τὴν ἐγκατέλειψε. Τὰ μάτια της φωτίστηκαν μονομιάς καὶ μοῦ ἔδωκε τὰ κατάλευκα χερὰκια της. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της χάιδευαν τὰ μάγουλά μου.

Μπήκα μαζί της μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἔκλεισα τὴν πόρτα.

Μοῦ εἶπε πὼς ἤμασταν ὁλομόναχοι θέλησα, ὅμως, νὰ βεβαιωθῶ μόνος μου. Ἐσκυψὰ τὸ κεφάλι ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο γιὰ νὰ δῶ ἂν ἦταν τίποτα τὸ ὑποπτό.

Δὲν εἶδα, ὅμως, τίποτα καὶ κλειδώσα τὸ δωμάτιο.

Ἐκείνη ἦρθε κοντά μου.

Ἦταν νέα καὶ ὁμορφὴ. Δὲν πρόκειται, ὅμως, νὰ σὰς ἐξιστορήσω καμμιὰ γυναικοδουλεῖα καὶ οὔτε εἶχα τὸν νοῦ σὲ τέτοια πρᾶγματα αὐτὴ τὴν στιγμή.

Βουτηγμένη στὰ δάκρυα, μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της. Ἦταν ἕνα δυστυχισμένο παιδί ποὺ ἔκλαιγε ἐξαντλημένα, χωρὶς δυνάμεις νὰ ἀγωνισθῇ.

Νόμισα πὼς ἡ πρόκληση ποὺ τὴν ἐγγέλανε προερχόταν ἀπὸ μένα. Οἱ μπάβοι τοῦ Γέντο τὴν εἶχαν δέσει καὶ φιδώσει καὶ τὴν ὠδήγησαν στὸ Τζέρεσεϊ. Ἦταν...

—Δὲν μποροῦσα νὰ τοὺς πῶ τίποτα Ρεῖς, γιατί δὲν ἤξερα τίποτα. Τοὺς ἔδωκα, ὅμως, τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἀπόψε ἦρθε ὁ κόμης. Χωρὶς περιστροφές, μοῦ εἶπε τί ἤξερα γιὰ τὸν Κατάσκοπο ἀριθ. 7. Τοῦ ἀπῆλθον πὼς δὲν ἤξερα τίποτα, τοῦ μίλησα, ὅμως γιὰ τὴν γυναίκα ποὺ ἦταν καρφωμένη στὸν τοῖχο τῆς καμπίνας σὰν μιὰ μεγάλη πεταλούδα.

Ἀρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ φυλαχθῶ.

Κι' ὅμως, καθὼς διευθυνόμενον πρὸς

τὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου σήκωσα τοὺς ὤμους. Εἶχα ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸ μου. Ἄν ὁ κόμης ἤθελε τὴν κασετῖνα, δὲν εἶχε παρὰ νάρθη νὰ τὴν ζητήσῃ ὁ ἴδιος.

Ἦταν προτιμότερο. Ἐνὰς ὑπάλληλος με μακάριο χαμόγελο σήκωσε τὸ κεφάλι:

—Εἶμαι ὁ Τζῶν Σέλντον, εἶπα. Μοῖ κράτησαν ἕνα δωμάτιο καί...

Μὲ διέκοψε:

—Ὁ κ. Σέλντον! φώναξε. Ἀκριβῶς: τὸ δωμάτιο 907. Ἡ κυρία σας ἀνέβηκε ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου.

Ἦμουν κατάπληκτος!

Κάτι τραύλισα, δὲν θυμοῦμαι ὅμως, τί πρᾶγμα. Πάντως τὸ χαμόγελό μου θὰ ἦταν ἡλίθιο σὰν καὶ τὸ δικό του.

Καθὼς ἔφθανα στὸ ἀσανσέρ, σκέφτηκα ψυχραῖμα: οἱ ὑπάλληλοι τῶν ξενοδοχείων δὲν διασκεδάζουν εἰς βάρος τῶν πελατῶν. Ἄρα, μιὰ γυναίκα με περιμένει μέσα στὸ δωμάτιό μου.

ΠΟΙΑ, ὅμως;

Μέσα στὴν καρδιά μου, ἕνα ἄτομο χαράχτηκε: ἡ Φλόγα.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ ἀσανσέρ, ἔσπευσα πρὸς τὸ δωμάτιο 907.

Μολοντὶ δὲν περιμένα νὰ εἶναι κρυμμένος κανένας κακοῦργος πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, ἔτοιμος νὰ με ρεῖν ἀνάσθητο με μιὰ μαγκουριά στὸ κεφάλι, νὰ μοῦ κλέψῃ τὸ πολυτίμο Κίτρινο Βιβλίο καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια — ἔλαβα τὰ μέτρα μου.

Στρέφοντας τὸ πόμολο, χωρὶς νὰ κατορθώσω ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα, σήκωσα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ χτυπήσω, ἀφοῦ ἔβγαλα τὸ ρεβόλβερ μου.

Σαφνικὰ εἶδα τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγῃ μόνη της.

Κατέβασα τὸ ρεβόλβερ μου.

Μπροστὰ μου στεκόταν καὶ με κύτταζε με τὰ κατατρομαγμένα γοῶνά της μάτια ἡ Ἀλντα Ντρέιμουντ. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ φόβος τὴν ἐγκατέλειψε. Τὰ μάτια της φωτίστηκαν μονομιάς καὶ μοῦ ἔδωκε τὰ κατάλευκα χερὰκια της. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της χάιδευαν τὰ μάγουλά μου.

Μπήκα μαζί της μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἔκλεισα τὴν πόρτα.

Μοῦ εἶπε πὼς ἤμασταν ὁλομόναχοι θέλησα, ὅμως, νὰ βεβαιωθῶ μόνος μου. Ἐσκυψὰ τὸ κεφάλι ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο γιὰ νὰ δῶ ἂν ἦταν τίποτα τὸ ὑποπτό.

Δὲν εἶδα, ὅμως, τίποτα καὶ κλειδώσα τὸ δωμάτιο.

Ἐκείνη ἦρθε κοντά μου.

Ἦταν νέα καὶ ὁμορφὴ. Δὲν πρόκειται, ὅμως, νὰ σὰς ἐξιστορήσω καμμιὰ γυναικοδουλεῖα καὶ οὔτε εἶχα τὸν νοῦ σὲ τέτοια πρᾶγματα αὐτὴ τὴν στιγμή.

Βουτηγμένη στὰ δάκρυα, μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της. Ἦταν ἕνα δυστυχισμένο παιδί ποὺ ἔκλαιγε ἐξαντλημένα, χωρὶς δυνάμεις νὰ ἀγωνισθῇ.

Νόμισα πὼς ἡ πρόκληση ποὺ τὴν ἐγγέλανε προερχόταν ἀπὸ μένα. Οἱ μπάβοι τοῦ Γέντο τὴν εἶχαν δέσει καὶ φιδώσει καὶ τὴν ὠδήγησαν στὸ Τζέρεσεϊ. Ἦταν...

—Δὲν μποροῦσα νὰ τοὺς πῶ τίποτα Ρεῖς, γιατί δὲν ἤξερα τίποτα. Τοὺς ἔδωκα, ὅμως, τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἀπόψε ἦρθε ὁ κόμης. Χωρὶς περιστροφές, μοῦ εἶπε τί ἤξερα γιὰ τὸν Κατάσκοπο ἀριθ. 7. Τοῦ ἀπῆλθον πὼς δὲν ἤξερα τίποτα, τοῦ μίλησα, ὅμως γιὰ τὴν γυναίκα ποὺ ἦταν καρφωμένη στὸν τοῖχο τῆς καμπίνας σὰν μιὰ μεγάλη πεταλούδα.

Ἀρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ φυλαχθῶ.

Κι' ὅμως, καθὼς διευθυνόμενον πρὸς

τὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου σήκωσα τοὺς ὤμους. Εἶχα ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸ μου. Ἄν ὁ κόμης ἤθελε τὴν κασετῖνα, δὲν εἶχε παρὰ νάρθη νὰ τὴν ζητήσῃ ὁ ἴδιος.

Ἦταν προτιμότερο. Ἐνὰς ὑπάλληλος με μακάριο χαμόγελο σήκωσε τὸ κεφάλι:

—Εἶμαι ὁ Τζῶν Σέλντον, εἶπα. Μοῖ κράτησαν ἕνα δωμάτιο καί...

Μὲ διέκοψε:

—Ὁ κ. Σέλντον! φώναξε. Ἀκριβῶς: τὸ δωμάτιο 907. Ἡ κυρία σας ἀνέβηκε ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου.

Ἦμουν κατάπληκτος!

Κάτι τραύλισα, δὲν θυμοῦμαι ὅμως, τί πρᾶγμα. Πάντως τὸ χαμόγελό μου θὰ ἦταν ἡλίθιο σὰν καὶ τὸ δικό του.

Καθὼς ἔφθανα στὸ ἀσανσέρ, σκέφτηκα ψυχραῖμα: οἱ ὑπάλληλοι τῶν ξενοδοχείων δὲν διασκεδάζουν εἰς βάρος τῶν πελατῶν. Ἄρα, μιὰ γυναίκα με περιμένει μέσα στὸ δωμάτιό μου.

ΠΟΙΑ, ὅμως;

Μέσα στὴν καρδιά μου, ἕνα ἄτομο χαράχτηκε: ἡ Φλόγα.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ ἀσανσέρ, ἔσπευσα πρὸς τὸ δωμάτιο 907.

Μολοντὶ δὲν περιμένα νὰ εἶναι κρυμμένος κανένας κακοῦργος πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, ἔτοιμος νὰ με ρεῖν ἀνάσθητο με μιὰ μαγκουριά στὸ κεφάλι, νὰ μοῦ κλέψῃ τὸ πολυτίμο Κίτρινο Βιβλίο καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια — ἔλαβα τὰ μέτρα μου.

Στρέφοντας τὸ πόμολο, χωρὶς νὰ κατορθώσω ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα, σήκωσα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ χτυπήσω, ἀφοῦ ἔβγαλα τὸ ρεβόλβερ μου.

Σαφνικὰ εἶδα τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγῃ μόνη της.

Κατέβασα τὸ ρεβόλβερ μου.

Μπροστὰ μου στεκόταν καὶ με κύτταζε με τὰ κατατρομαγμένα γοῶνά της μάτια ἡ Ἀλντα Ντρέιμουντ. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ φόβος τὴν ἐγκατέλειψε. Τὰ μάτια της φωτίστηκαν μονομιάς καὶ μοῦ ἔδωκε τὰ κατάλευκα χερὰκια της. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της χάιδευαν τὰ μάγουλά μου.

Μπήκα μαζί της μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἔκλεισα τὴν πόρτα.

Μοῦ εἶπε πὼς ἤμασταν ὁλομόναχοι θέλησα, ὅμως, νὰ βεβαιωθῶ μόνος μου. Ἐσκυψὰ τὸ κεφάλι ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο γιὰ νὰ δῶ ἂν ἦταν τίποτα τὸ ὑποπτό.

Δὲν εἶδα, ὅμως, τίποτα καὶ κλειδώσα τὸ δωμάτιο.

Ἐκείνη ἦρθε κοντά μου.

Ἦταν νέα καὶ ὁμορφὴ. Δὲν πρόκειται, ὅμως, νὰ σὰς ἐξιστορήσω καμμιὰ γυναικοδουλεῖα καὶ οὔτε εἶχα τὸν νοῦ σὲ τέτοια πρᾶγματα αὐτὴ τὴν στιγμή.

Βουτηγμένη στὰ δάκρυα, μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της. Ἦταν ἕνα δυστυχισμένο παιδί ποὺ ἔκλαιγε ἐξαντλημένα, χωρὶς δυνάμεις νὰ ἀγωνισθῇ.

Νόμισα πὼς ἡ πρόκληση ποὺ τὴν ἐγγέλανε προερχόταν ἀπὸ μένα. Οἱ μπάβοι τοῦ Γέντο τὴν εἶχαν δέσει καὶ φιδώσει καὶ τὴν ὠδήγησαν στὸ Τζέρεσεϊ. Ἦταν...

—Δὲν μποροῦσα νὰ τοὺς πῶ τίποτα Ρεῖς, γιατί δὲν ἤξερα τίποτα. Τοὺς ἔδωκα, ὅμως, τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἀπόψε ἦρθε ὁ κόμης. Χωρὶς περιστροφές,

: 'Η ἄσπρη κηλίδα :

Τὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ δὲν εἶναι ὁ Παράδεισος πού φαντάζεσθε. Συχνά, διαδραματίζονται σ' αὐτά πράγματα φοβερά πού κάνουν νά σηκωθοῦν οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ σας. Θά σᾶς διηγηθῶ τήν ἱστορία τῆς Γκλάντυς Σουίνμπορν, καί νά μοῦ πῆτε ἂν ἔχω δίκιο ἢ ὄχι.

Ἡ Γκλάντυς ἦταν μιὰ ἀμερικανᾶ, ἐκατομμυριοῦχος. Πίστευε πώς τῆς ἐπιτρέπονταν τὰ πάντα, γιατί ποτέ δὲν τῆς ἄφηναν ἀνικανοποίητες τίς ἰδιοτροπίες τῆς. Ἦρθε τυχαῖα στό γαμένο νησάκι μας ὅπου ἡ ζωὴ ἦταν ἀκόμη ἀφελής, ὅπου οἱ ἄνδρες μας στολιζόνταν ἀκόμα μέ λουλούδια καί τῆς ἦρθε ἡ ἰδιοτροπία νά γτίση ἓνα σπιτί.

Φυσικά, ἡ παρουσία τῆς Γκλάντυς ἐπέφερε μιάν ἀναστάτωση ὄχι μόνο μεταξὺ τῶν λευκῶν, πού ἤμασταν πεντέ-ξη ὅλοι ὅλοι, ἀλλά καί μεταξύ τῶν ἰθαγενῶν. Δὲν μπορεῖτε νά φαντασθῆτε τί ἐντύπωση κάνει σ' ἓνα ἀπ' αὐτά τ' ἀπομακρυσμένα νησιά ἡ ἐμφάνιση μιᾶς νέας καί ωραίας κοπέλλας ντυμένης μέ πολὺτιμα φορέματα.

Βέβαια, ἡ Γκλάντυς ἦταν ἄστατη, ἐγωίστρια, χωρίς καρδιά. Κι' ὅμως, ὅταν συλλογιζομαι ποιά ὑπῆρξε ἡ τύχη τῆς, τὴν λυποῦμαι παρ' ὅλα αὐτά.

Τότε, ἤμασταν ὅλοι λίγο πολὺ ἐρωτευμένοι μαζὶ τῆς καί περνούσαμε πολ-λὲς φορὲς τὴν μέρα ἔξω ἀπ' τὴν βιλ-λίτσα τῆς γιὰ νά τὴν δοῦμε, ξαπλωμέ-νη κάτω ἀπ' τίς φοινικίες, ντυμένη ἐλαφρά.

Μόνος ὁ Μπόλο, δὲν ἔδινε σημασία στὴν παρουσία τῆς ὁμορφῆς ξένης. Ξέρετε πώς εἶναι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Πολυ-νησίας; Ψηλοί, γεροί, μέ εὐρὺ μέτωπο καί μάτια γυαλιστερά καί μαύρα. Ἡ λοιπόν, ὁ Μπόλο ἦταν πιὸ ὁμορφος ἀπ' ὅλους ἴσως τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Πολυ-νησίας.

Ἐξ ἄλλου ἦταν ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα. Οἱ πρόγονοί του εἶχαν κυβερνήσει πολ-λά νησιά κι' ἡ κυβέρνησις τοῦ ἔδινε μιὰ μικρὴ σύνταξη πού τοῦ ἐπέτρεπε νά ζῇ ἐξηνιασता.

Κι' ἡ Γκλάντυς, πού εἶχε παντρευτῇ καί χωρίσει κάμποσες φορὲς—καί τὰ πολὺκροτα διαζυγία τῆς εἶχαν ἀπασχο-λήσει ἐπανειλημμένως τὸν ἀμερικανικὸ τύπο—ἄρχισε νά στενοχωριέται γιὰ τὴν σιωπὴ πού γινόταν γύρω στὸ ὄνομά τῆς. Ἀσφαλῶς ἔνας γάμος μέ τὸν Μπό-λο, ἀπόγονο βασιλέων, ἦταν ὁ καλὺ-τερος τρόπος νά ἐναρχίσουν οἱ ἐφη-μερίδες νά γράφουν γι' αὐτήν. Ἰσως, θά πῆτε, νά ἦταν καί λίγο ἐρωτευμέ-νη. Κι' ὅμως ὄχι, ἡ Γκλάντυς δὲν ἀ-γαποῦσε στὴν ζωὴ τῆς ἄλλο ἀπ' τὴν ὁ-μορφιά τῆς. Ἦθελε νά κάνει ἓναν ἐκ-κεντρικὸ γάμο—ἀπλοῦστατα. Ὁ Μπόλο ὅμως τὴν ἀπέφευγε. Τοῦγραψε, τὸν κά-λεσε πολλές φορὲς σὲ τσάι... ἄδικα ὅ-μως! Ὁ Μπόλο ἀπαντοῦσε διαρκῶς μέ λακωνικὰ μπιλιετικά γράμματα στὴν ἀγγλικὴ πού εἶχε διδαχθῇ ἀπ' τὸν ἱε-ραπόστολο. Κι' ὅμως, κάθε πρῶτ, κα-τεβαίνοντας στὸν κῆπο τῆς, ἡ Γκλάν-τυς ἔβρισκε πάντα στὸ κἀθισμά τῆς ἓνα μπουκέτο λουλούδια. Κι' ἤξερε πώς ὁ Μπόλο τὰ εἶνε φέρεϊ κομμένα τὴν νύκτ.

Μιά μέρα, τὸν εἶδα νά ἀφήνῃ τὰ λου-

λούδια ἀπάνω στὸ κἀθισμα κι' ὕστερ-α νά κάθεται γάμο καί ν' ἀρχίζει νά μι-λά σάν νά εἶχε ἀπέναντί του τὴν Γκλάν-τυς. Ἐγὼ ἤμουν πολὺ μακριὰ γιὰ ν' ἀκούσω τί ἔλεγε, εἶδα ὅμως πώς συ-νὰ ἔκρυβε τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια του, μέ ἓνα κίνημα ἀπογνώσεως.

Τέλος, μιὰ μέρα, συνέβη τὸ ἀναπό-τρεπτο. Ἐνῶ προχωροῦσε μόνη στὸ δά-σος, ἡ Γκλάντυς ἀντίκρυσε τὸν Μπόλο.

Ἐνῶ προχωροῦσε μόνη στὸ δάσος ἡ Γκλάντυς...

Ἐκεῖνος ἔκανε νά φύγῃ, ἡ Γκλάντυς ὁ- μὼς τὸν ἐμπόδιζε κρατώντας τὸν ἀπ' τὸ μπράτσο καί ρωτώντας τὸν μ' ἓνα χαμόγελο ἂν τὴν φοβόταν. Ἦταν ντυ-μένη στα λευκά, στολισμένη μέ λου-λούδια καί τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς σὴν μάτιζαν φωτιστέφανο γύρω ἀπ' τὸ ἡ-λιοκαμμένο τῆς πρόσωπο.

Στὴν φοβερὴ ἐσωτερικὴ πάλη, ὁ Μπό-λο βγήκε νικητής. Ἀγαποῦσε τὴν Γκλάντυς, ἀφ' ὅτου τὴν εἶχε δῇ γιὰ πρώτη φορά. Ὅλο τὸ αἷμα του, ἔλη- ἡ ψυχὴ του, τὴν ποθοῦσαν. Κι' ὅμως, τὴν ἀπόωθε ἀπότομα, ἀνοίξε τὸ μετω-

πρὸς τὸν γυνὴν ὅμοιο του μιὰ μικρὴ ἄ-σπρη κηλίδα.

Ἡ Γκλάντυς κατὰλαβε κι' ἔφυγε κα- τασυγχυσμένη καί γεμάτη φρίκη. Μό-λις ἔφθασε στὸ σπιτί τῆς, βούτηξε σ' ἓνα μπάνιο γεμάτο οἰνόπνευμα τὸ χέρι πού εἶχε ἀγγίζει τὸ μπράτσο τοῦ λε-προῦ. Γιὰ κάμποσες μέρες, ὁ φόβος μὴν τῆς μεταδοθῇ ἡ ἀρρώστεια τὴν ἔ-κανε σάν τρελλή. Προμηθεύτηκε βιβλία γιὰ τὴν λέπρα καί διαβάζοντάς τα κα-τάλαβε πώς δὲν διέτρεχε πιά κανένα κίνδυνο. Οἱ ὄρες ὅμως τῆς ἀγωνίας ἔ-σαν τόσο φριχτές! Ἦθελε νά ἐκδικηθῇ. Καί ψύχραιμα, ἔκανε μιὰ ἀτιμὴ πράξη: κατήγγειλε τὸν Μπόλο στὴν ὕγειονο-μικὴ ὑπηρεσία. Κι' ὁ Μπόλο μεταφέρ-θηκε στὴν Νῆσο τοῦ Δαίμονος. Ἀλ-λοιῶς δὲν μπορεῖ νά ὀνομαστῇ αὐτὴ ἡ καταραμένη γῆ.

Στὴν Εὐρώπῃ εἶναι ὑπερβολικὲς οἱ ἰδέες πού σχηματίζουν γιὰ τοὺς λε-προῦς. Στὸ πρῶτο στάδιο, δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος μεταδόσεως. Ἀφήστε τί λένε οἱ γιατροί! Ἐγὼ πού ἔζησα σ' αὐτὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ, σὰς λέω μονάχα πώς θά ἤμουνα εὐτυχῆς ἂν εἶχα στὴν τσέπη ἀπὸ ἓνα χιλιάριο γιὰ κάθε λε-προῦ τοῦ ὁποῖο ἔοφθα τὸ χέρι! Νά στείλουν ἓναν λεπρὸ στὸ πρῶτο στάδιο τῆς λέπρας στὴν Νῆσο τοῦ Δαίμονος ἦταν σάν νάκλειναν ἓναν πού πάσχει ἀπὸ αὐτὴν μέσα σὲ ἄσυλο φρενοβλα-βῶν! Αὐτὰ τὰ νησιά εἶναι γωνιὲς τῆς Κολάσεως ὅπου κατοικοῦν τέρατα πού δὲν ἔχουν πιά μορφή ἀνθρώπου! Λεπροὶ πού σαπίζουν στὸν ἥλιο!

Ὅχι, ἡ Γκλάντυς δὲν ἔπρεπε νά εἶχε κάνει αὐτὴν τὴν καταγγελία. Μποροῦ-σε νά συμβῇ κάποιο ἀτύχημα καί νά σκοτωθῇ ὁ Μπόλο. Ἀργότερα, ὅπως-δήποτε, θά τὸν μετέφεραν στὴν Νῆσο τοῦ Δαίμονος. Ἦταν μεγάλη ἀτίμια νά πληρώσῃ κατ' αὐτὸν τὸν σκληρὸ τρόπο τὴν γενναιοψυχία τοῦ Μπόλο!

□ □
Λίγο ὕστερα ἀπ' τὴν καταγγελία, ἡ Γκλάντυς ἐγκατέλειπε τὸ νησί. Κάθε χρόνος ὅμως γυρνοῦσε γιὰ μερικοὺς μῆ-νες.

...Πέρασαν πολλὰ χρόνια. Γι' αὐτὴν, θαρρεῖς κι' ὁ χρόνος δὲν κυλοῦσε. Ἦ-ταν πάντα ὁμορφὴ, λεπτὴ μέ παιδιαστι-κο πρόσωπο.

Μιά μέρα, ἐκεῖ πού καθόταν κάτω ἀπ' τίς φοινικίες, εἶδε κάτι τὸ τερατώ-δες, πού δὲν εἶχε πρόσωπο, πού φαίνό-ταν σάν πτώμα πού εἶχε βγῇ ἀπ' τὸν τάφο, νά ὀρμᾷ ἐναντίον τῆς.

Ἦταν ὁ Μπόλο πού εἶχε κατορθώ-σει νά ξεφύγῃ ἀπ' τὸ καταραμένο νησί. Ἡ Γκλάντυς, ἀθλητικὴ καθ' ὡς ἦταν, μέ ἀτσαλένια νεύρα, ἀντὶ νά σταθῇ καρ-φωμένη ἀπ' τὴν φρίκη, ἔτρεξε πρὸς τὸ σπιτί. Τὴν πρόλαβε ὅμως ὁ λεπρὸς, τὴν ἀγκάλιασε καί τὴν δάγκωσε στὸ πρόσωπο!

□ □
Οἱ γιατροὶ εἶναι καμμιὰ φορὰ πολὺ ἀπάνθρωποι καί μέ τοὺς πλουσίους ἀ-κόμη. Ἡ ἀγωνία τῆς Γκλάντυς παρατά-θηκε πολὺ. Τώρα, ἔχει πεθάνει παρὰ- ΡΟΜΠΕΡΤ ΣΤΑΛΛ

Τὸ πείραμα

Εὐδυμογράφημα τοῦ Μαξιμ

Μιά μέρα, γνωρίστηκα μέ τὸν Κα-λαμπέρ, καλὸ παλληκάρι, αἰσθη-ματῖα ὅμως. Ἐμένα, μὴ μοῦ μι-λάτε γιὰ αἰσθηματά.

Εἶμαι γεροντοπαλληκάρο ἐκ πεποιθή-σεως. Δὲν ἔχω καμμιὰ βιασύνη, καταλα-βαίνετε, νά ὑποστῶ τὸ μαρτύριο μιᾶς γυναίκας... πού, τὸ χειρότερο, συχνά συ-νοδεύεται ὑπὸ φοβερὰς πεθερὰς. Δὲν ἀ-ποκλείεται νάχω ἄδικο. Ἰσως ὁ Καλομ-πέρ νά εἶχε δίκιο πού θέλησε νά ὑποτα-χθῇ ἀμέσως στὸ θῆλυ μέ τὰ δεσμά τοῦ γάμου: Καί κατὰ τρόπον ἄθλιον. Ἐνῶ ἔμένα μοῦ εἶχαν προτείνει τοὺς πιὸ συμ-φέροντας γάμους καί τοὺς ἀπέκρουσα, ὁ Καλομπέρ ἔβλεπε μέ ἀπόγνωση ἓνα κε-νὸ νά σχηματίζεται γύρω του. Μιά μέρα μοῦ πε:

— Φίλε μου, ἡ κατάσταση ἔφτασε στὸ «μὴ περαιτέρω». Βασίζομαι σὲ σένα γιὰ νά με παντρεύῃς.

— Δυστυχισμένε! Καί με ποῖαν; — Αὐτὸ εἶναι δική σου οὐλειά. Διάλε-ξέ την... καί συμφωνῶ προκαταβολικῶς.

Κι' ἔτσι, ἔξη μῆνες ἀργότερα, ὁ Κα-λομπέρ ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μέ τὴν οικογέ-νεια Μαρασκέν. Προξενήτρα... ἤμουν ἐγὼ!

Οἱ Μαρασκέν χρόνια τώρα ζητοῦσαν νά ξεφορτωθοῦν τὴν κόρη τους, γιὰ πολ-λοὺς καί σοβαροὺς λόγους. Ἡ Ὁρτενσία ἦταν ἀλλοιωθῇ στὸ ἀριστερὸ μάτι — ἡ τὸ δεξι, γιατί πού ἔφερε πιδὲ δὲν δου-λεύει κανονικά; — εἶχε πόδια πάπιας, μιὰ μύτη κακοφτιαγμένη καί τὴν δυσά-ρεστη μανία νά λῆ... ἄλλα ἀντ' ἄλλων!

Ὁ Καλομπέρ, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, ξεμονάχιασε τὴν Ὁρτενσία καί τῆς εἶπε:

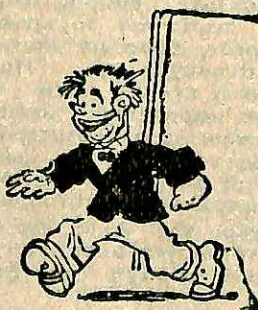
— Δεσποινίς, πῶς με βρίσκετε; — Κοντὸ καί σαχλό... Γλυκὸ καί συμ-παθητικὸ, ἤθελα νά πῶ...

— Δεχόσαστε νά γίνετε γυναῖκα μου; — Καλλίτερα αὐτὸ, παρὰ νά μείνω στὸ ράφι.

Ὁ Καλομπέρ ἔσπευσε χαρούμενος στὴν πεθερά:

— Κυρία μου, λαμβάνω τὴν τιμὴν νά σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δίδος Ὁρ-τενσίας.

— Πάρτε τὴν... μέ τὴν εὐχή μου! Καί

...ἔσπευσε χαρούμενος στὴν πεθερά.

Θά μείνω κι' ἐγὼ μαζὶ σας.

— Κυρία μου, ἔχω ἀποφασίσει νά κά-νω πολλὰς παραχωρήσεις...

Βγήκε ἡ ἀδεια, ὠρίστηκε ἡ μέρα τῶν γάμων. Ὁ Καλομπέρ ἦταν τρισευχι-σμένος. Τὴν παραμονὴ τῶν γάμων του κάλεσε, μερικοὺς φίλους κι' ἔμένα, νά θαψοῦμε τὴν ἐργένικη ζωὴ του.

Τι φαγοπότι, τί γλέντι! Τι θυσία στὸν Βάκχο! Θά ἦταν ἡ- τετάρτη πρωινὴ ὁ-ταν ἀποφασίσαμε νά γυρί-σουμε σπιτί μας.

Ὁ Καλομπέρ κι' ἐγὼ, ὑπὸ τὴν ἰδιότη-τά μου ὡς μάρτυρος τῶν γάμων εἶχαμε κρατήσῃ δυὸ συνεχόμενα δωμάτια σ' ἓνα μικρὸ ξενοδοχεῖο, πού ἦταν κοντὰ στὸ σπιτί τῶν Μαρασκέν... γιὰ νά εἴμεθα ετοίμοι!

Δὲν ἔξρω πῶς τὰ καταφέραμε νά φθά-σουμε σῶοι κι' ἀβλαβεῖς. Θυμοῦμαι μό-νο πῶς χτύπησα ἓνα σωρὸ ξένα κουδού-νια στὸν δρόμο, ξεβιδώσα ἓναν σωλῆνα καί πλημύρισε νερὸ ἡ ἀσφαλτος κι' ἔ-δαισα τὸ περιεχόμενο ἑνὸς τενεκέ τῶν σκουπιδιῶν μέσα σ' ἓνα παράθυρο πού ἦταν ἀνοιχτὸ στὸ ἱσόγειο ἑνὸς σπιτιοῦ.

Σωριάστηκε ἑξαναλημένος στὸ κρεβ-βάτι μου. Τότε συνέβη τὸ δράμα.

Ἐνῶ ὄρες ὀλόκληρες ἤμουν βυθισμέ-νος στὸν ληθαργικὸ ὕπνο τῆς ἀνυπαρξί-ας, ἔνας φοβερὸς θόρυβος, μέ εὐπνησε.

Μέσα στὸ μισοσκόταδο, ἀνταλλάξαμε αὐτὰ τὰ λόγια:

Ἐ κείνη.— Παληάνθρωπε! Ἀπατεῶ-

Μονομιᾶς δρεθῆμα τσακισμένος σὲ κακὰ χάλια.

να! Κακοῦργε! Τέτοια ὥρα κι' ἀκόμα στὸ κρεβάτι!

Ἐ γώ.— Μήπως... μοῦ φέρνετε τὴν σοκολάτα μου;

Ἐ κείνη.— Σῆκω γρήγορα, τέρας τέρας τοῦ Ντύσελντορφ!

Ἐ γώ.— Ἀφίστε με νά κοιμηθῶ λίγο!

Ἐ κείνη.— Νά κοιμηθῇς; Ἐνῶ θά-πρεπε νά ἤμασταν πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα στὴν Δημαρχία!

Ἐ γώ.— Στὴν Δημαρχία; Τί γυρεύου- με ἐκεῖ;

Ἐ κείνη.— Μπᾶς καί με κοροϊδεύεις; Ξέχασες πῶς παντρεύεσαι σήμερὰ τὸ πρῶτ;

Ἐ γώ.— Αὐτὸ μᾶς ἔλεπε! Δὲν παν-τρεύομαι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ! Προτίμω νά πλερώσω τὴν φορολογία τῶν ἀγάμων!

Ἐ κείνη.— Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξη;

Ἐ γώ.— Καληνύχτα!

Ἐκείνη τὴν στιγμή, ἔνοιωσα δυὸ ἤχη-ρὰ χαστούκια στὰ μάγουλά μου, συνο-δεύόμενα ἀπὸ ἀγριο ξερρίζωμα τῶν μαλλιῶν μου.

Μονομιᾶς, βρέθηκα τσακισμένος, γρον-θοκλωτοπατημένος... σὲ κακὰ χάλια!

Κατάλαβα, ὅμως, τὴν παρεξήγησή:

— Πού νά πάρῃ ἡ ὀργή! φώναξα. Λά-

θος κάνατε. Σταματήστε. Κι' ἀνοίξτε τίς Κουρτίνες! Κάνετε λάθος στὸν γαμ-πρό!

— Πάντως... ἔξαλάφρωσα κάπως, ψι-θύρισε μέ ἀνοκοῦφιση ἡ βασανιστριά μου.

Ἡ τρικυμία πῆρε τέλος μ' αὐτὰ τὰ λόγια κι' εἶδα, στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τὸ ἐξαγριωμένο πρόσωπο τῆς ἀπειλητικῆς κ. Μαρασκέν.

Ἐξ ἄλλου, ἀπ' τὴν μισάνοιχτη πόρτα, εἶχα διακρίνει μιὰ φάτσα πρανισμένη ἀπ' τὸν φόβο! Ἦταν ὁ Καλομπέρ πού εἶχε ἀναστατωθῇ ἀπ' τὴν φασαρία κι' ἐρ-χόμενος εἰς βοήθειάν μου, ἔμεινε σάν ἀπολιθωμένος μπροστὰ στὴν ἀποκάλυψη τῆς θηριώδους αὐτῆς πεθερᾶς!

Δὲν ἔξρω ἂν προμαντεύσε στὴν στιγμή τί κόλαση εἶχε νά ἀντιμετώπισῃ στὸ μέλ-λον. Πάντως, τὸν εἶδα νά ξεανακλίνει τὴν πόρτα ἡσυχα-ἡσυχα, ὁ ἀνάνδρος, καί νά χάνεται στὸ γειτονικὸ δωμάτιο!

Παράξενο πράγμα ὅμως, αὐτὸ τὸ δω-μάτιο βρισκόταν δεξιὰ ἀπ' τὸ δικό μου κι' ὄχι ἀριστερά, ὅπως τὸ ἤξερα. Πῶς συνέβαινε αὐτό;

Ἡ κ. Μαρασκέν, ἀναγνωρίζοντάς με κάλμαρε μονομιᾶς.

Μὲ πληροφόρησε πῶς ἦταν σχεδὸν με-σημέρι, παραξενεύτηκα πῶς εἶχαμε ἀλ- λάξει σπιτί χωρὶς νά τὴν προειδοποιήσου-με, δῆλωσε πῶς δὲν τὰ εἶχε μαζὶ μου ἀλλὰ μέ τὸν μέλλοντα γαμπρό τῆς πού θά τὸν συγύριζε στὸ μέλλον! Κι' ἔφυγε, πεπεισμένη πῶς θά ἤμασταν ἔτοιμοι γιὰ τὸν γάμο σὲ δέκα λεπτά!

Ἀκόμα θά μᾶς περιμένῃ—υποθέτω!

Πραγματικά, ὅταν λίγο ἀργότερα ξα-ναβρεμήκαμε στὸν διάδρομο ὁ Καλομ-πέρ κι' ἐγὼ καταλάβαμε πῶς καθὼς ἡ- μασταν τυφλὰ στὸ μεθόσι... κοιμηθήκαμε ὁ ἓνας στὸ δωμάτιο τοῦ ἄλλου!

Αὐτὸ ὑπῆρξε ἀφορμὴ τῆς τραγωδίας.

Ὁ Καλομπέρ ὡμολόγησε πῶς τὸ μά-θημα... πού εἶχε λάβῃ εἰς βάρος μου τὸν εἶχε καταποτίσει πλήρως. Ἡ Ὁρτενσία Μαρασκέν δὲν τὸν ἤσαστε ποτὲ πιά!

Ὅσο γιὰ μένα, ὠρίστηκε νά μὴν ξα-νακάνω τὴν... προξενήτρα!

ΜΑΞΙΜ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ μόνος ἀσφαλῆς τρόπος νά ἐγκω-μιάσῃς καλὰ μιὰ γυναῖκα εἶναι νά κα-κολογήσῃς... τὴν ἀντίζηλό τῆς.

□ □
Ὅταν ἀκούς γυναῖκα νά κατηγορῇ τὸν ἑρῶτα, νᾶσαι βέβαιος ὅτι ἡ ὁμορ-φία τῆς ἀρχισε νά μαραινέται.

□ □
Τρέμε ἄνθρωπε πού δὲν φοβόσαι Θεό,

□ □
Φυλάξου ἀπὸ κείνον πού σοῦ φέρνει τὰ λόγια τῶν ἄλλων: θά τοὺς πάη καί τὰ δικά σου.

□ □
Ἄν φτύσῃς ψηλά, τὰ σάλια θά πέσουν στὰ μούτρα σου. Ἄν πάλι φτύσῃς χα-μηλά, θά λερώσῃς τὰ ρούχα σου.

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΗΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Έδουάρδος ντέ Πιζέ αγαπούσε στα εφηβικά του χρόνια την παιδική του φίλη Μάρθα ντέ Ποϊμερόλ. Έκ φύσεως διστακτικός, δεν τόλμησε να της μιλήσει για το αίσθημά του. Διαπίστωσε στο ύπουργείο των εξωτερικών κι' έφυγε για τὸ Πεκίνο. Η Μάρθα παντρεύεται τὸν Μάξιμο Έρουέν, ένατομμεριούχο αλλά χαροπαρή και ευφυλό, με τὸν ὁποῖο δὲν ἔχ' ευτυχισμένη.

Όταν ὁ Έδουάρδος ἐπιστρέφει στὸ Παρίσι ἀναεώνον την παλαιὰ φίλιν του, ἀλλὰ ἡ Μάρθα στὸν πρῶτο ὑπαινιγμό του τοῦ δηλώνει ὅτι θὰ μείνουν πάντα μόνο φίλοι, γιατί δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς γυναῖκες πὸν ἀπατοῦν τὸν σύζυγό τους ἢ τὶς γυναῖκες πὸν παίρνουν διαζύγιο ὅσο κι' ἂν ὑποφέρουν.

Ο Έδουάρδος αἰσθάνεται μεγάλη συμπάθεια καὶ τρυφερότητα γιὰ ἕνα κορίτσι: τὴν Ἀλὶς ντέ Λουβανσέλ.

5. (Ἡ συνέχεια)

Ποῦ με ὡδηγοῦσε; εἶχα ζήσει ποῦ γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ δὲν ἤμουν γι' αὐτὸ περισσότερο εὐτυχής. Σκεπτόμην ὅτι καλὰ θὰ ἦταν νὰ δώσω λίγο ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου στὸν ἄλλο ἕστω καὶ μόνο γιὰ ποικιλία. Κάποια ἀνάμνηση πρόσφατη ἄφησε στὴν ψυχὴ μου ὅλην τὴν πίκρα. Ἡ σκέψις τῆς Μάρθας ἄφησε καὶ ἕνα εἶδος τύψεως. Κατηγοροῦσα τὸν ἑαυτό μου γιατί δὲν ἔκανε, τίποτα, γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς γυναίκας αὐτῆς πὸν εἶχα τόσο ἀγαπήσει. Ἦταν καιρὸς πιά νὰ πάρω μιὰν ἀπόφαση. Γιὰ τελευταία φορὰ ἴσως ἡ καρδιά μου ἔδινε τὴν γνώμην τῆς γιὰ κάποιον.

Ἀφοῦ πλανήθηκα ἄσκοπα ἕως τὸ ὡτέιν γύρισα σπῆτι μου.

Ναί, ἔπρεπε νὰ παύσω νὰ βλέπω τὴν Ἀλίκην, ἔξω, ἀλλὰ ἤδη ἀρχίζα νὰ μὴ μπορῶ νὰ στερηθῶ αὐτὴν τὴν εὐχαρίστηση. Ξανάβρισκα κοντὰ τῆς τοὺς ρομαντικούς ρεμβασμούς πὸν μεθοῦν τὰ δεκαεὶ χρόνια μας. Βέβαια ἡ ἔκστασις καὶ ὁ πυρετός των, δὲν με ἐτάραζαν τόσο δυνατὰ ὥς ἄλλοτε. Δὲν πειράζει. Ὅσο ξεθωριασμένη καὶ ἂν εἶνε ἡ εἰκόνα των αὐτοὶ πάντοτε ὑπῆρχαν... Ἐρχονταν σὲ μένα ἀπὸ τὸ μακρινότερο καὶ τὸ ἀγνότερο σημείο τῆς νεότητός μου. Μοῦ φαινόταν κάποτε ὅτι αὐτὸ τὸ παιδάκι πὸν κῆταζα θὰ προσέφερε στὸν ἄνδρα πὸν θὰ ἀγαποῦσε ἕναν ἔρωτα διαφορετικὸν ἀπὸ αὐτὸν πὸν γνῶριζα, μορφὴς τρυφερότητος τόσο ἰδανικῆς καὶ συνταρακτικῆς ὥστε θὰ συνεκλόνηζαν ὅλην τὴν τὴν εὐαισθησία καὶ θὰ τοῦ συνέτριβαν ἡδονικά τὴν καρδιά.

Πῶς νὰ μὴ λατρεύω τὴν Ἀλὶς ἀφοῦ μοῦ ἔδινε τέτοιες συγκινήσεις, αἰσθήματα πὸν νόμιζα πεθαμένα γιὰ μένα, τὴν ἀκατανίκητη καὶ αὐτὴν χαρὰ πὸν ἀναδίδει ἡ ἡθικὴ παρθενία, ἡ θεία δροσιά πὸν ἔχει ἡ νεότης;

Καὶ ἐξαναγύρισα εἰς τῆς κυρίας Ντελκώρ...

Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη θρῆκα ἐκεῖ πλῆθος κόσμου καὶ ἀνθρώπους ἀκόμη πὸν δὲν ἐγνώριζα. Ὁ Ζῶρς Ὁγκὺρ μιλοῦσε ξαπλωμένος ἀναπαυτικά. Ἡ πριγκήπισσα Βελετζόσκου διηγείτο ἀγρία καὶ θάρραρα πράγματα με τὴν γλυκεῖα μουσικότητὴ φωνῆς τῆς. Ἡ δεσποινὶς ντέ Λουβανσέλ μὴν στεκόταν σὲ μιὰ γωνιά κοντὰ στὸ μικρὸ σαλόνι πὸν ἦταν μετὰ τὸ μεγάλο. Ἀπὸ τὴν γενικὴ αὐτὴ κουβέντα σὲ λίγο δὲν ἄκουα λέξη. Φωνὲς μιλοῦσαν μέσα μου πολλὰ δυνατὰ ὥστε νὰ μὴ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἀκούω τὴν φλυαρία τῆς κυρίας Βελετζόσκου ἢ τὰ γνωμικά τοῦ κ. Ὁγκὺρ. Ἀνῆσυχος, στενοχωρημένος κύτταζα τὴν δεσποινίδα ντέ Λουβανσέλ. Ἦθελα νὰ μιλήσω μαζί τῆς καὶ δὲν ἤξευρα τί νὰ τῆς πῶ. Ἦθεα τῆς ἐπέτεινε μέχρι τρέλλας τὴν τρυφερότητα πὸν αἰσθανόμην γι' αὐτὴν. Τὴν στιγμή ἐκείνη τὴν ἀγαποῦσα...

Ἡ σιγὴ μου καὶ τὸ ἀφρημένο ὕφος μου τράβηξαν τὴν προσοχὴ τοῦ Ζῶρς. Ἐποφελήθηκε γιὰ νὰ μὴ ρωτήσῃ. —Μπα! Ἐδουάρδε! Τί γίνεσαι; Δὲν σὲ βλέπει κανεὶς πούθεν καὶ ἂν κατὰ τὴν σὲ συναντήσουν μένεις βουβός ὥς ὅσον ψάρι. Καὶ μένει φίλε μου γίνεσαι ποῦ σοδορός γιὰ τὴν ἡλικία σου.

—Γιὰ νὰ φέρω κάποιο μέσον ὅρον με σένα πὸν ἔπρεπε νὰ εἶσαι λίγο περισσότερο ἀναλόγως τῆς δικῆς σου... —Εἶνε πάντοτε καιρός, νὰ γίνῃ κανεὶς σοδορός, ὅπως καὶ νὰ πληρῶνῃ τὰ χρέη του καὶ νὰ πεθαίνῃ.

—Νόμιζα ὅτι δὲν εἶναι τῆς μόδας νὰ ἔχῃ κανεὶς χρέη! εἶπε ἡ πριγκήπισσα Βελετζόσκου. Ἀν ἐξακολουθῇ νὰ εἶνε σῆκ, θὰ κάνω...

—Ἀν ἐγὼ ἔχω, εἶπεν ἀπότομα ὁ Ὁγκὺρ δὲν τὸ κάνω γιὰ τὴν μόδα, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἔχῃ περισσότερα ἔξω ἀπὸ εἰσπράξεις...

Τρεῖς νέες κυρίες ἐμπήκαν ὥς ἀνεμοστρόβιλος καὶ διηγῆθηκαν συγχρόνως τρεῖς διάφορες ἱστορίες, ἡ μία γιὰ τὴν μοδίστα τῆς, ἡ ἄλλη γιὰ τὴν ὑγεία τῆς κόρης τῆς, ἡ τρίτῃ γιὰ τὴν κωμῶδια πὸν θὰ ἐπαιζαν τὴν ἐπομένη τῆς ὁποίας ἐγνώριζε τὸν συγγραφέα.

Τὸ χάος αὐτὸ τῶν ὁμιλιῶν μοῦ ἐπέτρεψε νὰ γλυστρήσω κοντὰ στὴν Ἀλὶς καὶ πῆγαμε καὶ καθήσαμε στὸ μικρὸ γειτονικὸ σαλόνι με τὴν πρόφαση νὰ κυττάξωμε κάτι παλιές χαλκογραφίες τῆς κυρίας Ντελκώρ.

—Ὡ! Αὐτὴ εἶνε ποῦ ὥραία! εἶ-

πα δείχνοντας μιὰ στήν ὁποία κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἑνὸς πάρκου εἴκοσι πρόσωπα ἐπαιζαν κρυφτούλι. Ἀλλὰ ἔβλεπα συγχρόνως καὶ τὴν ταραχὴ τῆς Ἀλὶς πὸν δὲν ἔλεγε λέξη καὶ τῆς ὁποίας τὸ στήθος ἀνεδοκατέβαινε ἀτακτὰ.

Φάνηκε νὰ καταβάλλῃ κάποια προσπάθεια καὶ με φωνὴ διστακτικὴ εἶπε:

—Κύριε Έδουάρδε, εἶναι ὁκτὼ μέρες πὸν ἔχω τύψεις.

—Τύψεις; Καὶ γιὰτί;

—Ναί! Σὰς μιλήσα με τρόπον ποῦ ἀδιάκριτο, ἀνάρμοστο... Φάνηκα νὰ κατακρίνω τὴν διαγωγή σας καὶ ἀνακατεύθῃκα σὲ πράγμα πὸν δὲν με ἐνδιέφερε. Θὰ με κρίνεται ποῦ ἀσχημα... Ναί! Καὶ ἔχετε δίκαιο. Δὲν ἔξω τί εἶχα τὴν ἡμέρα ἐκείνη...

Μιλοῦσε ἀργὰ καὶ ἔφαχνε νὰ θρῆ τις λέξεις. Τὴν καὶ μὴν. Ντρεπόμουν σχεδὸν γιὰ τὴν αἰσθημα τὸσον ἀφελὲς καὶ τόσο νέο ἀπευθυνόταν σὲ μένα.

—Τί κάθεσθε καὶ λέτε; Ὁχι δά! Μὴ στενοχωρηθῇ. Δὲν σὰς κατέκρινε. Γιατί νὰ τὸ κάμω;

Ἀντελήφθηκα τὴν ἐλαφρότητα τῆς ἀπαντήσεώς μου, ἀλλὰ ποτὲ κανεὶς δὲν φαίνεται τόσο ἀνόητος ὅσον ὅταν θέλῃ νὰ φανῇ εὐγλωττος κι' ἐπιδείξιος.

Ἀν δὲν τὸ κάματε αὐτὸ ὀφείλεται σὲ καλωσύνη. Γιατί ἔπρεπε νὰ τὸ κάνετε. Ἐπειτα μποροῦσατε νὰ πιστέψετε ὅτι κάνω ποῦ κακὲς σκέψεις γιὰ κάποιον πὸν εἶναι φίλη σας καὶ δὲν ἔξω μὲν ἂν με καταλαβαίνετε, ἀλλὰ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ με θεβαιώσετε ὅτι δὲν εἶσθε θυμωμένος μαζί μου... Καὶ δὲν θὰ ξανακάμωμι πιά λόγο! Ἐτελείωσε με ἕνα μορφοσμοῦ πὸν ἔδειχνε πῶς ἦταν ἑτοιμὴ νὰ κλάψῃ.

Εἶμαστε πάντοτε ἐμπρὸς στὴν ζωγραφιὰ πὸν παρίστανε τὸ κρυφτούλι. Πόσο μοῦ ἄρεσε, πόσο με συγκινοῦσε με τὴν ἀνησυχία τῆς. Ἦμην σὲ μιὰ στιγμή ἀπὸ ἐκείνες κατὰ τῆς ὁποίας γιὰ νὰ παρατείνῃ κανεὶς τὴν συγκίνησή του λίγα δευτερόλεπτα εἶνε πρόθυμος νὰ δώσῃ τὴν ζωὴ του. Καὶ τὴν στιγμή αὐτὴ ἀκριβῶς τὸν πιάνει κανένα ἢ τρέλλα νὰ τὴν προσφέρῃ.

Πῆρα τὸ χέρι τῆς Ἀλὶς, ἕνα μικρὸ χερράκι πὸν τὸ ἀφήκε μέσα εἰς τὸ δικό μου, τόσο ἡ ταραχὴ τῆς ἦτο μεγάλη.

—Πῶς μπορῶ νὰ τὰ ἔχω μαζί σας; Ἀ! Δεσποινὶς Ἀλὶς, δὲν καταλαβαίνετε, λοιπόν, πόσο σὰς εἶμαι ἐγγύμων γι' αὐτὰ πὸν μοῦ εἶπατε; Αὐτὰ μοῦ ἀποδεικνύουν ὅτι ἐνδιαφέρεσθε γιὰ μένα καὶ πῶς ὅτι κάνω δὲν σὰς εἶνε ἀδιάφορο. Εἶμαι τόσο μόνος! Μοῦ κάνει καλὸ νὰ σκέπτομαι πῶς φροντίζετε γιὰ μένα.

Τὸ μικρὸ χερράκι σφίχθηκε γύρω ἀ-

ρὼ πάλι τί λέω.

πὸ τὰ δάχτυλά μου καὶ τὰ κράτησε πολλὴ ὥρα με βουθὴ καὶ ἀπελπισμένη ἀποφασιστικότητα. Με κύτταξε πάλιν με τὸ θαθὸ, ἰδιαίτερο βλέμμα πὸν με τάραιε τόσο καί... ἀρχισα νὰ μὴν ἔξω πάλιν τί λέω.

—Ἐπειτα πρέπει νὰ σὰς δώσω μιὰ ἐξηγήση. Πῆγα στὸ Μόντε-Κάρλο γιὰ νὰ θρῶ τὴν κυρίαν Έρουέν γιὰτί ἦταν ποῦ δυστυχισμένη τὴν στιγμή ἐκείνη καὶ μποροῦσε νὰ με χρειάζεται καὶ γιὰτί εἶμαι φίλος τῆς, μόνο φίλος τῆς. Με ἐνοεῖτε; Ὑπέφερε ποῦ...

Ἡ δεσποινὶς ντέ Λουβανσέλ ἐτραύλισε:

—Δὲν σὰς ζητῶ ἐξηγήσεις. Βλέπετε καλὰ ὅτι εἶσθε θυμωμένος.

—Ἀλλὰ σὰς δίνω τὴν ἐξηγήση. Σὰς τὴν ὀφείλω. Σὰς τὰ λέγω αὐτὰ γιὰτί θὰ λυτῶνουν ἂν σὰς ἄφηνα νὰ πιστεύετε ὅτι μπορῶ νὰ συλλογίζωμαι ἄλλην ἀπὸ σὰς...

Τί τρομακτικὸ πρᾶγμα. Ἀν σοῦ μιλοῦσα ἔτσι, Ἀλὶς, τὸ ἔκανα γιὰ νὰ ξαναφέρω στὰ μάτια σου τὴν ἔκφραση πὸν ἀγαποῦσα περισσότερο ἀπὸ ὅλα, τὴν ἀστραπή, τῆς εὐγνωμοσύνης, τῆς ἐκστάσεως, τῆς ἀπόλυτης τρυφερότητος. Καὶ αὐτὸ τὸ ξαναεἶδα Ἀλὶς, ὅταν, ἀφοῦ ἐκλείσεις τὰ βλέφαρά σου ὥς νὰ ἐπρόκειτο νὰ λιποθυμήσῃ, τὰ ἀνοίξῃς ἀργότερα ἔξαφνα... Ναί! Μπορεῖ νὰ ἀνταλλάξῃ κανεὶς τὴν ζωὴ του με ἕνα βλέμμα, ἕνα χαμόγελο... Καὶ ἔτσι ἐρχονται τὰ δυστυχήματα. Ἀ! Νὰ ξαναἰδῶ ν' ἀνάθῃ πάλιν σὲ κείνα τὰ μάτια κατὰ τὸ ἀπερίγραπτο! Καὶ συνέχισα:

—Δὲν πρέπει νὰ νομίζῃς, Ἀλὶς, ὅτι μπορῶ νὰ ἀγαπῶ ἄλλην ἀπὸ σένα. Ἀμείφθηκα πράγματι καλὰ γιὰ τὸν κόπο μου. Ἐπειτα τὸ χέρι πὸν με κρατοῦσε ἄφησε ἔξαφνα τὰ δάχτυλά μου. Ἡ Ἀλὶς ὑπεχώρησε μερικὰ δὴματα.

—Σωπάστε... Σωπάστε... Σὰς ἐξορκίζω.

—Γιατί;

—Μὴν μοῦ μιλήτε ἔτσι ἐδῶ... ὅχι ἐδῶ. Βλέπετε πόσο εἶμαι ταραγμένη. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τέτοια εὐτυχία... Ἀν ἐξακολουθήσετε θὰ ἀρχίσω νὰ θρηνῶ... Ἐδουάρδε, σῶπα!

Εἶχε πέσει σὲ μιὰ πολυθρόνα με τὸ στήθος παλλόμενο, τὰ μάτια φουσκωμένα ἀπὸ δάκρυα. Ἦταν καιρὸς νὰ διακόψω. Ἡ Ἀλὶς εἶχεν ἐξαντλήσει τὶς δυνάμεις τῆς καὶ ἡ κυρία Ντελκώρ μῆκε εἰς τὸ σαλόνάκι. Ἐξάρωσε τὰ φρύδια βλέποντας μιὰ τέτοια παρὰ ἔξω σκηνὴ καὶ εἶπε ἔξω:

—Δὲν ἐρχεσθε πάλιν μέσα! Ἐ! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐλάσατε καιρὸ νὰ τὶς ἰδῆτε αὐτὲς τὶς χαλκογραφίες πὸν δὲν κυττάξατε καν.

Ἐσκυψα στὴν κυρίαν Ντελκώρ. Ἀκολουθῆσα τὴν συμβουλὴ σας.

ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

κυρία. Πρόκειται περὶ ἀρραβῶνων! συνεπλήρωσα γελώντας.

Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Ντελκώρ ἀκτινοβόλησε. Μοῦ ἔπιασε τὰ δυὸ χέρια καὶ τὰ ἔσφιξε διαχυτικά. Εἶχα μιλήσει τόσο χαμηλὰ ὥστε ἡ Ἀλὶς δὲν εἶχεν ἀκούσει. Ἡ κυρία Ντελκώρ ἔσκυψε στὴν πολυθρόνα ὅπου καθόταν ἡ νέα καὶ ὅταν γύρισα στὸ θορυβῶδες σαλόνι εἶδα στρεφόμενος τὶς δυὸ γυναῖκες ἀγκαλιασμένες με συγκίνηση.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Πρὶν προχωρήσω περισσότερο, ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσω τὸν πατέρα μου καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ ἀναλάβῃ τὸν ρόλο πὸν τοῦ ἐπέβαλε ἡ κοινωνία. Δέκα χρόνια τώρα δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ κτήμα του καὶ ἀποστρεφόμενος τὸ Παρίσι.

Πῆγαίνα στὸ Μπουσατέ, ὅπου ἔμενε, με κάποια στενοχώρια. Ὁ πατέρας μου ἦταν ἐνωϊστής, παράξενος, μισάν-

θρώπος. Ἀφότου πέθανε ἡ μητέρα μου δὲν ἀσχολοῦνταν καθόλου με μένα καὶ διατηροῦσαμε εὐγενικὲς σχέσεις ὅχι ὅμως καὶ ποῦ ἐγκάρδιες.

Τὸ Μπουσατέ εἶναι ἕνα μεγάλο κτίριο πὸν ἦταν Ἡγουμενικὸ στὸν 13ο αἰῶνα καὶ μετεβλήθη ὅπως ὁ πῶς σὲ κατοικία. Εἶναι μιὰ πένθιμη καὶ παγερὴ κατοικία με ἀπέραντους διαδρόμους, θολωτὲς αἰθούσες καὶ κελλιά. Ψηλοὶ λόφοι ὑψώνονται γύρω του καὶ ἕνα δάσος ἀπὸ καστανιές, ἔλατα καὶ κέδρους τὸ κάνει ἀκόμα πῶς ἄγριο.

Ὁ πατέρας μου με περίμενε στὴν αἰθούσα τῶν ὀπλων, ἕνα ἀπέραντο δωμάτιο γεμάτο κρᾶνη καὶ πανοπλίες. Καθόταν μπρὸς σ' ἕνα παράθυρο τυλιγμένος σ' ἕνα μανδύα ἀπὸ γούνα καὶ μ' ἕνα κασκέτο ἀπὸ καφέ βελούδο χωμένο ἕως τὰ αὐτιά. Βρῆκα τὸ ἴδιο κεφάλι γερολύκου ἀσπρισμένο, ἐνεργητικὸ καὶ ἔξυπνο, με τὰ ψυχρά καὶ ἀπαθὴ μάτια, τὴν μητερὴ μύτη καὶ τὸ δυνατὸ σαγῶνι. Παρετήρησα ὅτι φωτιά δὲν ἦταν ἀναμμένη

—Δὲν πρέπει νὰ νομίζῃς, Ἀλὶς, ὅτι μπορῶ ν' ἀγαπῶ ἄλλην ἀπὸ σένα...

πουθενά. Έπαγωνε κανείς. Ο πατέρας μου με κύταξε με το αδιάφορο βλέμμα που ήξερα. Τον φίλησα. Δεν μου ανταπέδωσε καν το φίλημα του και άμέσως:

—Κάτι έχεις να μου πής. Δεν είσαι θέσβια εδώ για την ευχαρίστηση να με ιδής; είπε.

—Έχω πράγματι να σάς μιλήσω. —Λοιπόν, μιλήσε!

—Έχω καιρό! είπα. Θα θάλω πρώτα στεγνά φορέματα.

Ανέβηκα στο δωμάτιον της παιδικής μου ηλικίας. Ξαναείδα με συγκίνησι το καλογερικό εκείνο κελλί, το σιδερένιο κρεβάτι, ένα παλαιό κομό, καρέκλες χαλασμένες. Είχα ζήσει μέσα σ' αυτούς τους τέσσερις τοίχους. Έκει είχαν ξυπνήσει ή φαντασία μου, ή ευαισθησία μου, ή καρδιά μου και είχαν πλάσει τα πρώτα των όνειρα.

Πήγα στο παράθυρο. Έδελπε πρὸς το κοινόβιον. Η κολονίτες του σὲ σχήμα φύλλου ἀγκυαθίας ἐστήριζαν τὰ τόξα. Ένα πηγάδι στην μέση με χλόη τριγύρω. Η Μάρθα είχε γυρίσει μαζί μου γύρω ἀπὸ αὐτὸ τὸ πηγάδι. Όλες οἱ ἀναμνήσεις τῆς Μάρθας μὲ ἐρχόταν τώρα μαζεμένες.

Ήταν σὰν ἓνα τεράστιο κύμα, πὺλ ἐξαφνα σηκώνονταν ἔμπρὸς μου. Ὁρες νεότητος, ἔρωτες ἐκμυστηρεύσεις, Ἀπρίλης τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς. Εἶχα τὴν συγκεχυμένη ἐντύπωση γεμάτη τύψεις σὰν κάτι νὰ μὲ συνέδεε με τὴν κυρίαν Ἐρουέν, ἓνα καθῆκον ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξέφυγα με τὸν γάμο μου. Αἰσθάνθηκα ἔξαφνα μιά ἐπιθυμία νὰ κλάψω ὅπως στὴν παραμονὴ κάποιας ἀναχωρήσεως. Ἀπὸ πού ἐβγαίνεν αὐτὴ ἡ παράξενη ἀγωνία ἀφοῦ ἐρχόμουν ἐδῶ γιὰ τὴν εὐτυχία μου;

Ἀλλὰ ἡ Ἄλις ἦταν μιά ἀγνωστή, μιά ξένη στὸ μοναστήρι αὐτό, κάτω ἀπὸ τὸν βροχερὸ οὐρανὸ τῆς Βουργουνδίας. Όλα ἀντιθέτως μὲ μιλούσαν γιὰ τὴν Μάρθα καὶ αὐτὸ μὲ ἐσχιζέ τὴν καρδιά. Εἶχα πάρα πολὺ ζήσει με τὴν σκέψη στὸ παλὸ ἀὐτὸ παγερὸ σπιτί, πάρα πολὺ ὑποφέρει, πάρα πολὺ αἰσθανθῆ. Δεν ξέρω ποία ἀπαισία μυρωδιά ἐγκαταλείφωσ καὶ μονώσεως ἐβγαίνει ἀπὸ αὐτὸ γιὰ μένα.

Δύο πλάσματα με κατεδίωκαν, ἡ μητέρα μου πὺλ χάθηκε καὶ ἡ Μάρθα πὺλ παλὸ καίρου, ἡ Μάρθα ἡ σημερινὴ πὺλ πέθανε, ἡ νέα πὺλ ἀγάπησα χωρὶς νὰ τολμῶσ νὰ τὴν ἀποσπῶ ἀπὸ τὴν θλιβερὴ τύχη τῆς.

Καθίζοντας στὸ τραπέζι ὁ πατέρας μου μὲ εἶπε:

—Έχεις, λοιπόν, νὰ μὲ μιλήσῃς; —Ναί! Ἦλθα γιὰ νὰ σὰς ἀναγγείλω τὸν γάμο μου.

—Παντρεύεσαι; Παράξενη ἰδέα! Ἀλλὰ ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει... Αἰσθάνεσαι τὴν παράξενη ἐπιθυμία νὰ θλέπῃς κάθε μέρα τὸ ἴδιο μοῦτρο; Καὶ τί εἶδος γάμο κάνεις;

—Παίρνω μιά νέα πὺλ ἀγαπῶ.

—Χμ! Αὐτὸ πὺλ λένε γάμο ἐξ ἔρωτος. Τὸ ὄνομά τῆς;

—Ἄλις ντὲ Λουδανσέλ.

—Λουδανσέλ! ἐπανελάθε ὁ πατέρας μου... Τί εἶνε;

—Εἶλεγε ὅτι ἦταν δυνατὸς στὶς γεναλογίες καὶ ἡσχολεῖτο πολὺ με τὰ συνοικέσια. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς πὺλ περιφρονούσε, μισούσε τὴν ἀνθρωπότητα, δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ ἡσυχῶς ἀν δὲν γινόταν ἐνήμερος τῶν γάμων τῶν μακρυνωτέρων συγγενῶν του καὶ ὅλης τῆς οἰκογενείας τῶν.

—Καλὴ οἰκογένεια.

—Ἐξάρετη. Ἦ μητέρα τῆς ἦταν Ὡραί-Τελιέ.

—Ἐξοδὲλον τῶν Λά Βεζουλιέ καὶ

Ἄν δὲν σιωποῦσα

ἐγώ, κι' ἐσὺ ἄν

μιλοῦσες...

τῶν Μπαρντλαγκάρντ;

—Ναί.

—Καλὰ. Πλουσία;

—Όχι. Φτωχή.

—Ὡραία;

—Πολύ.

—Χριστιανή;

—Ναί.

—Καὶ οἰκογένεια;

—Ένας πατέρας ἀριστος.

—Τί ηλικία;

—Εἰκοσι τεσσάρων ἐτῶν.

Ἦ σύντομος αὐτὴ ἀνάκρισις τὸν ἱκανοποίησε φαίνεται γιὰτί εἶπται ἀπὸ ἓνα ἐλαφρὸ στεναγμὸ εἶπε:

—Ἔστο! Λογικὴ δουλειά. Εἶχα πεποίθηση ὅτι δὲν θὰ ἔκανες κανένα ἀπὸ τοὺς γελοῖους μοντέρους γάμους, δὲν θὰ ἔπαρνες οὔτε καμμιά Ἀμερικάνα, οὔτε καμμιά Ἑβραία, οὔτε καμμιά ἐργάτισσα... Δεν ἔχω ἀντίρρηση.

—Τότε μὲ δίνετε τὴν συγκατάθεσή σας;

—Ζοῦμε σὲ μιά τόσο ἐρώμικη ἐποχὴ ὥστε καὶ ἂν δὲν σοῦ τὴν ἐδῶν τὰ πράγματα δὲν θὰ ἄλλαζαν. Ἀλλὰ δὲν ἔχω κανένα λόγον νὰ σοῦ τὴν ἀρνήθῶ.

—Σὰς εὐχαριστῶ... Ἀλλὰ τώρα εἶναι καὶ κάτι ἄλλο...

—Τί λοιπόν;

—Πρέπει νὰ ἔλθετε στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ κάμετε τὴν αἴτηση καὶ νὰ παρευρεθῆτε στὸν γάμο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα μου ἔγινε κατακόκκινον ἀπὸ τὸν θυμὸ. Χτύπησε τὴν γροθιά του στὸ τραπέζι.

—Νὰ πάω στὸ Παρίσι! Νὰ περάσω πάλιν τὸ τερατῶδες αὐτὸ μίγμα λωποδυτῶν καὶ τυχοδιωκτῶν, νὰ ξαναῖδῶ τὴν παράφρονα αὐτὴ πόλη πὺλ παρὰσούρει τὴ Γαλλία στὴν ἀπώλεια, τὸν καρκίνον αὐτὸ πὺλ τρώγει τὸν δυστυχῆ τὸν τόπο μας! Όχι! Θὰ τρελλάθῃς σὲ θεοαῖῶ. Νὰ πάω στὸ Παρίσι. Δεν εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος γιὰ νὰ ζήτῃς μόνος τὴ μνηστὴ σου, νὰ τὴν πάρῃς καὶ νὰ φύγῃς μαζί τῆς; Δεν με χρειάζεσθες γιὰ νὰ τὴν διαλέξῃς, δὲν εἶνε ἔτσι. Ἦλθες νὰ με εἰδοποιήσῃς ὅταν ὅλα ἦσαν τελειωμένα καὶ δὲν εἶχα παρὰ νὰ πῶ Ἀμήν. Νὰ πάω στὸ Παρίσι! Εἶνε ἀπίστευτον. Στὴν ηλικία μου, μήπως θὰ μὲ ζητήσῃς νὰ τὴν παντρευθῶ ἐγὼ ἀντὶ γιὰ σένα; Νομίζεις ὅτι ἔχω διάθεση νὰ ἀνοίξω κουτὲς σχέσεις, νὰ περιποιῶμαι ἓνα σωρὸ παληανθρώπων! Νὰ τί εἶνε τὰ παιδιά. Όλοι ἐγώστα!

Ἀφῆστέ με νὰ πεθάνω ἡσυχῶς, Ἐδουάρδε. Θὰ πανδρευθῇς καλὰ καὶ χωρὶς ἐμένα.

Προέβλεπα αὐτὴν τὴν καταγίδια. Τὴν ἀφῆσα νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ πῶ λέξη. Καὶ ὅταν ὁ πατέρας μου ἐτελείωσε εἶπα με γλυκῆτα:

—Δὲν θέλω νὰ σὰς θάλω σὲ κόπο καὶ μπορῶ νὰ κάμω χωρὶς ἐσὰς. Ἄν δὲν ἐπρόκειτο παρὰ γιὰ μένα μόνον δὲν θὰ ἐτάραζα τὴν ἡσυχία σας. Ἀλλὰ ἔχουμε καὶ τὸν κόσμο. Ἐχομε καθήκοντα στὴν θέσιν, τὴν ὁποία κατέχομε στὴν κοινωνία.

Ἦξερα ὅτι αὐτὸ μόνον τὸ ἐπιχειρή-

μα εἶχε κάποιο θάρρος στὴν κρίση τοῦ πατέρα μου. Σηκώθηκε καὶ ἤρχισε νὰ πηγαίνει καὶ νὰ ἐρχεται μέσα εἰς τὸ δωμάτιο. Σκεφτόταν τὰ λόγια μου.

—Μοῦ εἶπες ὅτι ἡ μνηστὴ σου εἶνε ἐξοδὲλφ τῶν Λά Βεζουλιέ καὶ τῶν Μπαρντλαγκάρντ.

Κατένευσα.

—Τότε δὲν μπορῶ νὰ μὴ πάω.

Σημειώσατε ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε δὴ αὐτοὺς τοὺς Λά Βεζουλιέ καὶ τοὺς Μπαρντλαγκάρντ, οὔτε τὸν ἐμελλε νὰ κάμῃ ἡ ὄχι τὴν γνωριμία τῶν. Ἄν ἡ Ἄλις εἶχε συγγενεῖς ὄχι ἀριστοκράτες ποτὲ ὁ πατέρας μου δὲν θὰ ἐμπαινε σὲ κόπο.

Ἔμεινα μερικὲς μέρες στὸ Μπουσατέλ χωρὶς οἱ σχέσεις μας νὰ γίνουν ἐγκαρδιώτερες. Κάθε φορὰ πὺλ πρόφερα ἓνα ὄνομα φίλου ἡ συγγενοῦς ὁ πατέρας μου ἐκάγχασε ἡ ἔθριζε. Μισούσε ἀληθινὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Δεν μὲ μίλησε με ἐνδιαφέρον παρὰ γιὰ τοὺς σκύλους του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχε πληθῶς. Μοῦ εἶπε τίς φοδερὲς συκοφαντίες πὺλ οἱ Πουίμερὸλ καὶ οἱ Ὠντρί-Σιτὲ διέδιδαν εἰς θάρρος τῆς Μάρθας Ἐρουέν, τὴν ὁποῖαν ἐθεώρουν προδότης διότι δὲν τοὺς ἐφωδίαζε με χρήματα τοῦ ἀνδρός τῆς.

Ἐλάθα ἓνα γράμμα τῆς κυρίας Ντελκώρ. Εἶχεν ἀναλάβει νὰ ἐπιδιοσκοπήσῃ τὸν κ. ντὲ Λουδανσέλ σχετικῶς με τὴν αἴτηση πὺλ θὰ ἔκανα, ἀλλὰ τὸ διάδημα ἦταν ἐντελὸς τυπικὸ διότι ἡ γνώμη του δὲν εἶχε καμμίαν βαρύτητα. Θὰ ἐδίδε τὴν κόρη του καὶ σ' ἓνα διακονιάρη γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῇ.

Ἀφοῦ συνεννοήθηκα με τὸν πατέρα μου γιὰ τὴν ἡμερομηνία τοῦ ταξιδιοῦ του στὸ Παρίσι δὲν εἶχα λόγον νὰ μείνω στὸ Μπουσατέλ. Ἦμουν ἀνυπόμονος νὰ δῶ τὴν μνηστὴν μου καὶ νὰ ἀφήσω τὸ παγερὸ σπιτί πὺλ εἶχα περάσει τὴν παιδικὴ μου ηλικία.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή μου ἔδωσα συνέντευξιν στὴν δεσποινίδα ντὲ Λουδανσέλ τῆς κυρίας Ντελκώρ, διότι ἡ θέσις μου δὲν ἦταν ἀκόμη ἐπίσημη καὶ δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ τὴν συναντήσω παρὰ ἐκεῖ.

Ἀπὸ τὴν χαρὰ μου πὺλ τὴν ξαναῖρκα καὶ ἀπὸ τὴν δικὴ τῆς συνεπέρανα ὅτι ἀγαπιόμασταν περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἐνόμιζα. Ἀλλοίμονο! Συνιθίζουμε ἔτσι νὰ ὑπερβάλλωμεν τὰ αἰσθηματὰ μας χωρὶς νὰ ὑποπτευώμαστε τὴν ἐφήμερη διάρκειάν τους καὶ τὴν ταχύτητα με τὴν ὁποῖαν ἀλλάζουν ἡ ἐλαττοῦνται.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη εἶχα τόσοσιν μακρινὴ ἀνάγκη νὰ πιστεῶσ στὴν εὐτυχία ὥστε μόλις θρέθηκε μιά μικρὴ πιθανότης νὰ τὴν ἀρπάξω, ἐμεθοῦσα με αὐτὴν, με τὴν ἐπίμονη πέποιθησι ὅτι αὐτὸ πὺλ ἀπεφάσισα χωρὶς νὰ ξέρω κι' ἐγὼ πῶς, θὰ ἔκρινε γιὰ ὅλη μου τὴν ζωὴ.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ...

Ὁ Ζορζ Ὑγκὸς κατοικοῦσε μαζί με μιά οἰκογένεια γάτων σ' ἓνα μικρὸ ἀπαρτεμένον τοῦ Καὶ Μπουρμπόν.

Όταν γύρισα ἀπὸ τὸ Μπουσατέλ πῆγα καὶ τὸν εἶδα. Ἦταν ξαπλωμένος καὶ κάμπνιζε πίπα. Ντυμένος μιά ρόμπα γιαπωνέζικη ἐχαίδευε μιά ἀπὸ τίς γάτες του καὶ ἐσκόρπιζε κάπνους τριγύρω του.

—Καλημέρα! μὲ εἶπε. Δεν σηκώνομαι. Κάθεσθε κάπου. Θέλει νὰ καπνίσῃς; Ἔρεεις ὅτι τὰ πηδαλιούχουμένα εἶνε μιά ὥραία ἐφεύρεσις καὶ ὅτι Ὁυτάμάρο εἶνε θαυμάσιος ζωγράφος;

(Ἦ συνέχεια στὸ προσεχές).

Ἡ μαγεία καὶ τὸ μυστήριον στὴν Βίβλο

Ἡ θρησκεία ὑπῆρξε, ὡς γνωστόν, καὶ εἶναι ὁ μεγαλύτερος πολέμιος τῆς μαγείας καὶ τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Δεν ἐννοοῦμε, βέβαια, τίς αἰρέσεις καὶ τὰ εἰδωλολατρικὰ θρησκευτικὰ συγκροτήματα, οὔτε καὶ τὴν θρησκεία τῶν ἀγρίων!

Καὶ ἐν τούτοις, ὁ μελετητὴς τῆς Βίβλου, τοῦ πρώτου αὐτοῦ βιβλίου πὺλ κάθε καλὸς χριστιανὸς θὰ ἔχῃ σήμερα στὴν βιβλιοθήκη του, θὰ βρῇ σ' αὐτὴν τοῦ κόσμου τίς περιπτώσεις μαγανείας καὶ ἀποκρυφισμοῦ.

Θὰ πῇτε ὅτι ἡ Βίβλος — ἡ ἑβραϊκὴ Βίβλος — δὲν εἶναι χριστιανικὸ βιβλίον, ἀλλὰ προῦπηρξε τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἔχῃ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ σκοτούς ἀπάνω στὴν ὁποία ἦλθε νὰ χύσῃ τὸ ἄλκετον φῶς του, τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐν τούτοις, ὁ χριστιανισμὸς υἱοθέτησε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, πὺλ εἶναι σήμερα βιβλίον τόσο ἐπερὶ γι' αὐτὸν, ὅσο καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἀς πάρωμε μερικὰ γεγονότα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν οἱ ἱσχυρισμοὶ τοῦ δρος Βιλλανκούρ, πὺλ ἔχει ἀσοληθῇ αὐτὲς τίς μέρες σὲ ἄρθρο του με τὴν μαγανεία στὴν Βίβλο, στηρίζονται.

Ὁ Σαμψών, εἶχε μιά ὑπερφυσικὴ δύναμι στὰ μαλλιά του, πὺλ θὰ τὴν ἔχανε ἂν κανεῖς τοῦ τὰ ἐκοθε. Ἦ Δαλιὰ τὸ γινώριζε αὐτό, καί... ἔξεομε τὴν ἱστορία. Κάποιος θρύλος θέλει τὸν Σαμψών γέννημα καὶ θρέμμα μιάς νεράιδας πὺλ εἶχε τὴν ἰδιοτροπία νὰ τοῦ βάλλῃ ὅλη τὴν δύναμιν του στὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς του, ὅπως ἡ θεὰ Θέτις, ἐποθετήσε τὸ κέντρον... ἀσφαλείας ἂς τοῦμε, τοῦ γιου τῆς στὴν φτέρνα του. Ἦ Ἁγία Γραφὴ πῆς ἀσυζητητὴ τὸν θρύλον καὶ τὸν ἔκαμε ἐπεισόδιο. Δεν εἶναι, ὅμως, μαγεία αὐτὴ ἡ δύναμι τοῦ Σαμψών;

Ὁ Σαουλ, προτοῦ δώσῃ τὴν τελευταίαν καὶ ἀποφασιστικὴ μάχη του με τοὺς Φιλισταίους, θέλησε νὰ μάθῃ τί ἐκδοσι θὰ εἶχε. Ἀλλὰ ὅσα μέσα καὶ ἂν μεταχειρίστηκε, ὅτι καὶ ἂν ἔκανε, δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ. Τότε κατέφυγε σὲ μιά νεκρομάντιδα (σήμερα θὰ τίς λέγαμε, τίς λέμε δηλαδὴ, μέντινι!) ἡ ὁποία ἐπεκαλέσθη τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν.

Ἐνεφανίσθη τὸ πνεῦμα τοῦ Σαμουὴλ, τὸ ὁποῖο θυμωμένο καὶ φοδερὸ — ἴσως γιὰ τὸ ἀνησυχῆσαν — προεἶπε στὸν Σαουλ τὴν ἦτα καὶ τὸν θάνατό του!

Δὲν εἶναι μιά περιπτώσις μαγείας καὶ ἀποκρυφισμοῦ αὐτὴ; Καὶ ἐν τούτοις, ἡ Ἁγία Γραφὴ παραδέχεται τὸ γεγονός, τὸ δάσμον δηλαδὴ τοῦ πράγματος γιὰ νὰ μεμφθῇ ἐμμέσως με αὐτὸ τὸν Σαουλ γιὰ τὰ ἀσεβῆ μέσα στὰ ὁποῖα κατέφυγε γιὰ νὰ μάθῃ κάτι πὺλ ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νὰ τοῦ τὸ φανερώσῃ.

Ἦ ἱστορία τοῦ Τωβία, εἶναι ἀπὸ τίς πὺλ χαρακτηριστικῆς, ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον «μαγείας». Ἦ ἀπόθεσις, ὡς γνωστόν, γίνεται μετὰ τῆς Νινευῆ, πὺλ βρισκόταν στὴν Ἀσσυρία, καὶ τῶν Ἐκβατάνων, πὺλ ἦσαν στὴν Μηδία. Ὁ πατέρας τοῦ Τωβία εἶναι τυφλὸς καὶ κατεστραμμένος. Ὁ Τωβίας πὺλ τὸν ὑπεραγαπᾷ ἐπιχειρεῖ ἓνα μακρινὸ ταξίδι γιὰ νὰ βρῇ τὰ χρήματα πὺλ τοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ σωθῇ ὁ πατέρας του.

Στὸ ταξίδι του αὐτὸ τὸν συνοδεύει ἓνας ἀγνωστὸς του νέος, ὁ ὁποῖος τοῦ προσφέρει νὰ τοῦ κάμῃ τὸν ὁδηγὸ. Ὁ νέος αὐτὸς πὺλ λέγεται Ἀζαρίας, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἄγγελον Ραφαήλ. Τὴν ὥρα πὺλ περνοῦσαν τὸν Τίγρη, οἱ δύο ταξιδιώται ἐπισαν

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΑΜΨΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΖΩΒΙΑ.—ΤΟ «ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΥΘΩΝΟΣ» ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΙΟΥ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ.—Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ.

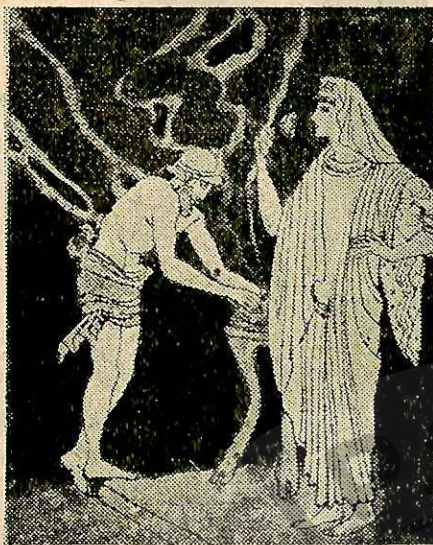
ἓνα μεγάλο ψάρι. Ὁ Ἀζαρίας συμβουλεύει τότε τὸ Τωβία νὰ βγάλῃ τὴν καρδιά, τὸ σκότι καὶ τὴν χολὴ τοῦ ψαριοῦ καὶ νὰ τὰ κρύψῃ.

Φθάνοντας στὰ Ἐκβατὰνα ὁ Τωβίας, στὸν θείον του Ραγουήλ, γνωρίζει τὴν ὥραια ἐξαδὲλφον του Σάρα καὶ τὴν ἐρωτεύεται.

Ἦ Σάρα, ὅμως, ἔχει ἓνα μεγάλο κακὸ: κατέχεται ἀπὸ τὸν δαίμονα.

Ἐπτά φορὲς εἶχαν παντρεύσει τὴν Σάρα καὶ τίς ἐπτά φορὲς τὰ δαιμόνια ζηλότυπα, σκοτώνων τὸν γαμπρὸ, προτοῦ ἀκόμη προφθάσῃ νὰ πατήσῃ στὸ κατώφλι τοῦ νυφικοῦ θαλάμου.

Ὁ Τωβίας δὲν δειλιάζει καὶ κατὰ συμβουλήν τοῦ φίλου του Ἀζαρία, πὺλ ὅπως εἶπα-

Ὁ Τωβίας κάνει τὴν καρδιά καὶ τὸ σκότι τοῦ ψαριοῦ

με δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἄγγelon Ραφαήλ, παντρεύεται τὴν Σάρα. Προτοῦ ὅμως μῇ στὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ τὴν καρδιά καὶ τὸ σκότι τοῦ ψαριοῦ πὺλ εἶχε μαζί του. Ἀμέσως ὁ δαίμων θγαίνει ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς κοπέλλας καὶ τὴν ἀρνήει γιὰ πάντα ἡσυχῇ.

Οἱ δύο σύζυγοι, εὐτυχισμένοι ἐπιστρέφουν στὴν Νινευῆ, ὅπου, πάλι κατὰ συμβουλήν τοῦ Ραφαήλ, ὁ Τωβίας ἀλείφει τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ πατέρα του με τὴν χολὴ τοῦ ψαριοῦ καὶ τὸν κάμνει καλὰ.

Ὅπως βλέπετε στὴ γραφικὴ αὐτὴ ἱστορία, καὶ αὐτὸς ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ραφαήλ, δὲν κατέφυγεν ἀπ' εὐθείας στὴν θεικὴ δύναμι, γιὰ νὰ κάμῃ ὅσα ἔκανε, ἀλλὰ μεταχειρίστηκε τὰ μαγικά ἐκείνα καὶ ἀπόκρυφα μέσα. Δεν θέλω, βλέπετε, οὔτε αὐτὸς νὰ ἔλθῃ ἀντιμέτωπος πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς πὺλ ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζοῦν καὶ νὰ κινῶνται μέσα στὸ μυστήριον με τὴν φυσικότητα καὶ ἐπιτολία με τίς ὁποῖες ἐμεῖς κινούμεθα σήμερα μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἐπιστήμης.

Ἦ αἰχμαλωσία τῆς Βαβυλώνας ἔγινε αἰτία στὸ νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ ἐπιστήμη μετὰ τῶν Ἑβραίων ἡ μαγεία καὶ ὁ ἀποκρυφισμὸς.

Τότε ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισή τους σὲ μακρὰ σειρά, οἱ ποιηταί, οἱ προφῆται καὶ οἱ μάντιες. Γιὰ πρώτη φορὰ τότε, γίνεται λόγος καὶ περὶ Σατανά.

Τὸν βλέπομε στὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ.

Προηγούμενος ὑπῆρχαν οἱ δαίμονες, ἀναρίθμητοι καὶ ὑπὸ διάφορα κάθε φορὰ ὀνόματα. Δεν εἶχαν συγκεκριμένη προσωπικότητα, ἡ ἀρχηγὸς. Τὸ φεῖδι, ὅπως ἔξεομε ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, ἦταν κι' αὐτὸ μιά μορφή τοῦ διαβόλου. Ὁ Σατανάς, ὅμως, ὡς ἀρχηγὸς τῶν δαιμόνων καὶ ὅλων τῶν κολασμένων, φαίνεται μονάχα στὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ. Τὸ θράσος του δὲ εἶναι τέτοιο, πὺλ δὲν διατάζει νὰ παρουσιασθῇ ὡς ἓνας ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ. Καὶ θυμάστε τὴν ἱστορία: προτείνει μιά μέρα στὸ Θεὸ νὰ δοκιμάσουν τὴν ὑπομονὴ τοῦ Ἰώβ. Καὶ στοιχηματίζει μάλιστα με τὸν Θεὸ ὅτι ὁ Ἰώβ δὲν θὰ ἀντεχε ὡς τὸ τέλος στὰ μαρτύρια στὰ ὁποῖα θὰ τὸν ὑπέβαλαν καὶ ὅτι θὰ θλασφημούσε. Καί, ὡς γνωστόν, ὁ Σατανάς ἔχασε! Ὁ Ἰώβ τὰ εἶχε ὑποστῇ ὅλα ἀγογγύστως.

Ἦ ἱστορία τοῦ Τωβία, εἶναι ἀπὸ τίς πὺλ χαρακτηριστικῆς, ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον «μαγείας». Ἦ ἀπόθεσις, ὡς γνωστόν, γίνεται μετὰ τῆς Νινευῆ, πὺλ βρισκόταν στὴν Ἀσσυρία, καὶ τῶν Ἐκβατάνων, πὺλ ἦσαν στὴν Μηδία. Ὁ πατέρας τοῦ Τωβία εἶναι τυφλὸς καὶ κατεστραμμένος. Ὁ Τωβίας πὺλ τὸν ὑπεραγαπᾷ ἐπιχειρεῖ ἓνα μακρινὸ ταξίδι γιὰ νὰ βρῇ τὰ χρήματα πὺλ τοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ σωθῇ ὁ πατέρας του.

Στὸ ταξίδι του αὐτὸ τὸν συνοδεύει ἓνας ἀγνωστὸς του νέος, ὁ ὁποῖος τοῦ προσφέρει νὰ τοῦ κάμῃ τὸν ὁδηγὸ. Ὁ νέος αὐτὸς πὺλ λέγεται Ἀζαρίας, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἄγγ

Τριαντάφυλλο στην μπουτονιέρα

Αισθηματικό διήγημα της Έρρικα Τέστι

Τά δμορφα και δροσερά τριαντάφυλλα στοιχίζαν πολύ. Ένα τριαντάφυλλο κάθε Σαββάτο ήταν πολυτέλεια που η Μίνα δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της. Αλλά τα έβδομαδιαία ταξίδια απ' την Παβία στο Μιλάνο, που κανένας δεν ήξερε το μυστικό τους, άρχισαν να την απασχολούν: απαιτούνταν κι' άλλα έξοδα, κομμωτής, μανικιούρ, εισιτήρια τρίτης θέσεως τράμ. Καμιά φορά, για να μη χάσει το τελευταίο τραίνο άναγκαζόταν να υποβληθεί στα τρελλά έξοδα ενός ταξί.

—Πώς πήγε το μάθημα της στενογραφίας;

—Καλά, μαμά. Τι κουραστικό όμως! Η μαμά ήταν ευχαριστημένη, γιατί η Μίνα ήξερε να λέει με τρόπο τα ψέμματα της.

Κλεισμένη μέσα στο δωμάτιό της η Μίνα διάβαζε τις «Μικρές Άγγελιες» του περιοδικού που άπευθύνονταν σ' αυτήν. Ήσαν οι συνήθειες άγνωστοι θαυμαστές, οι άρραβανισμένοι δι' άλληλογραφίας. Η Μίνα είχε ψευδώνυμο «Βασίλισσα Μαργκό». Διάβαζε την πρώτη άγγελία που υπογραφόταν: «Τζιμ».

Περιμένω το Σαββάτο σαν μιάν άπολύτρωση. Ώστε είναι αλήθεια; Θά σάς δώ επί τέλους, θά μπορούσα να γνωριστώ μαζί σας, να σάς μιλήσω, να σάς εκφράσω την λατρεία μου. Θά βρισκόμαι στο «Ζαχαροπλαστείο Έλενα» την ώρα που ώρισατε. Για να με άναγνωρίσετε, θά φορώ άσπρο τριαντάφυλλο στην μπουτονιέρα.

Η δεύτερη ήταν πιο λακωνική: «Σύμφωνοι για το Σαββάτο, στις 4 μ. μ. με άσπρο τριαντάφυλλο. «Καφέ-Σαντράλ».

Η Μίνα προτιμούσε τους σοβαρούς ανθρώπους που δεν συντάσσουν φλύαρες άγγελιες. Διάβαζε την τελευταία, την πιο μεγάλη:

«Η «Βασίλισσα Μαργκό» έγκαταλείπει την ερμιά της για να πάει εις συνάντησιν της ευτυχίας. Όχι ένα, αλλά χίλια άσπρα τριαντάφυλλα θά ήθελα να σκορπίσω στον δρόμο της. Κάθε μέρα που περνά νοιώθω κι' ένα άγκάθι λιγώτερο στην καρδιά μου: το Σαββάτο θά είναι η άπολύτρωσή μου. Το Μαγεμένο Βασιλόπουλο στέκεται ήδη εν έπιφυλακή στο «Καφέ-Φλώρα», με το διαλεχτό της λουλούδι...»

Στο τραίνο, κυττάχτηκε στον καθυφτη: ήταν χαριτωμένη με το σκωτσέζικο ταγέρι της. Ξαναδιάβασε τα τρία γράμματα των άγνωστων θαυμαστών της «Βασίλισσας Μαργκό». Τους διό μ'ήνες, κάθε Σαββάτο, η «Βασίλισσα Μαργκό» έγκαθιδρύονταν στα ζαχαροπλαστεία μπροστά σε μιά πινατέλλα πόστες μ' έναν άγνωστο.

Στο «Ζαχαροπλαστείο Έλενα» την περίμενε, συνεπής στο ραντεβού, με το άσπρο τριαντάφυλλο στην μπουτονιέρα, ένας ανθρωπάκος φαλακρός, μαυροντυ-

μενος, με χρυσά ματογυάλια. Η Μίνα τον κύτταζε χωρίς βιασύνη. Ποιος ξέρει πού να είχε βρή το ψευδώνυμο Τζιμ; Σε κανένα άθλητικό περιοδικό; Θά ήταν δημοδιδάσκαλος ή υπάλληλος σε ρολογάδικο. Η γραβάτα του τριμμένη καθώς και τα μανικέτια του. Τον φουκαρά: μάταια θά την περίμενε! Γιατί χωρίς να το πή λείη για να γνωριστούν, η Μίνα πλήρωσε κι' έφυγε. Ώρισμένως, η μέρα της δεν άρχιζε καλά.

□ □

Στο «Καφέ-Φλώρα» το Μαγεμένο Βασιλόπουλο έτρωγε το δεύτερο πα-

Είχε κατορθώσει να της φιλήσει το χέρι.

γωτό του. Έμοιαζε με φοιτητή της Φιλοσοφίας, μύσπα, λαίμαργο κι' αίσθηματικό. Η Μίνα τούρριξε μιά ματιά... και συνέχισε τον δρόμο της. Ώστε άδικα είχε πάει στον κομμωτή της, στην μανικιουρίστα της! Ένοιωσε την διάθεση να γρατζουνίση τον Τζιμ, το Μαγεμένο Βασιλόπουλο κι' όλους τους άνωνίμους μνηστήρας!

Μπήκε στο «Καφέ-Σαντράλ» που ήταν όμως άδειανό. Κάθισε, γιατί ήταν κουρασμένη και δεν ήξερε πού να πάει. Ξαφνικά, είδε μπροστά της τον τρίτο έπιστολογράφο της, που δεν ήταν καθόλου αντιπαθητικός: σαραντάρης, κομπωντιμένος, ξανθός με γαλιανά μάτια. Η Μίνα έβγαλε απ' το τσαντάκι της τα άσπρα τριαντάφυλλα —που δεν τα

φανέρωνε αν δεν ήταν του γούστου της ή έπιστολογράφος.

—Με συγχωρήτε πού άργησα, της είπε εκείνος. Πρώτη φορά μου συμβαίνει στη ζωή μου...

Της πρόσφερε το τριαντάφυλλο που είχε στην μπουτονιέρα του και κάθισε κοντά της.

—Καπνίζει η Βασίλισσα Μαργκό;

—Ευχαρίστως.

—Ένα λικέρ; Τα σοκολατάκια είναι για τα κοριτσάκια.

—Προτιμώ ένα ούισκυ.

—Συγχαρητήρια: συμφωνούμε στο γούστο. Καλά άρχίζει η φίλια μας. Κι' άλλο σιγαρέτο;

Βγήκαν. Ο μηχανικός Άλντάν, πού έργαζόταν σ' ένα έργοστάσιο έλαστικών, είχε έξω το αυτοκίνητό του.

—Πού πάμε; την ρώτησε. Χωρίς πρόγραμμα, χωρίς σκοπό. Έχετε δικήν έσείς. Μου φαίνεται πώς βλέπω ένα δειρο. Έτσι σάς φαντάστηκα. Κι' είναι η πρώτη φορά στην ζωή μου πού δεν γελάστηκα. Πώς έτυχε και σάς έγραψα; Γίνομαι μοιρολάτρης...

Η Μίνα ήταν ευτυχισμένη. Ο άνεμος της χάιδευε τόσο άπαλά τα μανούλα που ήταν ροδοκόκκινα. Στην Μόννα, εκείνος έπεχείρησε να την φιλήσει, δεν του επέτρεψε όμως παρά μονάχα το χέρι της.

—Για σήμερα είναι αρκετό. Μόλις γνωριστήκαμε...

Ο μηχανικός επέμενε. Ποτέ δεν πήρε μαζί του γυναίκα χωρίς να την φιλήσει. Η Βασίλισσα Μαργκό όμως τούδωκε ένα μάθημα.

—Αύριο ξαναβλεπόμαστε...

Η Βασίλισσα Μαργκό δεν πρόκειται πια να άπάντησε σε άλλο άνώνυμο γράμμα.

□ □

Ο μηχανικός Άλντάνι πήγε μαζί με την Μίνα στο γραφείο του. Είχε κατορθώσει... να της φιλήσει το χέρι στην τελευταία τους συνάντηση και της υποσχέθηκε να φροντίσει να την προσλάβουν στην εταιρία κι' ο μηχανικός Άλντάνι θά έπετύγγανε... κάτι παραπάνω στην ευνοιά της!

Η Μίνα μπαίνει δλομόναχη στο γραφείο του γενικού διευθυντού.

—Δεσποίνε, της λέει ο γενικός διευθυντής έχω λαμπράς συστάσεις για σάς... Καθήστε να μου στενογραφήσετε κάτι γράμματα. Χρειάζομαι μιά στενοδακτυλογράφο κι' ο μηχανικός Άλντάνι μου μίλησε για σάς...

Η Μίνα έγινε κατακόκκινη: δεν είχε ιδέαν τι είναι η στενογραφία.

—Λυτούμαι, λυτούμαι πολύ, άς μένη για άλλοτε...

Ο γενικός διευθυντής του έργοστασίου των έλαστικών ήταν... ο Τζιμ ο φαλακρός ανθρωπάκος του «Ζαχαροπλαστείου Έλενα».

ΕΡΡΙΚΑ ΤΕΣΤΙ

Οί μούμιες πάνε περίπατο

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΟΥ ΖΕΗ

«Από καιρού το φάντασμα ενός Φαραώ τρομοκρατεί κάθε νύκτα τους κατοίκους ενός πύργου της Σκωτίας: «Θά συνεχίσω την εκδίκησίν μου, λέγει το φάντασμα έως ότου μου έπιστρέψετε εις τον τάφον μου τα όστα που μου κλέψατε».

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

(Η σκηνή στο Μουσείο του Λούβρου, μέσα στην αίθουσα των αιγυπτιακών άρχαιοτήτων. Δύο σαρκοφάγοι, άδειανές από το περιεχόμενό τους, είναι στημένες στον τοίχο. Ο Παρφαί, φύλαξ του Μουσείου, κάνει την περιόδεία του μ' ένα φανάρι στο χέρι. Σταματά κατάπληκτος).

Παρφαί.— Νάτα μας!... Άλλες δυο σαρκοφάγοι άδειανές!... Άλλες δυο μούμιες τύβαλαν στα πόδια! Κάθε νύχτα, επαναλαμβάνονται τα ίδια! Αφότου ένας Φαραώ είχε την λόξα να άπαιτήσει ένα παληκοκόκκαλο πού τούκλεψαν, λέει, όλες οι μούμιες, η μιά ύστερα απ' την άλλη, τα παρτούν όλα σύεula για να άπαιτήσουν ό,τι τους έκλεψαν, ή μιά την ώμοπλάτη της, ή άλλη έναν σπόνδυλο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Προχθές ο Τουμής 3 έγινε λαγός, χθές η βασίλισσα Άμενέρη έγινε άφαντη, σήμερα το ζών ο Σέτις 1ος έκανε πανιά μαζί με τον γιό του Ραμσή 2. Δεν μπορεί να στέκωμαι όλη ώρα από πάνω τους! Μόλις γυρίσω για μιά στιγμή τις πλάτες... άφαντοι! Ξενοκοιμούνται και γυρίζουν τσακισμένοι απ' την κούραση!

Ραμσή 2 (μπαίνοντας).— Έγώ είμαι ο Ραμσή 2 ή Σέσωστρις ή Μεία-μούν...

Παρφαί.— Ξέρω: Έχεις ένα σωρό ψευδώνυμα. Τάμαθα απ' τα σταυρόλεξα. Πού ήσουν;

Ραμσή 2.— Είχα πάει μιά βολτίτσα...

Παρφαί.— Φεύγεις χωρίς κανονική άδεια απ' την σαρκοφάγο σου; Τους κανονισμούς δεν τους σέβασαι;

Ραμσή 2.— Μου μιλάς για κανονισμούς! Τριάντα δυο αιώνες είμαι κλεισμένος εδώ μέσα κι' άρχισα να πλήττω...

Παρφαί.— Και για να ξεμουδιάσεις τα πόδια σου πετίεσαι ως την Σκωτία; Σάν τον παραλυμένο τον πατέρα σου πού ξενοκοιμάται όλη ώρα! Μπάς και θαρρείτε πώς δεν έχω άλλη δουλειά απ' το να άσχολούμαι με την οίκογένειά σας!

Έχω να επιτηρώ τις έλληνικές άρχαιοτήτες μου πού άρχισαν να χειραφετούνται κι' αυτές: Άπόλλωνα, Δία, Άθηνά. Για έναν άνησυχώ μονάχα: τον Ήρακλή.

Όταν άποφασίση να πάη να ξεσκάση πώς να τον έμποδίσω πού είναι έτοι γερός; Έκείνη πού είναι έκνευρισμένη τον τελευταίο καιρό είναι η Άφροδίτη της Μήλου...

Ραμσή 2.— Θά είναι απ' την άνοιξη... Γυναίκα είναι... έρωτα θέλει...

Παρφαί.— Δέ βαρύνει!... Άλλα είναι τα σεκέλια της... Της ήρθε το κέφι να γυρεύη να βρή... τα χέρια της! Άρκει να μην έρθη καμιά μέρα... με ξένα χέρια! Σάν την άλλη: την Νίκη της Σαμοθράκης πού έφυγε τις προάλλες για να ξαναβρή το κεφάλι της και γύρισε με το κεφάλι του Έρρίκου 4ου!

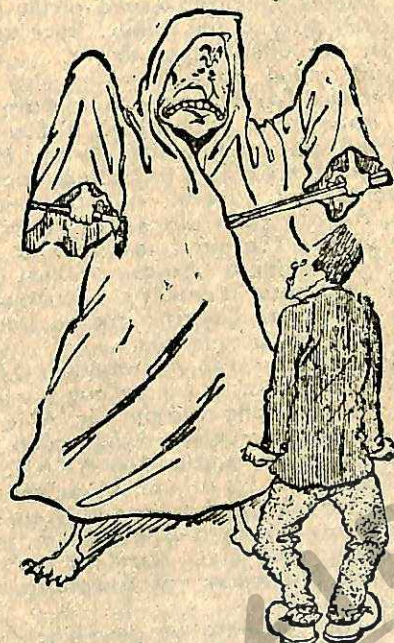
Με γένεια...

Ραμσή 2.— Θά την νομίσουν πώς είναι νούμερο του τσίρκου: ή «γενειοφόρος γυναίκα!»

Παρφαί.— Δηλαδή, ή δουλειά γίνεται... μούσι, όσο πάει! Φουκαριάρα Νίκη της Σαμοθράκης πού σηκώνεσαι και κάνεις το κεφάλιό σου...

Ραμσή 2.— Τι είναι αυτά που μουρμουρίζεις;

Παρφαί.— Ήθελα να πώ πώς είναι κεφαλαϊώδες... Άλήθεια, μην δίνεις σημασία, κύρ Ραμσή 2. Είναι καλαμπούρια αιγυπτιακά διατηρημένα στον πάγο... Δεν πρέπει γι' αυτό να χολοσκάς... Κυτάαε καλλίτερα να προσέχης την πολύτιμη ύγεια σου, παπούλη μου...

—Έγώ είμαι! Ο Ραμσή 2 ή Σέσωστρις, ή Μείαμούν!

Ραμσή 2 (πειραγμένος).— Παππούλης σου! Για κατάγε πώς μιλάς!

Παρφαί.— Τι σεκλητίζεσαι; Είμαστε συγγενείς, στο κάτω-κάτω της γραφής...

Ραμσή 2. Τι; Πώς; Συγγενείς είμαστε;

Παρφαί.— Απ' την Αίγυπτο δεν είσαι;

Ραμσή 2.— Βέβαια.

Παρφαί.— Έ, λοιπόν, έμένα ο παππούς μου κáπνιζε αιγυπτιακά σιγαρέττα...

Ραμσή 2.— Κολοκούδια!

Παρφαί.— Με συγχωρείς! Κι' όχι μονάχα αυτό. Ο πατέρας μου όταν τσακωνόταν με την μητέρα μου, της έλεγε πάντα: «Πάψε... μούμια!»

Ραμσή 2.— Καταλαβαίνω: κι' αυτό είναι αιγυπτιακό καλαμπούρι.

Παρφαί.— Δεν καθάσατε λέω έγώ στ' αυγά σας, αντί να με κάνετε κι' έμένα να βρω τον μπελά μου απ' τον κ. Έφορο!

Ραμσή 2.— Στά παλιά μου παπούτσια! Θέλω κι' άπαιτώ το κόκκαλό μου!

Δόστε μου πίσω το κόκκαλό μου!

Παρφαί.— Και χώνεσαι, νύχτα, σε ξένα σπία για να ζητάς κόκκαλα! Όύτε σκύλλος να ήσουν!

Ραμσή 2.— Τους άπειλώ πώς θά τους πω το αίμα αν δεν μου δώσουν το κόκκαλό μου! Σπάω τα πιάτα, τα γυαλικά, τα έπιπλα, τις πόρτες με τις κλωταίες, άνοίγω τον ρομπινέ για να πλημμυρίση ή κουζίνα, καίω το ψητό, ξεριζώνω το μούσι του κηπουρού, γκρεμοτσακίζω τον παπού άπ' την σκάλα, πετώ κατσαρίδες μέσα στην σούπα και φτώνω μέσα στον καφέ!

Παρφαί.— Πιό ήσυχα! Μην ξεφωνίζεις γιατί θά εμνήσης την Σφίγγα πού κοιμάται στην άλλη άκρη του διαδρόμου!

Ραμσή 2.— Δεν ακούω τίποτα! Θέλω το κόκκαλό μου!

Παρφαί.— Φουκαρά μου, ένοχλείς όλο τον κόσμο και θά βρεθί κανένας να σου τσακίση όλα τα κόκκαλα!

Σέτις 1ος (γέρο-παραλυμένος, υπαίνει τρέμοντας).— Γεία σας...

Ραμσή 2.— Ο μπαμπάς!

Παρφαί.— Νάσαι, επί τέλους, Σέτις 1. Πού σερνύσουν πού να πάρη ή όργη;

Σέτις 1ος.— Στην Νορβηγία!

Παρφαί.— Τι γυρεύεις σε τόσο ψυχρούς τόπους; Θά γυρίσης με καμιά βρογχοπνευμονία και θά ζητάς κοφτές βεντούζες!

Σέτις 1ος.— Ά... ά... τοικακίν φελές!

Παρφαί.— Τι είπες;

Σέτις 1ος.— Τίποτα. Φτερνίζομαι στην αιγυπτιακή!

Ραμσή 2.— Άλήθεια, μπαμπά, δεν πρέπει να βγάλνης έτσι χωρίς πουλόβερ. Κάνει παγωνιά.

Σέτις 1ος.— Πώς σε ρωτά έμένα παληόπαιδο; Έσύ πώς για να βρής το κόκκαλό σου!

Ραμσή 2.— Έγώ, όμως, είμαι νεώτερός σου. Είμαι μόλις 3277 έτών!

Παρφαί.— Δεν είναι αίτια για να το σκάς κι' έσύ περίπατο! Άν έξακολουθήσεις αυτή τη ζωή κι' ό ένας κι' ό άλλος δεν θά άνθέξτε πολύν καιρό. Πεντέξη αιώνες ακόμα το πολύ να ζήσετε! Κι' όλα αυτά για να κυνηγάτε έναν παληοκόκκαλο!

Σέτις 1ος (θριαμβευτικά).— Έγώ βρήκα το δικό μου! Νά ή κερκίς μου! (την κραδαίνει).

Ραμσή 2.— Δεν έέρεις τί σου γίνε-ται, μπαμπά! Δεν είναι κερκίς... όλλα ώλένη!

Σέτις 1ος.— Έσύ είσαι παλαβός! Παληόπαιδο!

Ραμσή 2.— Γεροξούρα!

Σέτις 1ος.— Τολμάς να βρίσης τον πατέρα σου! Άνάξιο πλάσμα!

(Κάνουν να τσακωθούν αλλά στην πρώτη επαφή τους λύνονται τα σάβανα τους κι' οι δυο μούμιες διαλύονται).

Παρφαί.— (άπελπισμένος).— Νάτα μας! Το κλείσαμε το μαγαζί! Όριστική... διαλύσεις!

ΖΕΠ

‘Η ‘Αλὶς Φαίη, καὶ ὁ ἔρωρ...

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξις

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες καθὼς παίρναμε τὸ τσάι μας μετὰ τὴν γοητευτικὴν ‘Αλὶς Φαίη, στὰ στούντιο τῆς Φόξ, μοῦ εἶπε:

—Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν γυναῖκα. Τώρα πού ἔχω κάνει ἥδη τὴν καριέρα μου στὸν κινηματογράφου, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία πού εἶχαν οἱ τελευταῖες μου ταινίες, τώρα θὰ ἐπιθυμοῦσα μιὰ πλατύτερη ζωὴ. Θὰ ἤθελα νὰ παντρευθῶ καὶ βρῶσκω ὅτι ὁ γάμος συμβιβάζεται θυμασῖα μετὰ τὴν καριέρα μου. Ἐχω πεποίηση ὅτι δὲν θὰ παραμελήσω οὔτε τὴν καριέρα μου γιὰ τὸ σπῆτι μου οὔτε τὸ σπῆτι μου γιὰ τὴν καριέρα μου. Ἀπεναντίας βρῶσκω ὅτι τὸ ἕνα θὰ βοηθῇ τὸ ἄλλο. Γιὰ τὸ ὅχι; Οἱ ἄνδρες δὲν παύουν νὰ παντρεύονται ἐπειδὴ ἔχουν δουλειές. Θέλω νὰ παντρευθῶ καὶ ν’ ἀποκτήσω παιδιὰ τώρα πού εἰμαι νέα...

—Δὲν ξέρω ἀκριβῶς ποῖα προσόντα θὰ ζητήσω στὸν μέλλοντα σύζυγό μου, συνέχισε ἡ ‘Αλὶς εὐθυσ. Δὲν θὰ ἐπιδιώξω καθόλου νὰ εἶναι πλούσιος, μελαγχρινός ἢ ὁμορφος. Ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἀγαθὸς καὶ ἀφωσιωμένος. Εἶμαι πολὺ «τῆς παλῆας ἐποχῆς» στὰ ζητήματα τοῦ γάμου καὶ τοῦ ἔρωτος. Δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ πῶς μπορεῖ νὰ παντρευθῶνται δύο ἄνθρωποι χωρὶς τὴν ἀμοιβαία ἀγάπη καὶ ἐκτίμηση πού εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ζήσουν δύο ἄνθρωποι μαζί. Τὰ λίγα χρόνια πού εἶμαι στὸ Χόλλυγουντ εἶδα τὶ θεωροῦν ἐδῶ ἔρωτα: μιὰ περαστικὴ φλόγα, ἕνα καπρίτσιο πού σβύνει μετὰ τὴν ἴδια εὐκολία πού ἀναψε. Κατάλαβα ἀκόμη ὅτι ἡ φιλία πού καταλήγει βαθμιαίᾳ σὲ ἔρωτα εἶναι πολὺ σταθερότερη καὶ διαρκέστερη ἀπὸ τὸν κεραυνοβόλο ἔρωτα.

—Θὰ ἤθελα ὁ ἄνδρας μου νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ὁ πολυαγαπημένος μου. Δὲν φαντάζομαι ποτὲ νὰ γίνω τόσο «μοιραία» ὥστε νὰ χάσω τὴν αἰσθηματικότητά μου: ὅλα αὐτὰ τὰ τρυφερά μικροπράγματα πού φωτίζουν τὸν ἔρωτα καὶ τὸν κάνουν τὸ πολυτιμότερο πράγμα στὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου. Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ὑπενθυμίζουν τὴν γιορτὴ μου μετὰ τὸ λουλούδι. μετὰ κανένα γραμματάκι, μετὰ

κανένα μικρὸ δῶρο πού ἀποτελεῖ ἕνα γλυκὸ μυστικὸ ἀνάμεσα σὲ δύο ἐρωτευμένους. Αὐτὲς οἱ ρομαντικὲς ιστορίες ἀποτελοῦν ἀργότερα τόσο ὡραίες ἀναμνήσεις στὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου.

□ □

Τελευταίως, καθὼς ἐπισκέφθηκα τὴν ‘Αλὶς στὸ νοσοκομεῖο ὅπου εἶχε ὑποστῇ μιὰ ἐγχείρηση σκωληκοειδίτιδος, ξανθυμήθηκα τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Ἡ ‘Αλὶς φανόταν ἐξαιρετικὰ ὁμορφὴ καὶ εὐθραυτή καθὼς ἦταν ἐξαπλωμένη στὸ κρεβάτι τῆς. Τὰ θαυμάσια κατάξανθα μαλλιά τῆς πού τὴν κάνουν νὰ μοιάζῃ μετὰ τὴν Τζὶν Χάρλγουοτ ἦταν δεμένα μ’ ἕνα κορδελλάκι ἀπὸ λευκὸ σατὲν ἐπάνω στὸν φλόγκο τοῦ ὁποῖου ἦταν περασμένη μιὰ ὑπέροχη γαρβένια.

Κάθε πρωὶ μαζί μετὰ τὸ πρωῒνό τῆς πρόγευμα, ἔρχεται στὴν ‘Αλὶς Φαίη καὶ ἕνα καινούργιο κορδελλάκι μ’ ἕνα ρομαντικὸ μήνυμα ἀπὸ τὸν ‘Αντον Μάρτιν! Πότε εἶναι μιὰ θαλασσιὰ κορδελλάτσα μ’ ἕνα ματσάκι «μὴ-με-λησμονεῖς», ἄλλοτε εἶναι μιὰ λευκὴ κορδελλάτσα μετὰ δύο ἐξαισία τριαντάφυλλα. Κάθε μέρα ἐπίσης ὁ ‘Αντον στέλλει στὴν ‘Αλὶς πελώρια μπουκέτα λουλουδιῶν πού κάνουν τὸ δωμάτιό τῆς νὰ μοιάζῃ μετὰ ἀνοιξιὰκό περιβάλλον.

Περισσότερο ἀπὸ ὅποιαδήποτε λόγια τὰ λουλούδια αὐτὰ ἐκφράζουν τὴν ἱστορία τῆς τρυφερῆς ἀγάπης τῆς ‘Αλὶς καὶ τοῦ ‘Αντον πού εἶναι ἀκόμη τόσο καινούργια, τόσο ὡραία πού ἡ ‘Αλὶς διατάζει ἀκόμη νὰ μιλήσῃ γι’ αὐτήν. Ἦσως νῦν ἡ ἀρρώστειά τῆς ‘Αλὶς πού τοὺς ἔκανε νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ μεγάλη φιλία τοὺς εἶχε μεταβληθῇ σ’ ἕνα αἰσθηματικὸ βαθύτατο καὶ ἀπέραντο τρυφερό.

Ὁ Τόνυ θυμᾶται μετὰ συγκίνηση τὸν καιρὸ πού ἦταν ἀκόμη ἕνας φανταστικὸς θαυμαστής τῆς ‘Αλὶς πού ἐπιθυμοῦσε τόσο πολὺ νὰ τὴν γνωρίσῃ. Ὁστότου ἕνας σκηνοθέτης τὸν εἶδε νὰ παίζει σὲ μιὰ ἐρασιτεχνικὴ παράστασι τοῦ πανεπιστημίου του καὶ τὸν προσκάλεσε στὸ Χόλλυγουντ ὅπου τοῦ ἔδωσε ἕνα ὁλοσχεῖς μιὰ ταινία μαζί μετὰ τὴν ‘Αλὶς Φαίη! Ὁ νέος δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στὴν εὐτυχία του. Ἡ ταινία εἶχε τὸν τίτλο «Τραγουδῆσε, μπέμπη, τραγουδῆσε». Καὶ ὁ ‘Αντον μετὰ τὴν ‘Αλὶς τραγουδοῦσαν μαζί σὲ μιὰ χαριτωμένη κωμικὴ σκηνή. Ἡ φωνὴ του εἶναι ἐξαιρετικὰ γλυκεῖα καὶ τοῦ ἐπιφυλάσσει ἀσφαλῶς μεγάλες ἐπιτυχίες ὡς ἡθοποιὸς τραγουδιστοῦ.

□ □

Ἡ ‘Αλὶς εἶναι τρομερὰ μοιρολάτριά. —Εἶναι τόσο καταπληκτικὰ αὐτὰ ὅλα πού συμβαίνουν στὴ ζωὴ, λέγει, πού τὸ μόνο πράγμα πού παραδέχομαι εἶναι ὅτι οἱ τύχες ὅλων μας εἶναι «γραμμένες» ἀπὸ μιὰ ἀγνωστὴ δύναμη πού ὀνομάζεται Μοῖρα. Ἄν λοιπὸν ἡ Μοῖρα μου ἔχει ἀποφασίσει νὰ γίνω μεγάλη ἡθοποιός, θὰ γίνω χωρὶς τίποτα νὰ τὸ ἐμποδίσω. Ἄν πάλι τὸ ἐνάντιόν, δὲν ὀφελοῦν σὲ τίποτα οἱ ἄν-

νίες καὶ οἱ στενοχώριες. Ἐγὼ δὲν εἶχα οὔτε ἰσχυρὴ θέληση, οὔτε δύναμη ν’ ἀντιμετωπίσω τὰ ἐμπόδια τῆς βιοπάλης, οὔτε φιλοδοξίες ὑψηλές. Ἄν ἐπέτυχαι στὴν ἀρχὴ ὡς χορεύτρια, κ’ ὕστερα στὸ ραδιόφωνο καὶ στὸν κινηματογράφου, τὸ ὀφείλω στὴν τύχη καὶ μόνον στὴν τύχη...

Θὰ σὰς φέρω ἕνα παράδειγμα: Δινόταν κάποτε στὴ Νέα-Ἰόρκη μιὰ μουσικὴ ἐορτὴ ἐρασιτεχνῶν, στὴν ὁποία ἤμουν προσκαλεσμένη. Δὲν ἐπρόκειτο ὁμῶς νὰ πάω γιὰτὶ εἶχα τὴν μητέρα μου ἀρρώστη.

Μισὴ ὥρα πρὶν ἀρχίσῃ ἡ γιορτὴ, ἦρθε ἐντελῶς ἀπροσδόκητα ἡ ἀδελφὴ τῆς μητέρας μου πού ἔμεινε στὸ Λονδίνο. Τότε ἡ μητέρα μου πού με ἀγαποῦσε πολὺ καὶ δὲν ἤθελε νὰ χάσω τὴν γιορτὴ ἐξ αἰτίας τῆς, ἐπέμεινε νὰ πάω μιὰ καὶ θὰ εἶχε τὴν ἀδελφὴ τῆς νὰ τῆς κάνῃ συντροφιὰ.

Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ παρακλήσεις κατάρθωσε νὰ με πείσῃ. Ντύθηκα σὲ δύο λεπτά καὶ πῆγα.

Ἐκεῖ, μιὰ φίλη μου με σύστησε στὸν διευθυντὴ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Νέας Ἰόρκης, λέγοντάς του ὅτι εἶχα θαυμάσια φωνή.

—Δὲν μάς τραγουδοῦτε λοιπὸν καὶ σεις τίποτα; με ρώτησε με συμπάθεια ἡ γυναῖκα τοῦ διευθυντοῦ.

Αἰσθανόμενον μεγάλην δειλία καὶ τράκ ἀλλὰ δὲν μποροῦσα ν’ ἀρνηθῶ. Καθὼς ἤμουν τρομερὰ συγκινημένη, τραγουδῆσα τὸ ὡραιότατο τραγουδὶ τοῦ Σμιθσον: «Πόσο γτυπάει ἀπελπισμένα, ἡ φτώχῃ, ἡ μικρούλα μου καρδιά...» Τραγουδοῦσα σχεδὸν μηχανικὰ μὰ ὅσο προχωροῦσα ἡ φωνὴ μου δυνάμωνε. Στὸ τέλος εἶχα τὴν συναίσθησιν ὅτι κάποια ἄλλη τραγουδοῦσε γιὰ μένα, τόσο μακρινὴ μοῦ φανόταν ἡ ἴδια μου φωνή.

Ὅταν τελείωσα μιὰ θύελλα χειροκροτημάτων ἔξασπε γύρω μου. Μοῦ φάνηκε πῶς ἔμπνοῦσα ἀπὸ κάποιο δεινὸ καὶ κύτταξα γύρω μου μ’ ἐκπληξιν.

—Κι’ ἄλλο! Κι’ ἄλλο! Μπῆς! Μπῆς! φώναζε ὁ κόσμος.

—Μὰ ἔχει ἐξαισία φωνὴ ἡ μικρούλα αὐτὴ! ἀκούσα νὰ λῆς στὸν διπλανό του ὁ περίφημος μουσικοκριτικὸς Μάρκαμ.

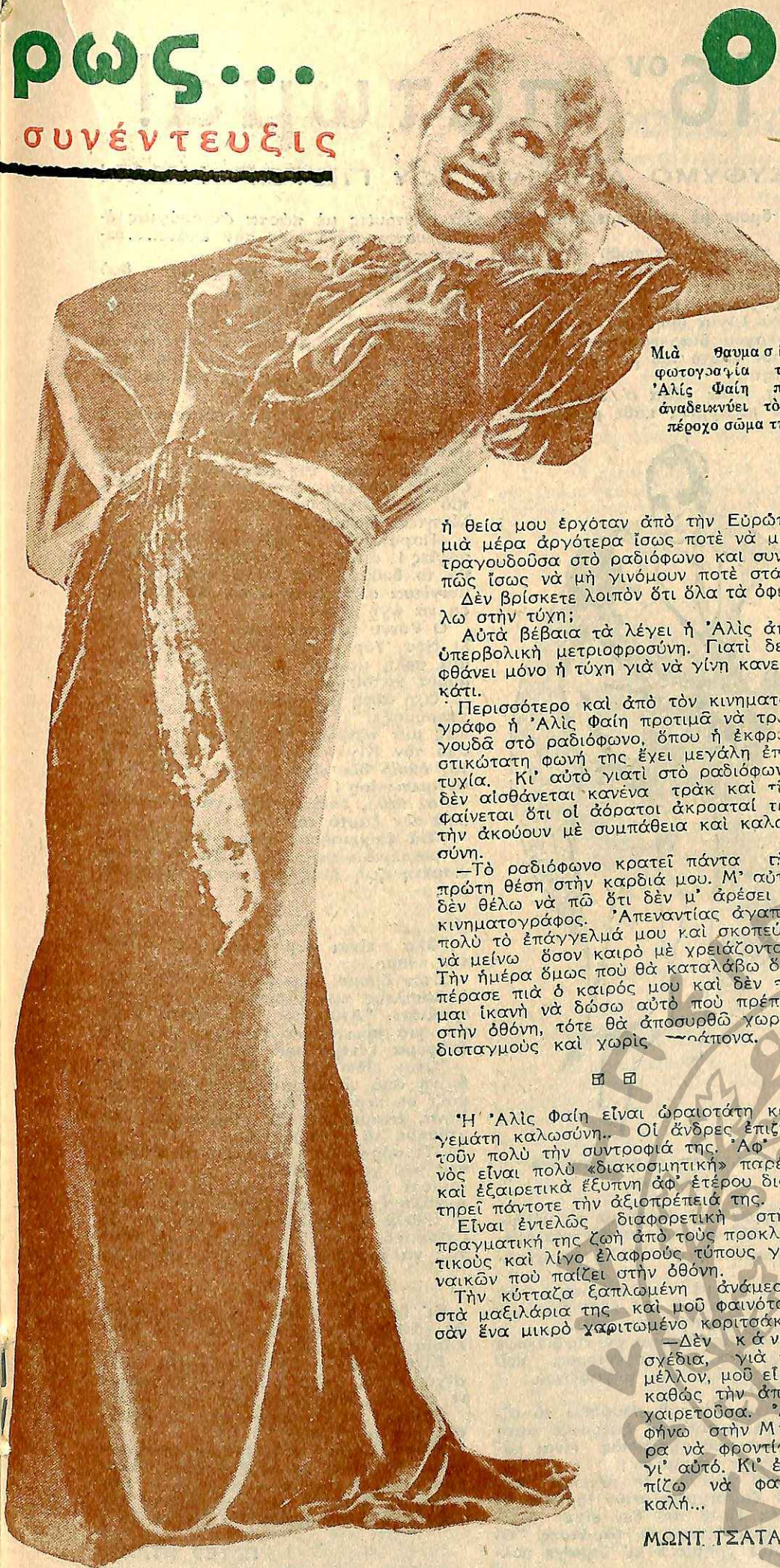
Ἐνοιῶσα μιὰ γὰρ ἀνέκφοραστη νὰ με κυριεύῃ δλόκληρη καὶ σκέφθηκα πόσο θὰ χαίροταν ἡ καὶ μὲν ἡ μαμά ὅταν θὰ μάθαινε τὸν θρίαμβό μου.

—Μπῆς! φώναζαν ἀπὸ παντοῦ.

Τραγουδῆσα τότε τὴν «Ρομαντικὴν βραδυά» τοῦ Γκόρντον καὶ ὕστερα τὴν «Λύπη» τοῦ Σοπέν. Τὰ χειροκροτήματα ἔξασπασαν πάλι βροντερὰ, ἐνθουσιώδη, ἀσυγκράτητα. Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν θὰ ξεχάσω τὴ βραδυὰ ἐκείνη. Γύρισα σπῆτι κλαίοντας.

Τὴν ἄλλη μέρα ὑπέγραφα ἕνα περιοδικὸ συμβόλαιο μετὰ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ γιὰ νὰ τραγουδῶ δύο τρεῖς ὅρες τὴν ἐβδομάδα στὸ ραδιόφωνο. Ὅμως τὸ δνειρευόμενον αὐτὸ τὴν περασμένην μέρα.

Καὶ σκέπτομαι τόσες φορὲς ὅτι ἂν

Μιὰ θαυμασιὰ φωτογραφία τῆς ‘Αλὶς Φαίη ποὺ ἀναδεικνύει τὸ ὑπέροχο σῶμα τῆς.

ἡ θεία μου ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ μιὰ μέρα ἀργότερα ἴσως ποτὲ νὰ μὴν τραγουδοῦσα στὸ ραδιόφωνο καὶ συνεπῶς ἴσως νὰ μὴ γινόμεν ποτὲ στάρ. Δὲν βρίσκετε λοιπὸν ὅτι ὅλα τὰ ὀφείλω στὴν τύχη;

Αὐτὰ βέβαια τὰ λέγει ἡ ‘Αλὶς ἀπὸ ὑπερβολικὴν μετριοφροσύνη. Γιατὶ δὲν φθάνει μόνον ἡ τύχη γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς κάτι.

Περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν κινηματογράφου ἡ ‘Αλὶς Φαίη προτιμᾷ νὰ τραγουδᾷ στὸ ραδιόφωνο, ὅπου ἡ ἐκφραστικώτατη φωνὴ τῆς ἔχει μεγαλὴ ἐπιτυχία. Κι’ αὐτὸ γιὰτὶ στὸ ραδιόφωνο δὲν αἰσθάνεται κανένα τράκ καὶ τῆς φαίνεται ὅτι οἱ ἀόρατοι ἀκούσται τῆς τὴν ἀκούουν μετὰ συμπάθεια καὶ καλωσύνη.

—Τὸ ραδιόφωνο κρατεῖ πάντα τὴν πρώτη θέσιν στὴν καρδιά μου. Μ’ αὐτὸ δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν μ’ ἀρέσει ὁ κινηματογράφος. Ἀπεναντίας ἀγαπῶ πολὺ τὸ ἐπάγγελμα μου καὶ σκοπεύω νὰ μείνω ὅσον καιρὸ με χρειάζονται. Τὴν ἡμέρα ὅμως πού θὰ καταλάβω ὅτι πέρασε πιά ὁ καιρὸς μου καὶ δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ δώσω αὐτὸ πού πρέπει στὴν ὀδὸν, τότε θὰ ἀποσυρθῶ χωρὶς δισταγμούς καὶ χωρὶς ὀλέγονα.

□ □

Ἡ ‘Αλὶς Φαίη εἶναι ὡραιότατὴ καὶ γεμάτῃ καλωσύνη. Οἱ ἄνδρες ἐπιζητοῦν πολὺ τὴν συντροφιὰ τῆς. Ἀφ’ ἑνὸς εἶναι πολὺ «διακοσμητικὴ» παρέα καὶ ἐξαιρετικὰ ἐξυπνὴ ἀφ’ ἑτέρου διατηρεῖ πάντοτε τὴν ἀξιοπρέπειά της.

Εἶναι ἐντελὴς, διαφορετικὴ στὴν πραγματικὴ ζωὴ ἀπὸ τοὺς προκλητικούς καὶ λίγο ἐλαφροὺς τύπους γυναικῶν πού παίζει στὴν ὀδὸν.

Τὴν κύτταξα ἐξαπλωμένη ἀνάμεσα στὰ μαξιλάρια τῆς καὶ μοῦ φανόταν ὅταν ἕνα μικρὸ χαριτωμένο κοριτσάκι.

—Δὲν κἀνὸ σχέδια, γιὰ τὸ μέλλον, μοῦ εἶπε καθὼς τῆς ἀποχαιρετοῦσα. Ἀφῆνω στὴν Μ-ῖρα νὰ φροντίσῃ γι’ αὐτὸ. Κι’ ἐλπίζω νὰ φανῇ καλὴ...

ΜΩΝΤ ΤΣΑΤΑΜ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ
ΤΗΣ ΘΟΩΝΗΣ

Η ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ-ΣΤΑΡ

Λίγες κοπέλλες μποροῦν νὰ ὑπερφηανεύθουν ὅτι πέρασαν μιὰ τόσο ἐξαισία καὶ νικηφόρα νεανικὴ ἡλικία σὰν τὴν νεαρὴ Σόνια Χένιε. Στὸ Χόλλυγουντ τὴν ἐπωνόμασαν «πρωταθλήτρια» γιὰτὶ πράγματι ἔχει καταρρίψει τὸ ρεκόρ τῶν πρωταθλητριῶν.

Ἡ Σόνια Χένιε πού εἶναι σήμερὰ εἰκοσιπέντε χρόνων γεννήθηκε στὸ Ὄσλο τῆς Νορβηγίας στὴς 8 Ἀπριλίου 1912. Ἀρχισε νὰ πατινάζῃ σὲ ἡλικία 7 χρόνων. Στὰ 11 χρόνια ἀνεκνήρυξεν πρωταθλήτρια τοῦ χοροῦ στὸ πατινάζ τοῦ Ὄσλο. Τὸν χειμῶνα τοῦ 1924 συμμετέσχε στὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ Σαμονὶ καὶ κατέλαβε τὴν ὄγδοη θέσιν ἀνάμεσα στοὺς πρωταθλητὰς ὅλου τοῦ κόσμου.

Στὸ 1927 ἀνεκνήρυξεν παγκόσμια πρωταθλήτρια τοῦ πατινάζ. Ἀπὸ τότε κατέκτησε τὸν τίτλο αὐτὸ δέκα φορὲς.

Πολλοί, ὅμως, ἀγνοοῦν ὅτι ἡ Σόνια Χένιε κατέλαβε τὴν τρίτη θέσιν, μετὰ τῶν Νορβηγίδων παικτριῶν τοῦ τένις. Πῆρε ἐπίσης τὸ δεύτερο βραβεῖο στοὺς σκανδιναυικοὺς αὐτοκινητιστικοὺς ἀγῶνας τῶν τριῶν ἡμερῶν. Εἶναι ἰσχυρὴ πρῶτης γραμμῆς καὶ ἐξαιρετὴ χορεύτρια. Ἡ Νορβηγία τῆς ἀπένευσε ἕνα μετάλλιο γιὰ τὴν ἐπίδοσή της στὰ σπορ.

Τώρα παραμέρισε τὸ σπορ στὴ δεύτερη γραμμὴ καὶ ἀφιερώθηκε στὸν κινηματογράφου. Ὑπέγραψε ἕνα συμβόλαιο μετὰ τὸν Νταρλ Ζαννὸν ἀντὶ 30.000 στερλινῶν. Φορεῖ πάντα ἕνα «λαγοπόδαρο» γιὰ νὰ τῆς φέρνῃ τύχη καὶ, ὅπως βλέπετε, δὲν ἔχει ἄδικο. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ αὐστηρότατη ζωὴ, φαίνεται ὅτι ἄλλαξε ιδέες καὶ δὲν ὑπάρχει γιορτὴ ἢ διασκεδαστὴ στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ λείπῃ.

Κατὰ τὸ λίγο διάστημα πού ἔμεινε στὸ Χόλλυγουντ ἔχει ἤδη ἀρκετὰ ἐιδύλλια: τὸ πρῶτο μετὰ τὸν Τζέφ Ντίκσον, ἀμερικανὸν δημοσιογράφου, τὸ δεύτερο μετὰ τὸν Τζέκ Ντόν, ἄγγλο πρωταθλήτη τοῦ πατινάζ, τὸ τρίτο μετὰ τὸν γνωστὸ ἡθοποιὸ Κάρο Γκράντ καὶ τὸ τέταρτο καὶ σοβαρότερο μετὰ τὸν νέο ποιητὴ γωνιστὴ Τάϊρον Πόουερ.

ΑΝΤΙΟ ΘΟΩΝΗ!

Ἡ Ἐβελιν Βένιαμπλ, ἡ ὡραιότατὴ σύζυγος τοῦ Χάιλ Μόρ ἀπέκτησε καὶ δεύτερο μωρό. Καὶ φαίνεται ὅτι ὁ νεοφερμένος γυῖός θὰ κλείσῃ ὀριστικὰ τὴν καριέρα τῆς Ἐβελιν. Ἔτσι τοῦλάχιστον λέγει ἐκείνη.

Μὲ ἕνα σύζυγο καὶ δύο παιδιὰ, ἡ Ἐβελιν δηλώνει ὅτι ἔχει ἀρκετὴ δουλειὰ ὥστε νὰ μὴ τῆς μένῃ καιρὸς γιὰ νὰ σκέφτεται ἀκόμη τὸν κινηματογράφου.

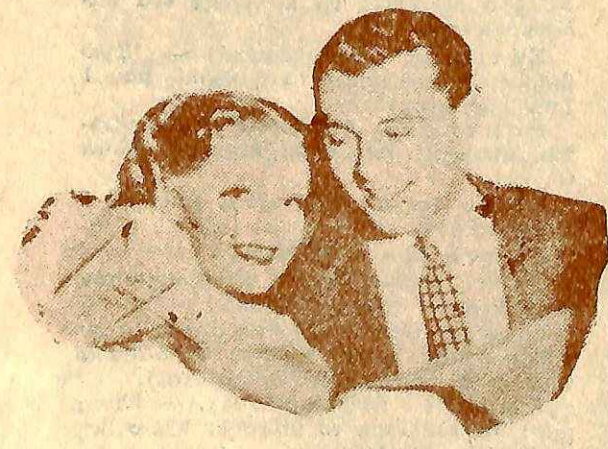
Μὰ ποῖος ἡθοποιὸς μπορεῖ ν’ ἀντισταθῇ στὸν πειρασμό; «Ἀκόμη ἕνα φιλμ: τὸ τελευταῖον; Ἰσως κανεὶς.

ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ὁταν ὁ Μπίλλ Πόουελ καὶ ἡ Μύρνα Λόυ πῆγαν στὸν Σάν Φρανσίσκο γιὰ νὰ γυρίσουν μερικὲς σκηνές τοῦ νέου ταινίου, ὅλη ἡ κινηματογραφικὴ παρέα κατέλυσε σ’ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ξενοδοχεῖα.

Ὁ μαῖτρο ντ’ ὀτέλ ρώτησε τὸν Μπίλλ καὶ τὴν Μύρνα μ’ ἕνα χαμόγελο ἂν ἔκαναν «τὸ γαμήλιο ταξίδι» τους.

—Ναί! ἀπάντησε ὁ Μπίλλ. Τὸ μόνο κακὸ εἶναι ὅτι κοιθαλοῦμε μαζί μας στὸ γαμήλιο ταξίδι τὸν κύριο Χόρνμπλουμ σύζυγος τῆς καλῆς Μύρνας Λόυ!

Ἡ ‘Αλὶς Φαίη καὶ ὁ ‘Αντον Μάρτιν, ἀναδυόμενοι ἀπὸ μιά... ἐφημερίδα!

'Από τό 16^{ον} πάτωμα!

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΝΤΑΝ

Κι' εκείνο το θράδυ, όπως κάθε θράδυ, ο Ρόννυ δέν έπαυε νά έπαναλαμβάνη στην Κόννι τά έρωτόλογα και τις υποσχέσεις που της έκανε με πεποίθηση:

—Κόννι μου, τó ξέρεις πολύ καλά πώς είσαι ή μόνη γυναίκα της ζωής μου. Νά ζήσω χωρίς έσένα θά ήταν μαρτύριο. Γι' αυτό σπάω τó κεφάλι μου κάθε μέρα και παληώνω τις σόλες μου γιά νά θρώ δουλειά, νά μπορέσω νά σέ θγάλω απ' τó άπαισιο μιούζικ-χάλλ όπου εργάζεσαι. 'Ο Ράϋμον δέν θά σέ ξαναδῇ κι' έτσι θά ζήσουμε μαζί σ' ένα σπιτάκι του "Ε-θέρετ Χόλλ..."

Εκείνη την στιγμή τó ελαφρό θούλομα του άσανέρ, που έφθανε στο 140 πάτωμα, θούλομα που έμοιαζε με άπαισία μεταλλική ανάσα, έκανε και τους δυό νά ανατριχιάσουν.

Σέ λίγο τά έθήματα του Ράϋμον άντηχούσαν στο κεφαλόσκαλο.

Επικαλούθησε μία στιγμή άγωνίας. Οι μυαλλάρινες είναι τόσο ελαφρά ντυμένες κι' οι ντουλάπες τους είναι πάντα μπαούλα. Πού νά κρύψει ένος μέτρου κι' έξηνητά εκατοστών έραστί;

Τό πρόβλημα που έτίθετο ήταν πολύ πιό δύσκολο απ' τόν τετραγωνισμό του κύκλου κι' απ' τόν κυκλισμό του τετραγώνου. Κι' ήταν έπιθεβλήμενη άμεσος λύσις... άλλωθίς!

Στό άναμεταξύ, θρισκοντας την τórτα κλειστή, ο Ράϋμον ξεφώνιζε:

—Άνοιξε!

Κι' ο τόνος της φωνής του θύμιζε στους δυό έραστές πώς ήταν ο Ιμπρεζάριος ο πιό άπότομος κι' ο πιό ζηλιάρης σέ όλο τó Μπρόντγουαϊ.

Η Κόννι, άπελπισμένη, διάλεξε τόν μόνο δρόμο που θρήκε άνοιχτό: τó παραθυράκι που έδλεπε στο ταρτσάκι.

—Εδῶ, του ψιθύρισε.

Εσπρωξε έξω τόν Ρόννυ, κατάχλωμο και τρέμοντα, ξανάκλεισε την πόρτα και πήγε νά συνάντησῃ τόν Ράϋμον.

Αυτός μπήκε μέσα στο δωμάτιο έλασπημώτας. Χαμένος μέσα στο σκοτάδι, ο Ρόννυ τόν είδε κατασφυιασμένο νά πετᾷ τó ποῦρο του και τόν άκούσε νά φωνάζη:

—Εδῶ μέσα είναι κάποιος!

—Ράϋμον, σέ βεβαιῶ... τού άποκρίθηκε ή γυναίκα...

Κι' άντελήφθη πώς ο άλλος είχε άρχίσει νά ψάχνῃ παντού.

Τότε ένας φριχτός φόβος κυρίευσε τόν Ρόννυ. Τρομαγμένος, πανικόβλητος, ένοιωσε τó συναίσθημα που νοιώθει ο ποντικός όταν πιαστή στην φάκα.

Σάν ναυαγός μέσα στην άπέραντη έπιφάνεια του άκεανού, κύτταξε δλόγυρά του.

Κάτω του ήταν μυριάδες φώτων: ή Νέα 'Υόρκη. Έβλεπε τόσα διαμερίσματα που έλαμπαν τὰς φώτα τους, τόσες κρυφές γωνίες, τόσες άπόκρυφες γωνιές... όλα αυτά όμως τόσο μακριά!

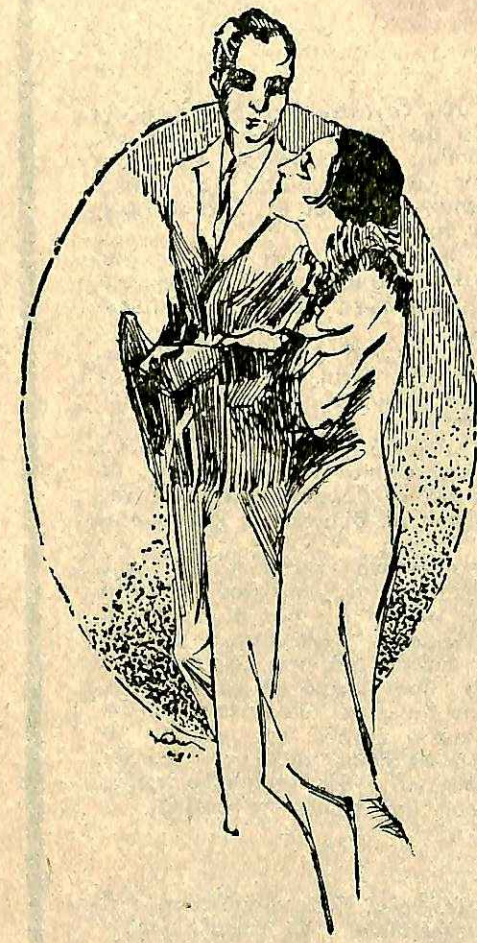
Δίπλα του ήταν μόνο τó ταρτσάκι του δεύτερου διαμερίσματος του 16ου όρόφου του ούρανοξύστου, που ήταν

άπόλυτα όμοιο με τó διαμέρισμα της Κόννι.

—Εδῶ πρόκειται νά σωθῇ κι' ή ζωή της Κόννι, συλλογίστηκε ο Ρόννυ, γιατί μπροστά σ' αυτήν τι άξίζει; ή ζωή ένος χασομέρη σάν κι' έμένα;...

Αυτά τά λόγια ύπῃρξαν ή άπαρχή ένος διαλόγου διαρκείας που συνέχισε... με τόν έαυτό του με καταπληκτική ταχύτητα.

Υστερα, όταν μέσα σ' ένα λεπτό τó μυαλό κατέρριψε κάθε ρεκόρ σκέ-

—Κόννι μου, είσαι ή μόνη γυναίκα της ζωής μου.

ψεως, μπήκαν σέ ένέργεια τά μέλη-χέρια και πόδια-χάρις στα όποια έρέθηκε αυτομάτως στο άλλο ταρτσάκι.

Άνάπνευσε με άνακούφιση: θά χτυπούσε την πόρτα, θά έξηγούσε την παράξενη περιπέτεια του και...

Άπότομα, τις σκέψεις του τις διέκοψε μία φωνή. Μία φωνή στέντορος, που έμοιαζε νά μιλή από μεγαφώνου.

Άνατριχίασε.

—Πού είναι νά του ρουφήξω τó αίμα! Έλεγε ή μάλλον ξεφώνιζε αυτή ή φωνή. Θά μου πῆς ποιός είναι και πού τόν έχεις κρυμμένο;

Ο Ρόννυ χάιδεψε τó μέτωπό του που ήταν θουτηγμένο στόν ιδρώτα. Τι συνέβαινε; Ποτέ του δέν είχε άνειρευτή τι συμβαίνει στις ταρτσές. 'Οταν κέρδιζε χρήματα κι' έτρωγε πολ-

λά σάντουιτς με πάστα άντσούγιας άνειρευόταν μόνο πώς την έκανε... ταρτσάκι!

Κατατρομαγμένος, προχώρησε δυό βήματα κι' απ' τά τζάμια του παραθύρου είδε μία όμορφη μελαχροινή-πού τά πόδια της όμως δέν ήταν όμορφα σάν της Κόννι—νά επιχειρή νά καταπραΰνη έναν άντρακλα δυό φορές πιό σωματώδη απ' τόν Ράϋμον και δυόμιση φορές πιό άγριο.

—Σύρλ — έλεγε κατατρομαγμένη ή γυναίκα—σ' όρκίζομαι πώς είναι ψέμματα! Είσαι ο πιό ζηλιάρης άνθρῶπος δλόκληρης της Μινнесότας κι' ή ζήλεια σου καρφώνει στο μυαλό τις πιό παράλογες και τις πιό άδικαιολόγητες ύποψίες!...

—Παράλογες κι' άδικαιολόγητες ύποψίες! άγριες ο άντρακλας. Αυτό θά τó δοῦμε! Θά ψάξω παντού. Και μυγίτσα ακόμα άν είναι, θά καταλήξῃ νά βῇ έξω!

Ο Ρόννυ κύτταξε γύρω του. Και πάλι Νέα 'Υόρκη και μόνο Νέα 'Υόρκη, μία πόλη μονάχα με μερικά εκατομμύρια κατοίκων.

Όλη αυτή ή άπομόνωσή του τόν κατατρόμαξε. Έτρεμε με την σκέψη, πώς μία τζαωτή πόρτα τόν χόριζε από τόν Κίγκ-Κόγκ της Μινнесότας, τόν όποιο δέν είχε καμμία διάθεση ν' άντιμετωπίσῃ!

Και πάλι, έπιβαλλόταν νά συσχεφθῇ... με τόν έαυτό του:

—Θά επιχειρήσω, είπε. 'Εξ άλλου, τι ρισκοκινδυνεύω; Τι άξίζει ή θασανισμένη ζωή ένος φουκαρά χασομέρη;

□ □

Όλα είναι συμπτώσεις σ' αυτόν τόν κόσμο.

Στόν δρόμο, περνούσε ο Μόργκαν, ο θασίλεός τών Ιμπρεζαρίων γιά «άτραξιόν». Άνθρωπος που πάντα έψαχνε γιά πρωτότυπα νούμερα γιά τά διάφορα κέντρα που άντιπροσέπυε.

Όταν είδε έναν άνθρῶπο νά κατεβαίνει από ψηλά πιασμένος από περβάζι σέ περβάζι, από σωλήνα σέ σωλήνα, σταμάτησε με θαυασμό και χτύπησε τó κουτέλο του.

—Τί σύμπτωση! είπε. Νά ο άνθρῶπος που χρειάζομαι!

Γιατί έτοιμάζε τά νούμερα γιά την μεγάλη έκθεση του Σάτλ Λέκ Σίτς κι' ήθελε νά παρουσιάσῃ κάτι τó έξαιρετικό, κάτι που θάκανε τους θεατές νά νοιώσουν ρίγη συγκινήσεως...

□ □

Κι' έτσι, ο Ρόννυ άγκαζαρίστηκε ως «άνθρῶπος-μυίγα» πρὸς 1000 δολάρια την έβδομάδα.

Είχε καταπληκτική επιτυχία. Κατέβαινε απ' τόν 170 όροφο, απ' τόν 160... Θαύμα! είχε καταργήσει τά άσανέρ και τις σκάλες!

Υστερα, τόν Σεπτέμβριο παντρεύτηκε την Κόννι κι' οι δυό τους άποτραδήτηκαν σ' ένα σπιτάκι... μόνόμορφο! Ήταν ο μόνος τρόπος νά ξεκουραστή ο «άνθρῶπος-μυίγα»!

ΠΕΤΕΡ ΝΤΑΝ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τό τέλος ένος τρομερού ιερεξεταστού

Και στο άκουσμα μονάχα τών λέξεων «Ιερά 'Εξετάσις» κάθε άνθρῶπος που κάτι έχει διαβάσει γιά την τρομερή αυτή όργάνωση, βλέπει με την φαντασία του νά παρελαύνουν οι άτέλειωτες πομπές τών άνθρῶπων που υποβάλλοντο σέ ματούρια δίχως κανένα λόγο που υπέφεραν τά πάνθαινα και πού τέλος κατέληγαν στην πυρά γιά νά τιμωρηθουν γιά εγκλήματα που δέν έκαναν.

Είναι γνωστό ότι ο πιό... δραστήριος και αίμοβόρος όλων τών άρχηγών της 'Ιεράς 'Εξετάσεως ύπῃρξεν ο περιφημος Τορκουεμάδας.

Φαίνεται όμως, πώς σέ μία ώριμένη εποχή, οι κύριοι αυτοί, βόηκαν κάποιαν αντίδραση εκ μέρους τών καταπιεζομένων Ισπανών, οι όποιοι μάλιστα έφθασαν μέχρι του σημείου νά δολοφονήσουν άγρίως έναν από τους άρχηγούς της έπιγείου αυτής Κολάσεως.

Η Ιστορία έχει ως εξής:

□ □

Την άνοιξη του 1481, ο αίμοδιψής Τορκουεμάδας έκρινε άναγκαίον νά προσλάβῃ εἰς τήν ύπηρεσίαν του νέους βοηθούς, γιά νά μπορέσῃ νά επεκτείνῃ την αίματηρά του δράση σ' όλο τó Ισπανικό βασίλειο.

Διόρισε λοιπόν Ιερεξεταστές στην Σαραγόζα τόν Πέντρο 'Αρμπονές ντε 'Επιλά και τόν Γκασπάρ Γιουγκλάρ, δυό έπιφανείς Ιερωμένους της πόλεως αυτής, που μέχρι τότε είχαν διαφύγει άπωδότη, απ' τά δολοφονία χέρια της 'Ιεράς 'Εξετάσεως. Φυσικό λοιπόν ήταν νά διαμαρτυρηθουν έντονα οι κάτοικοι της γιά τόν διορισμόν αυτόν. Οι «Κονβέρσος», οι νεοπροσήλυτοι, δηλαδή, στόν καθολικισμό—που αυτούς κυρίως κυνηγούσαν οι Ιερεξετασται, άπηύθυναν μίαν αίτηση πρὸς τόν Πάπα. Δέν εισακούστηκαν όμως! Και όχι μονάχα αυτό, αλλά οι υπογράψαντες την αίτηση, κατεδιώχθησαν ως άντιδραστικοί!

Εν τῷ μεταξύ, μη χάνοντας καιρό, οι νέοι αντιπρόσωποι του Τορκουεμάδα, έγκαινιάζαν με κάθε δυνατή μεγαλοπρέπεια και έπισημότητα, την πρώτη δημαδικήν εκτέλεσιν επί της πυράς. Τό... θεαματικόν αυτό γεγονός έλαβε γάραν τόν Μάιο του 1485. Τόν Ιούνιο του ίδιου έτους έγινε δεύτερα εκτέλεσις. Έφθασαν δέ μέχρι του νά υποβάλλουν στα φριχτά Ιερεξεταστικά βασανιστήρια τόν Λεονάρντο 'Ελί, τόν πλουσιώτερο, δηλαδή, νεοπροσήλυτο της Σαραγόζης: έναν από τους πιό εύπληττους και Ισχυρούς άρχοντάς της.

Τότε πια άπεφάσισαν οι αντιδραστικοί, ν' άφήσουν κατά μέρος τά νόμιμα μέσα άμύνης και νά μεταχειρισθουν άλλα, μάλλον βίαια. Άφού, ο Πάπας, κι' οι 'Ισπανοί άγοντες—που είχαν κι' αυτοί δεχθῇ κατά καιρούς εκκλησίες εκ μέρους τών διωκομένων—δέν ήθελαν νά τους βοηθήσουν οι «κονβέρσος» κατέφυγαν στη βία. Άγνοώντας τελείως την ψυχολογία του Τορκουεμάδα και τών όπαδών του, θέλησαν νά τους τρομοκρατήσουν και νά τους άναγκάσουν έτσι νά ύποχωρήσουν. Άπεφάσισαν λοιπόν ή δολοφονία τών Ιερεξεταστών της Σαραγόζης. Πρώτον θά χτυπούσαν τόν 'Αρμπονές. Με μυστικούς

έράνους κατώρθωσαν νά έξοικονομήσουν τά άναγκαία χρήματα. Οι εκτελεσται, έξῃ τόν αριθμό, είχαν άποφασίσει τή ζωή τους. Οι πιό γενναίοι απ' αυτούς ήταν ο Ζουάν ντε 'Αμπαντία, ο ύπῃρτης του Βιστάλ ντε Ούρανο, και ο Ζουάν ντε 'Εσπεραντέου, γυιός ένος «κονβέρσου» που είχε φυλακισθῇ και είχε δημευθῇ ή περιουσία του.

Άρχηγός της συνωμοσίας ήταν ο Ζουάν Πέντρο Σανσέλ, που ένεργοῦσε κρυφά από τους 4 άλλους άδελφούς του. 'Ως άμοιβή του δολοφόνου του 'Αρμπονές είχαν όρισθῇ ένα ποσόν 500 φλορινιών.

Στις 15 Σεπτεμβρίου 1485, ο 'Αρμπονές έπρόκειτο νά Ιεουργῇ στην Μητρόπολη κατά την διάρκεια της μεσο-νυκτίου λειτουργίας. Οι συνωμότες κρύ-

Ο Τορκουεμάδας.

φθηκαν κατά τó σούρουπο μέσα στην εκκλησία και περίμεναν καρτερικά την άφιξη του θύματος των. 'Ο 'Αρμπονές, —λές και προαισθάνθηκε κάτι—έφθασε ντυμένος μ' ένα σιδηρό θώρακα και φερόντας μία έπίσημη σιδερένια περικεφαλαία. 'Ισως νά είχαν φτάσει ως αυτόν φήμες σχετικές με την άπόπειρα εναντίον του. Πάντως οι προφυλάξεις του αυτές δέν τόν έσωσαν. Πρώτος τόν γτύπησε ο 'Εσπεραντέου και μετά ο Ούρανο, με τόση δύναμη που συνέθλιψε την περικεφαλαία και τού έκοψε τόν αυχένα. 'Ο 'Εσπεραντέου τόν έαναγτύπησε μετά, με φοβερή δύναμη. Τό έξος διαπέρασε τó σιδερένιο θώρακα και τού τρύπησε τó στήθος πέρα γιά πέρα. Τότε οι δολοφόνοι τó έβαλαν στα πόδια. Μερικοί μοναχοί που είχαν τρέξει εἰς βοήθειαν, μετέφεραν τó σώμα του 'Αρμπονές. Μετά 48 ώρες, στις 17 Σεπτεμβρίου 1485, πέθανε. Η άπόπειρα αυτή δέν τρώαζε διόλου τους Ιερεξεταστές. Η φρίκη τού εγκλήματος αυτόν δυνάμωσε τó μίσος τους εναντίον τών «κονβέρσος» και τών 'Εβραίων. Κι' ο λαός ακόμα της Σαραγόζης, που ως τότε δειγνόνταν έθρικός στους Ιερεξεταστές, συνέλαψε μαζί τους και διωργάνωσε διαδηλώσεις. Έξοφλόντας «Φοτιά στους τσιφούτδες! Φοτιά στους άλλαξόπιστους!» 'Ο ά-

χιεπίσκοπος 'Αλφρούς ντε 'Αραγκόν, νέος 17 μόλις χρονών, αλλά γεμάτος ένεργητικότητα, μίλησε στα πλήθη, ύποσχέθηκε άμεση δικαιοσύνη, κι' έτσι καθυσάσασε τά άνήσυχια πνεύματα.

Η εκδίκησης ήταν τρομερή.

Ο Τορκουεμάδας έστειλε άμέσως στην Σαραγόζα τρεις απ' τους πιό πιστούς του συνεργάτες, άνθρώπους με καρδιά θηρίου. Κάποιος πρόδωσε τους δολοφόνους. 'Ο Ούρανο, ο ύπῃρτης, ύπέστη τά φρικτότερα βασανιστήρια δίχως νά προβῇ σέ καμμία όμολογία ή άποκάλυψη. Τού ύποσχέθηκαν όμως χάση και τότε αυτός όμολόγησε όλα κατανομάζοντας και όλους που λίγο-πολύ, είχαν άναμειγθῇ στην ύπόθεση.

Φυσικά οι δικασται του κάθε άλλο παρά χάρι τού έδωσαν. Καθώς δέ εκείνος τους υπενθύμιζε την ύπόθεσή τους τού άπαντούσαν μισο-άστεία, μισο-σοβαρά πώς τού χάριζαν τά συμπληρωματικά βασανιστήρια. Άπλῶς θά τόν διεμέλιζαν και θά τόν κόβαν σέ μικρά κομμάτια δίχως νά τού κόψουν στην άρχή—όπως ήταν συνήθεια—τά χέρια.

Οι περισσότεροι τών συνωμοτών ήσαν ζωντανοί στις 30 Ιουνίου 1486. Ο Ζουάν ντε 'Αμπαντία πρόλαβε κι' άποτοκόνισε καταπίνοντας σπασμένα γυαλιά της λάμπας του. Οι πόνιοι όμως που υπέφερε κι' ή φρικτή άγωνία τού θανάτου του, δέν ήταν λιγώτερο τρομεροί απ' εκείνους που γλύτωσε άποκτόνωντας. 'Ο Πέντρο Σανσέλ είχε κατηρθώσει νά φύγῃ στο έξωτερικό κι' έτσι οι δικασται του έκαψαν μόνο τó δμοίωμα του.

Τό κυριώτερο άποτέλεσμα της πατατόλμου αυτής συνωμοσίας δέν άργησε νά φανῇ. Η 'Ιερά 'Εξετάσις διπλάσιασε τή δράση της και την σκληρότητά της. Μόνον στα 1846 εξετελέσθησαν έπί της πυράς 200 περίπου θύματα. Μεταξύ αυτών, φυσικά, ήσαν και πολλοί άθωοι, που τους είχαν καταγγείλει ο Ούρανο και οι συνένοχοί του κατά την διάρκεια τών βασανιστηρίων. Οι Ιερεξετασται δέ προσέθεσαν μόνοι τους κι' άλλα θύματα προσώπων μη συμπαθών της. Οι περισσότεροι άπό τους νεοπροσήλυτους έφυγαν στο έξωτερικό, άν και δέν είχαν κάνει τίποτα τó έπιλήψιμο.

Η τρομοκρατία βασιλεύε απ' άκρον εις άκρον. Οι Ιερεξετασται δέν δίσταν πια νά γτυπήσουν κι' αυτούς τους Ισχυρούς. Κάποιος φυχάς «κονβέρσος» είχε καταφύγει υπό την προστασίαν του ντόν Ζέμ της Ναβάρρας, γυιός της βασίλισσας της Ναβάρρας και άνεψιού του βασιλέως Φερδινάνδου. Σαν τούτα θά ο Τορκουεμάδας, διέταξε τή σύλληψή του. Καί γλύτωσε μὲν τόν επί της πυράς θάνατο, έμαστιγώθη όμως από δυό παπάδες μέσα στην Μητρόπολη καί ύποχρεώθηκε νά μείνῃ γονατιστός, σέ στάση μετανοίας, κρατώντας μία λαμπάδα στο χέρι του καθ' όλη τή διάρκεια της μεγάλης λειτουργίας. Καντόπι τού έδόθη άφesis από τους πανίσχυρους Ιερεξεταστές.

Φαντάζεται κανείς τι τρόμο προκά-λούσαν στο λαό τά θεάματα αυτά.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΛΕΛΜΙΝΗ ΚΑΙ Η ΜΙΚΡΗ ΧΩΡΙΚΗ

Η βασίλισσα Βιλελμίνη της Ολλανδίας, είνε από τις πιο δημοφιλείς βασιλίσσες. Αυτό το χρωστά στις συχνές επαφές της με τον λαό. Μια μέρα, καθώς τριγύριζε κατά την συνήθειά της μόνη της, με την συντροφιά μιας κυρίας επί των τιμών, στα περίχωρα της Χάγης είδε ένα ωραίο κοριτσάκι χωρικών και τόσο το άρεσε, που το αγάλλασε και το φίλησε.

Υστερ' από λίγες μέρες, η βασίλισσα έπαιρνε στα ανάκτορα ως δώρο για το φιλή της ένα λευγάρι πλεκτά γάντια, που της τα είχε πλέξει η μικρή χωριατοπούλα.

Συγκινημένη η βασίλισσα, στέλνει κι' αυτή ως δώρο στην μικρή φιληνάδα της ένα ζευγος ωραιότατα πέτσινα γάντια, αφού προηγουμένως έβαλε μέσα στο ένα απ' αυτά μια σακούλα με καραμέλες και στο άλλο δύο χρυσά νομίσματα και μια σημείωση που έλεγε:

«Πές μου, παιδί απ' τα δυο γάντια σ' άρεσε πιο πολύ».

Η μικρή πήρε το δώρο και την άλλη μέρα άπαντούσε στην βασίλισσα:

«Άγαστη κυρία βασίλισσα,

Δυστυχώς δεν μπορώ να σας άπαντήσω στο γραμματάκι σας. Γιατί το ένα το γάντι μου το πήρε ο μπαμπάς και το άλλο ο μικρότερός μου αδελφός...».

□ □

Η ΠΡΩΤΗ ΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΠΕΤΑΙΝ

Ένα βράδυ, στὸν Μεγάλο Πόλεμο, καί κατά την υποχώρηση του Σαλομονά, έφθανε σ' ένα έξοχικό σπίτι ένας γάλλος συνταγματάρχης και ζητούσε να περάση εκεί την νύχτα με την ακολουθία του. Φυσικά τὸν δέχθηκαν προθυμότητα.

Στο σπίτι έμεναν δυο σεβάσιμες κυρίες, άρχοντογυναίκες όπως φαινόταν απ' όλα τους.

Ποιά όμως ύπηρεζε ή έκκλησή τους, όταν άκουσαν έναν από τὸν αξιωματικούς της ακολουθίας τὸ «συνταγματάρχου» να τὸν προσαγορεύη στρατηγό. Ρώτησαν καί έμαθαν ότι ήτο ο στρατηγός Πεταίν, ο οποίος μόλις πρὸ τριῶν ημερῶν είχε προαχθῇ σὲ στρατηγό. Όπως όμως πολέμους διαρκῶς, δὲν τὸν δόθηκε καιρὸς να προμηθευθῇ τὴν νέα του στολή.

Τὴν ἄλλη μέρα, μεγάλη ήταν ἡ έκκλησή του στρατηγού, όταν ξυπνήσαντες είδε ἑπάνω στὴν στολή του ραμένους τοὺς αστέρας καί όλα τὰ διάσημα τοῦ νέου του βαθμοῦ! Οι δυο κυρίες ήσαν ἀδελφές τοῦ στρατηγού ντὲ Σονίς. Τὴν νύχτα ξύλωσαν ἀπὸ τὴν στολή τοῦ πεθαμένου πιά ἀδελφοῦ των τὰ διακριτικά τοῦ βαθμοῦ του καί τὰ ἔρασαν στὴν στολή τοῦ φιλοξενουμένου των στρατηγού!

□ □

Ο ΛΕΧΑΡ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ

Κάποτε, όταν ο Λέχαρ θρηνόταν στὸ Παρίσι, έτρωγε με κάτι φίλους του σ' ένα εστιατόριο κοντὰ στὴν Όπερα. Οι μουσικοί όμως, γρήγορα τὸν ἀνεγνώρισαν καί ἡ ὁρχήστρα άρχισε να παίξει πρὸς τιμὴν του τὴν «Εὐθύμη Χόρα». Όταν τελείωσε ἡ παρτιτούρα, ο Λέχαρ πήρε τὸ μενού καί ἔγραψε:

«Εὐχαριστῶ για τὴν λεπτότητά σας. Είμαι πάντοτε ὠραίο να τρώγω κανείς με τὴν μουσική του, ἀφοῦ χάρις σ' αὐτὴν μπορεῖ σήμερα καί τρώγει...». Καί τῶστείλε μ' ἕνα γρασόνι στὸν ἀρχιμουσικό,

Ίστορίες τραγουδιῶν

«Ο ὠραῖος

Κυανοῦς Δούναβις»

Ένα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα βάλς τοῦ αἰποῦ καιροῦ, εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία καί ο περίφημος «Ὁραῖος κυανοῦς Δούναβις». Ἀπόδειξις, ὅτι ἐξακολουθεῖ, ὕστερ' ἀπὸ 70 χρόνια, να παίζεται να χορεύεται καί να ἐνθουσιάζει ἀκόμη, καί θά συνεχίσῃ τὴν τριπλὴ αὐτὴ...δράση του για πολλὰ ἀκόμη χρόνια. Ἐχει γίνει λοιπὸν τὸ βάλς-θρύλος.

Τὸ βάλς αὐτὸ ἔχει γραφῇ ἀπὸ τὸν Γιόχαν Στράους, τὸν μεγάλο διευνέξο συνθέτη στὰς 15 Φεβρουαρίου τοῦ 1867.

Ἡ πρώτη του ἀκούραση ἔγινε σ' ένα κονσέρτο τῆς χορωδίας τῆς Βιέννης καί ἀμέσως ὅλοι ἐστρελλάθηκαν μαζί του.

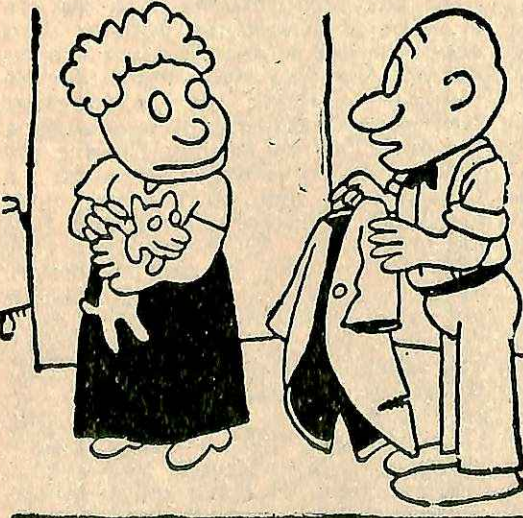
Ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅμως, τὸ περίφημο βάλς ἔκανε τὴν ἐξόρμησή του για τὴν κατάκτηση τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὴν Παγκόσμιο Ἐκθεση τοῦ 1867, πῆγε στὸ Παρίσι με τὴν ὁρχήστρα του καί ο Στράους. Μεταξὺ ἄλλων, ἔπαιξε καί τὸν «Δούναβι» του. Οι Παρισινοὶ κατενθουσιάσθηκαν.

Καί τώρα, να καί τὸ τελευταῖο νέο για τὸν «Ὁραῖο Κυανὸ Δούναβι». Πιστέψτε το, ὅσο κι' ἂν σὰς φανῇ παράδοξο. Εἶναι ἀκόμα μιὰ ἐνδειξη τοῦ πνεύματος τῆς εποχῆς μας, ἀλλὰ καί μιὰ ἀκόμη ἐπίσης, ἀπόδειξη τῆς μεγάλης θέσεως, πὸν ἔχει τὸ βάλς στὴν διεθνή μουσική.

Στις 7 Μαΐου, ἡ Πολυφωνικὴ Ἑταιρία τῆς Βιέννης, ἔδινε μιὰ συναυλία στὸ Βατικανό, παρουσία τοῦ Πάπα. Λοιπὸν ἡ ὁρχήστρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν «Ἡμιτελὴ» τοῦ Σούμπερτ, ἔπαιξε τὸν «Ὁραῖο Κυανὸ Δούναβι» χωρὶς διόλου να σκανδαλίσῃ τὴν Ἀγιότητα του.

Ἀπεναντίας, ο Πάπας συνεχάρη μετὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦς μουσικούς καί τοὺς εὐλόγησε.

ΠΟΥ ΝΑ ΕΥΚΑΙΡΗΣΗ

—Γυναίκα, μούσπασε τὸ κουμπί τῆς ρε-μυκότας μου, δὲν μοῦ τὸ ράβεις λιγάκι; —Δὲν εὐκαιρῶ τώρα! Πάγω τὸν Φόξ στὴν «Ἐκθεση Ζώων»!

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΚΑΙ Ο ΤΟΤΟΣ ΔΙΑΛΕΞΕ

Ἡ μαμὰ βγαίνει για φῶνια καί ἀφήνει στὸ σπίτι μόνα τὰ δυὸ της ἀγοράκια.

Προτοῦ φῆγγ, δίνει στὸ μεγαλύτερο, τὸν Τάκη δυὸ κομμάτια γλύκισμα καί τοῦ λέγει:

—Τάκη αὐτὸ τὸ γλύκισμα, εἶνε ένα κομμάτι μικρὸ κι' ένα μεγάλο. Όταν πεινάσετε, δίνεις τοῦ Τοτοῦ τὸ νὰ διαλέξῃ, καί τρῶς ἐσὺ τὸ ἄλλο.

Μετὰ δυὸ ὥρες ἡ μαμὰ ἐπιστρέφει.

—Λοιπὸν Τάκη, φάγατε τὸ γλύκισμα σας;

—Ναί, μαμὰ.

—Καί ἔδωκες τοῦ Τοτοῦ τὸ μεγαλύτερο;

—Όχι μαμὰ.

—Πῶς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ να τοῦ δώσης να διαλέξῃ;

—Τοῦ ἔδωκα μαμὰ, ἀλλὰ τοῦ εἶπα: ἡ θὰ πάρῃς τὸ πιο μικρὸ ἢ τίποτε. Διάλεξε!

□ □

ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΣΕ

Ὁ ἰδιοκτήτης ἐνὸς ὑποστατικοῦ, ἐπισκέπτεται τοὺς σταύλους του. Ἐκεῖ βρίσκει τὸ μικρὸ παιδάκι τοῦ ἀμαξῶ του να παίζει πάνω στὸ ἄγχρω με κάτι ἄλλα παιδάκια. Τὸ πλησιάζει, λοιπὸν, καί τὸ ρωτᾷ:

—Ξέρεις ποῖος εἶμαι, μικρούλη μου;

—Πῶς! ἄπαντὰ ο μπέμπης, εἶστε ο κύριος πὸν τὸν παίρνει κάθε μέρα ο μπαμπάς στὸ ἀμαξί του!

□ □

ΥΠΗΡΧΕ ΦΟΒΟΣ ΝΑ ΠΡΟΣΒΛΗΘΗ

Ἡ Μαϊρούλα εἶναι με τὴν μεγαλύτερη ἀδελφή της τὴν Καίτη στὸν ζωολογικὸ κήπο. Κάποτε φθάνουν καί στοὺς πιθήκους.

—Κύττα, κύττα! φωνάζει ξαφνικά ἡ Μαϊρούλα τῆς ἀδελφῆς της, αὐτὸν ἐκεῖ τὸν γέρω-πίθηκο. Δὲν μοιάζει τὸν θεῖο Ἀμβρόσιο;

Ἡ Καίτη εἰσχει κατανόησιν μιὰ ματιὸ γύρω της καί λέγει:

—Σιγώτερα, Μαίρη, δὲν ντρέπεσαι;

—Φοβάσαι μὴν καταλάβῃ τίποτε ο πίθηκος;...

□ □

ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΒΟΗΘΗΣΗ!

Ἡ μητέρα τῆς Νινίτσας ἔμαθε τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ της καί εἶναι ἀπαρηγόρητη. Κλαίει διαρκῶς.

Ἡ μικρὴ Νινίτσα, μόλις τεσσάρων ἐτῶν, πὸν τὴν βοηθοῦσε ὅμως, λίγο πολὺ σ' όλες της τίς δουλειές, τὴν κυττάζει καλὰ-καλὰ καί κατόπι παίρνοντας ἀπὸ κάπου ένα κουρέλι τὸ φέρνει στὰ μάτια της καί πηγαίνοντας στὸ δωμάτιό της ἀρχίζει να κλαίῃ κι' αὐτὴ γοερά.

Ἡ θεία της τὴν ἀκούει καί τρέχει κοντὰ της.

—Γιατί, Νινίτσα, κλαῖς, ἔτσι;

—Ἀφοῦ κλαίει ἡ μαμὰ, πρέπει να τὴν βοηθήσω λιγάκι!...

□ □

ΚΑΛΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΕ Ο ΜΙΚΡΟΣ

Στὸ μάθημα:

—Ἐλα ἐδῶ, ἐσὺ Ἀγκιναρόπουλε. Ἐχουν δέκα καραμέλες καί σοῦ ζητῶ τις ἐπτά. Πόσες σοῦ μένουν;

—Δέκα κ. καθηγητά.

—Πῶς, δέκα;

—Μά... δὲν σὰς δίδω καμμιὰ.

Ἀγάπες στὶς ὄχδες τῆς λίμνης

Αισθηματικὸ διήγημα τοῦ Ζωρζ Σαντάλ

Ἀφοῦ ἔσθυσε τὸ μοτέρ τῆς βενζινακάτου κι' ἀνάψε τὸ τρίτο σιγαρέττο, ὁ Μαξίμ κύτταξε τὸ ρολόι του. Ἦταν ἡ δευτέρα ἀπογευματινὴ καί τὸ ραντεβού του με τὴν Μαρία Βαρβάρα ἦταν στὶς τρεῖς.

Ἡ μητέρα του εἶχε ἀπορήσει πῶς ἔβγαλε ἐσὶ με τὸν ἥλιο. Ἡ καλὴ του ἡ μητέρα!

Γύρω του ὅλα φαίνονταν να ξεκουράζονται μέσα στὴν γαλήνη τοῦ ἀπογεύματος. Τὰ κίσκια, οἱ κήποι κι' οἱ λευκὲς καί γαλάζιες θύλλες, πὸν ἀνάμεσά τους ἐπιβλητικὴ καί περήφανη ὀρθονόταν ἡ θύλλα τῶν Ντάτσι, τῶν γονέων τῆς Μαρίας Βαρβάρας.

Κυττάζοντας ὅλα αὐτὰ, πὸν τοῦ ξανάφερναν στὸ νοῦ τὰ ξέγνοιαστα παιδικὰ του χρόνια, ὁ Μαξίμ ἐνοιῶθε μιὰ γλυκεῖα συγκίνηση να τὸν κυριεύῃ.

Ἡ λίμνη ἦταν ὁ ἐπίγειος παράδεισός γι' αὐτόν. Καί ἡ εὐτυχία του ἔφθανε στὸ ζενιθ της με τὴν Μαρία Βαρβάρα πὸν θάρχονταν σὲ λίγο. Θὰ τοῦλεγε, ἦταν ἐξέσπας γι' αὐτό: «Θαρρεῖς πῶς δὲν τὸ ξέρω πῶς μάγισσας; Πῶς δὲν τῶξερα ἀνέκαθεν;». Αὐτὰ θὰ τοῦλεγε πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του καί θάλλαζαν τὸ φιλὶ τῶν ἀρραβῶνων τους.

Ξαφνικά κάποιος τὸν φώναξε:

—Μαξίμ!

Ὁ νέος τινάχτηκε δὲν ἦταν ὅμως ἡ φωνὴ τῆς Μαρίας Βαρβάρας. Γύρισε καί φώναξε ἐκπληκτος...

—Μανόν! Ἦρθες, λοιπὸν, ἀπ' τὸ Μιλάνο;

—Ναί, σήμερα. Τί γίνεσαι Μαξίμ; Τὸν τελευταῖο χειμῶνα δὲν σε συνάντησα πούθενά. Οὔτε στοὺς χοροὺς, οὔτε στὰ τσάγια Γιατί;

—Μελετοῦσα, ἔδωκα ἐξετάσεις σ' ένα σωρὸ μαθημάτων. Εἶναι ἀπαραίτητο να πάρω τὸ δίπλωμά μου.

—Θέλεις να παντρευτῇς;

—Ποῖς ξέρει;

Ἐκελὶν γέλασε, μὰ τὸ γέλιο της τοῦ φαινόταν ἐξοικισμένο. Τὴν καβένη τὴν Μανόν. Χωρὶς να ξέρῃ τὸ γιατί, ὁ Μαξίμ τὴν λυποῦνταν ἀνέκαθεν, νοιώθοντας κάποια στενοχώρια ὅταν θρηνόταν μαζί της. Κάποιος τοῦ εἶχε πῇ κάποτε: «Δὲν πρέπει να τὴν λυπάσαι. Εἶναι μοναχοκόρη κι' ο παπὸς με τὸν πατέρα της, ἀλέθοντας ἀλεύρι, τῆς μάζεψαν τόσα χρήματα! Κι' οὔτε ἀσκήμη εἶναι. Διακριτικὴ κοπέλλα, κομψὴ καί μοντέρνας».

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀλήθεια, ὁ Μαξίμ ὅμως θυμόταν τὴν ἐποχὴ πὸν ἡ Μανόν—μεγαλύτερη ἀλλῶστε ἀπὸ αὐτόν καί τὴν Μαρία Βαρβάρα—ἦταν παλαιά, σὰν πρισιμένη με τὴν θλίψη ζωγραφισμένη στὸ ὅλεμά της. Ἐκανε θεραπεία κι' ἔγινε ἀργότερα λιγνὴ σὰν στέκα. Τώρα ὅμως, ἦταν ἀλλαγμένη, πὸν κομψή.

—Ἐχεις ραντεβού με τὴν Μαρία Βαρβάρα; τὸν ρώτησε.

Τὴν ἐρώτηση αὐτὴ, ὁ Μαξίμ δὲν τὴν περιέμενε.

—Οἱ Ντάτσι ἔφυγαν ὅλοι, συνέχισε ἐκελὶν, δὲν τῶξερες; Χθὲς ἔκλεισαν

τὸ σπίτι... Κι' ἀντίο! Μὰ ἐγὼ σκέπτομαι κάτι ἄλλο...

—Σὰν τί;

Οἱ Ντάτσι εἶναι τόσο ἀκατάδεχτοι. Ἰδιαίτερος ἡ κυρία γιατί εἶναι κόμησας. Εἶναι τσακωμένη με τὴν κόρη της κι' ὑποθέτω πῶς ἐσὺ, εἶσαι ἡ ἀφορμὴ. Τὴν καυμένη τὴν Μαρία Βαρβάρα. Οἱ δικοὶ της ποτὲ δὲν θὰ τῆς ἐπιτρέψουν να σε παντρευτῇ.

—Ἀλήθεια;

Τὸν κύτταξε σκυμμένο κοντὰ της,

τέρα σου. Ἐλεγαν πῶς ὑπῆρξε ἀφορμὴ τῆς οικονομικῆς καταστροφῆς τοῦ πατέρα σου.

—Πῶς αὐτό!...

—Δὲν τῶξερες; Λυποῦμαι πὸν μίλησα ἐγὼ. Μὰ ὅταν ἐκεῖνος ἔφυγε στὸ ἐξωτερικό, ὁ κόσμος εἶπε... ξέρεις τίς κακογλωσσίες τοῦ κόσμου... Πῶς εἶχε πάρει μαζί του ξένα λεφτά... Κουτὰ-μάρες! Οἱ πιστωταὶ του ἦσαν πλούσιοι ἄνθρωποι. Δὲν ἦταν φτωχοι γιὰ. Ἐμεῖς πάντα σας ἐκτιμοῦσαμε σας συμπαθοῦσαμε. Πρὸ παντὸς ἐσέ-να... Οἱ δικοὶ μου σ' ἀγαποῦσαν σὰν παιδί τους.

Κατὰπληκτος, ὁ Μαξίμ τᾶκουγε ὅλα αὐτὰ.

—Κάνει κρύο ἐδῶ; ἔκανε ἡ Μανόν ἀνατριχάζοντας, παρ' ὅλο τὸν ἥλιο. Πῶ να φορέσω κάτι ἀκόμα. Θὰ ἰδω-θοῦμε στὸ τέκνις; σὲ λίγο.

—Μαξίμ! ἀκούστηκε ξαφνικὰ μιὰ φωνή.

Τινάχτηκε ὀρθος. Ἡ Μαρία Βαρβάρα, λευκοντυμένη, παρθενικὴ ὑπαρξὴ ἔγερνε στὴν ἀγκαλιά του.

—Μαξίμ, τοῦ εἶπε, δὲν ἔπρεπε να βρίσκωμαι ἐδῶ. Οἱ γονεῖς μου...

—Ἐφύγαν, τῆς ἀπάντησε τὸ ξέρω, —Τὸ ξέρεις; Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;

—Τί σημασία ἔχει; Μιὰ ὥρα τώρα, ζοῦσα ένα φριχτὸ ἐφιάλτη. Τώρα ὅσο ὄνειρο.

—Κι' εἶναι ἴσως, ἡ στερνὴ φορὰ πὸν τὴν βλέπω, εἶπε ἡ Μαρία Βαρβάρα.

Καί συνέχισε με λυγμούς:

—Μαξίμ... Ἐφύγαν οἱ δικοὶ μου. Ἡσαν σὲ μιὰ κατάστασι! Τὴν καυμένη τὴν μαμὰ! Βρῆκαν ένα σωρὸ δικαιο-λογίες για να ἀναβάλω για λίγες ὥρες τὴν ἀναχώρησή μου. Ἀπὸ αὐριο, ἐξὼ ἀπὸ τὴν βίλλα μας θὰ διαβάσης: ΠΩΛΕΙΤΑΙ.

Ὁ Μαξίμ ἔβαλε τὴ νέα να καθήσῃ δίπλα του:

—Μαρία Βαρβάρα, τῆς εἶπε, τί εἶναι αὐτὰ πὸν λές;

—Ναί, Μαξίμ, ἡ θλιβερά ἀλήθεια. Ὁ μπαμπάς κατεστράφη οικονομικῶς. Σήμερα, εἶμαστε ὑποχρεωμένοι να τὰ πωλήσουμε ὅλα για ὅλα καί να ζήσουμε φτωχικά, με περισυλλογὴ. Μποροῦντὰ στὴν ὁδὸν τοῦ μπαμπά, στὰ δάκρυα τῆς μαμᾶς, πῆγα να τρελλαθῶ. Ἡ δύναμη ὅμως τῆς ἀγάπης σου μ' ἔκανε να συνέλθω καί ν' ἀντιμετωπίσω ψυχραίμα τὴν κατάστασι.

—Μαρία Βαρβάρα, εἶπε ὁ Μαξίμ κυττάζοντας τὴν μ' ὅλη τὴν φλόγα τοῦ ἐρωτός του. Ἰσως να μὴ ξαναδοῦμε αὐτὴ τὴν γαλάζια λίμνη ὅπου μεγαλώσαμε κι' ἀναπηθήκαμε. Ἰσως να πρέπη να φύγουμε ἀπ' τὸν ἐπίγειο παράδεισό μας. Πρέπει να ἐργασθοῦμε. Νὰ τ' ἀρνηθοῦμε ὅλα αὐτὰ. Ζήσαμε ὅμως αὐτὴ τὴν μέρα, αὐτὴ τὴν μεγάλη στιγμὴ μὴ μαζί καί μαζί ἀποχαιρετήσαμε τὸ παρελθόν...

Καί τότε, στὴν γαλήνη πὸν ἦταν ἀπλωμένη νύκτω, ὁ ἐρωτὸς τους τοὺς φάνηκε πὸν ὠραῖος, γιατί ἡ πὸν εὐτυχισμένη ζωὴ εἶναι ἐκελὶν ὅπου ἡ μελαγχολία τοῦ σκότους νειτονεῖ με τὴν ἀποθέωση τῆς πὸν φωτεινῆς αὐγῆς...

ΖΩΡΖ ΣΑΝΤΑΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Μαργαρίτα ντὲ Πονταλὲς εἶναι τελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν ὑπολοχαγὸ Ροζέ Ρεμονιέ γυιὸ ἐνὸς δασοφύλακος. Ὁ πατέρας τῆς ὅμως καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ τὴν παντρεύουν μὲ τὸν Ζωρὲ ντὲ Σεβερνί, ἀποκορύφουν τὴν πρότασιν γάμου τοῦ Ροζέ.

Σὲ μιὰ στιγμή ἀδυναμίας καὶ παράφορης ἀγάπης ἡ Μαργαρίτα παραδίδεται στὸν Ροζέ.

Ἐνα παιδί πρόκειται νὰ γεννηθῇ ἀπὸ τὸ σφάλμα τους. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πατέρας Πονταλὲς πεθαίνει στὴν Ἀμερική. Ὁ ἀδελφὸς ὅμως τῆς Μαργαρίτας, Ἀντουάν ντὲ Πονταλὲς, τῆς δηλώνει ὅτι μόλις γεννηθῇ τὸ παιδί θὰ τὸ ἐξαφανίσῃ.

11

(Ἡ συνέχεια)

Κύριε, τοῦ εἶπε, θεωρῶ ἀναγκαία τὴν παρουσίαν σας ἐδῶ γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ἀνεψιάς μου καὶ τοῦ παιδιοῦ σας. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ δὲν ἀντιτίθεμαι στὴν διαμονή σας στὸ Μαλπαλού. Σὰς μίλησα ἔτσι φοβούμενη μήπως ἐκλάβετε τὴν συμπεριφορὰ μου σὰν μιὰ συγχώρηση τοῦ λάθους σας, σὰν μιὰ λημοσύνη τοῦ σφάλματός σας. Ἡ Μαργαρίτα ὑποφέρει καὶ θὰ γεννηθῇ ἀσφαλῶς ἀπόψε. Μὴν ἀπομακρύνεσθε.

Τὴν ἴδια νύχτα, πράγματι, ἡ Μαργαρίτα ἀπέκτησε ἕνα γυιό.

Ὅταν τῆς τὸν παρουσίασαν μέσα στὰ σπάργανά του (καὶ ἡ γρήγαν θεία δὲν θέλησε κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν ν' ἀσκοληθῇ μὲ τὸ παιδί τόσο ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸ ἄθωο αὐτὸ πλάσμα ποὺ γεννιόταν ὅσο καὶ γιὰ νὰ μὴ μαθευτῇ ἡ γέννησή του) ὅταν τὸν ἀντίκρουσε ὁ δίδυνο καὶ παχουλὸ, ἡ νέα μητέρα, πῶς γλωμῇ καὶ ἀπὸ τὰ σενδόνια τῆς, μὲ δὶ' ὁ μαύρους κύκλους κάτω ἀπὸ τὰ γαλαζία μάτια τῆς, τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά τῆς, τὸν γέμισε φιλιὰ κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ θεία τῆς καὶ ὁ Ροζέ Ρεμονιέ, καταλαβαίνοντας τὸν βαθὺ τῆς πόνο, δὲν τόλμησαν νὰ τὴν παρηγορήσουν. Κι' οἱ ἴδιοι ἦσαν τρομερὰ συγκινημένοι καὶ βυθισμένοι σὲ πικροὺς συλλογισμούς. Καὶ τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοὺς, τοῖς ἐξέφρασε ἡ ἴδια ἡ Μαργαρίτα ἀνάμεσα στὰ δάκρυά τῆς, ἀνάμεσα στὰ φιλιὰ

ΔΙΚΗ

ποὺ ἔδινε στὸν γυιό τῆς.

—Δυστυχισμένο μου μικρό, πῶς θὰ εἶναι ἄραγε ἡ ζωὴ σου; Δὲν ἔπρεπε νάρθης στὸν κόσμο καὶ ἡ μητέρα σου εἶναι ἔνοχη, δυὸ φορὲς ἔνοχη γι' αὐτό. Τόσα μίσση σὲ περιβάλλουν... Θὰ κατορθώσωμε ἄραγε νὰ σὲ σώσωμε; Ἐκεῖνοι ποὺ σ' ἀγαποῦν εἶναι ἀδύνατοι... Ἐκεῖνος ποὺ σὲ μισεῖ εἶναι δυνατός... Θὰ μπορέσωμε νὰ σὲ σώσωμε ἀπὸ τὴν ἐκδίκησή του; Φτωχὸ μου μικρό, εἴμαι τόσο ἐξαντλημένη κι' ἄρρωστη ποὺ ἂν ἤθελα νὰ ριχτῶ ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ σ' αὐτὸν ποὺ σὲ μισεῖ δὲν θὰ μπορῶσα νὰ τὸ κατορθώσω... Κι' ἐσεῖς, καλὴ μου θεία, στὴν κατάστασιν ποὺ βρίσκεστε δὲν θὰ μποροῦσατε νὰ κάνετε τίποτα. Ὁ Ἀντουάν δὲν δειχνε κανένα σεβασμὸ στὰ γηραιά. Μονάχα ἐσύ, Ροζέ μου πολυαγαπημένο μου, ἐσύ ποὺ σὲ θεωροῦσα τόσοον καιρὸ πεθαμένο, ἐσύ μόνο μπορεῖς νὰ ὑπερασπισθῇς τὸ ἀγγελιοῦδὲ αὐτό, καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ βρῇς τὴν ἀπαιτούμενη δύναμιν.

—Μὴ φοβάσαι τίποτα, Μαργαρίτα.

—Εἶσαι τόσο ἀδύνατος ἀκόμη! Σχεδὸν τόσο ἀδύνατος ὅσο κι' ἐγώ! Εἶχα ἄδικο νὰ σὲ προσκαλέσω νὰ ἐρθῃς πρὸς τοῦθεραπευτῆς ὁλωςοιόλου. Σ' ἐκβέντω σὲ κινδύνῳ... Μὰ ἦταν ἀνάγκη, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί, Μαργαρίτα... Ἦταν ἀνάγκη... Θὰ ἔκανες σφάλμα νὰ μὴ μὲ εἰδοποιήσῃς ὁφείσων ἤξερες ὅτι ζοῦσα... Θὰ ἦταν σὰν νὰ ἐξέθετες τὸ παιδί σου σὲ τρομερὸ κίνδυνον...

Ἡ Μαργαρίτα θὰ ἤθελε νὰ θηλάσῃ μόνη τῆς τὸ παιδί τῆς μὰ δὲν ἦταν δυνατὸν. Ἀν τὸ κρατοῦσε στὸ Μαλπαλού θὰ διακινδύνευε κάθε μέρα νὰ θυσιασθῇ στὴν ὁρῇ τοῦ Ἀντουάν.

Ἡ Καρολίνα ντὲ Πονταλὲς εἶχε ἀνακαλύψει μιὰ τροφὴ στὸ Μπρασσιέ. Ἡ τροφὴ εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικό. Μὰ ἐφόσον τὸ Μπρασσιέ δὲν ἀπείχε πολὺ ἀπὸ τὸ Μαλπαλού, ἔπρεπε νὰ τὴν εἰδοποιήσουν νὰ ἔλθῃ νὰ παραλάβῃ τὸ παιδί.

Ἡ Μαργαρίτα, στὸ κρεββάτι τῆς ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

—Γιατί κλαίς; ρωτοῦσε ὁ Ροζέ μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

—Δὲν ξέρω. Φοβοῦμαι κανένα μεγάλο δυστύχημα.

—Μήπως δὲν τὰ προβλέψαμε ὅλα;

—Εἶναι ἀλήθεια... μὰ ὅλα ὅσα προβλέψαμε, μποροῦν νὰ καταρρεύσουν μέσα σὲ μιὰ στιγμή ἂν ἔλθῃ ξαφνικὰ ὁ Ἀντουάν.

—Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ εἰδοποιηθῇ γιὰ νὰ ἔλθῃ. Κι' εὐτυχῶς δὲν εἰδοποιήθηκε.

—Ποιὸς ξέρει; εἶπε ἐκείνη σκεπτικῇ.

Καὶ ἐξανάρχισε νὰ κλαίῃ δυνατοτέρα.

Τόσον καιρὸ τώρα ἔβλεπε νὰ τρινυρίζῃ γύρω τῆς, κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά τῆς, ἡ πονηρὴ καὶ ὑπουλὴ φυσιογνωμία τοῦ ἐπιστάτη Ἐρβέ. Τὴν παρακολουθοῦσε ἀδιάκοπα τὸ σκληρὸ καὶ ὑποκριτικὸ βλέμμα του. Καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί φοβοῦσαν τὸν ἄνθρωπο αὐτό,

Ἡ νύχτα ὅμως πέρασε χωρὶς τίποτα τὸ ἀνησυχητικό. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης.

Μολαταῦτα ἡ ἀγωνία τῆς νεαρῆς μητέρα δὲν ἔπαυε καὶ τὰ δάκρυά τῆς ἐξακολουθοῦσαν.

—Ἀκουσε, εἶπε στὸν Ροζέ ποὺ δὲν τὴν ἄφηνε οὔτε λεπτό κι' ἀγρυπνοῦσε ἀδιάκοπα κοντὰ τῆς. Ροζέ, φοβοῦμαι πολὺ... Ὁ Ἀντουάν μπορεῖ νὰ φθάσῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή καὶ πρέπει ὅλα νὰ τὰ φοβάται κανεὶς... Δὲν πρέπει νὰ περιμένωμε τὴν τροφὴ... Προτιμότερο εἶναι νὰ πάρῃς ἐσὺ τὸ παιδί μας, νὰ τὸ σκεπάσῃς μὲ ζεστὰ ρούχα καὶ νὰ τὸ πᾶς μόνος σου στὸ Μπρασσιέ, φροντίζοντας νὰ μὴ σὲ δῇ κανεὶς. Ἐτσι, θὰ τὸ σώσωμε. Ὑστερα, ἂς ἔλθῃ ὁ Ἀντουάν. Δὲν θὰ τοῦ ποῦμε βέβαια ἐμεῖς ποὺ κρύψαμε τὸ παιδί μας. Καὶ ἀφοῦ ἡ τροφὴ θὰ κρατήσῃ τὸ μυστικό μας, πῶς θὰ μάθῃ ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί ποὺ καταδιώκει;

—Εἴμαι πρόθυμος, Μαργαρίτα, νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῇς...

—Ναί, Ροζέ. Πίσταψε στὰ προαισθήματά μου: ὁ Ἀντουάν δὲν θὰ συγχωροῦσε...

—Μὰ ὅπρεπε νὰ σκοτώσῃ ἐμένα τὸν ἴδιο, προτοῦ ἐγγίσι τὸ παιδί μας.

—Δὲν θὰ δισταζε καθόλου. Θὰ σὲ σκότωνε.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνασηκώθηκε ἐλαφρὰ καὶ κύτταξε πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ γιόγι ἐπεφτε πυκνὸ, σιωπηλὸ, ἀδιάκοπο. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκοτεινὸς κι' ἡ ἀτμόσφαιρα βαρεία.

Παρ' ὅλη τὴν ζεστασιά τοῦ κρεββατιοῦ τῆς, ἕνα ρίγος διεπέρασε τὸ σῶμα τῆς.

—Θεέ μου, εἶπε, ἂν τὸ βγάλωμε ἔξω μὲ τέτοιο καιρὸ, σ' αὐτὴ τὴν παγωνιά, εἶναι σὰ νὰ τὸ ἐκθέτωμε στὸν θάνατον...

Ἐκεῖνος ἔνοιωσε τὴν ἀγωνία τῆς.

—Κάτω ἀπὸ τὸ γούνινο παλτό μου, εἶπε, δὲν θὰ καταλάβῃ τὸ κρύο. Καὶ θὰ προσέξω ὅσο μπορῶ. Μὴ φοβάσαι.

—Φύγε λοιπὸν, φύγε γρήγορα!

Τὸ μαρὸ ἀναπαύονταν στὴν κούνια του, κοντὰ στὸ κρεββάτι. Ὁ Ροζέ τὸ πῆρε μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ μὴν τὸ ξυπνήσῃ. Ἡ Μαργαρίτα ἄπλωσε τὰ χέρια τῆς. Ὁ Ροζέ τῆς τῶδωσε.

Τὸ κύτταξε ὥρα πολλή, μὲ τὰ μάτια τῆς γεμάτα δάκρυα.

—Φτωχὸ μου μικρό... ποὺ πᾶς; Πότε θὰ σὲ ξαναδῶ; Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ ζωὴ σου; ὦ! Ροζέ! Ροζέ! Πόσο ἔνοχοι ὑπῆρξαμε...

Ἐσφιγγε τρυφερὰ τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά τῆς. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀφήσῃ. Τὸ περιέβαλλε μὲ τὰ μπράτσα τῆς κι' ἔρριχνε στὸν Ροζέ ἕνα βλέμμα σχεδὸν ἄγριο.

—Ὅχι, ὄχι, μὴ μοῦ τὸ παίρνης, ἔλεγε. Δὲν θὰ τὸ ξαναδῶ πιά... εἴμαι βέβαιη. Λυπήσου με!

Σκυμμένος ἐπάνω τῆς, κλαίοντας κι' ὁ ἴδιος, ὁ Ροζέ μάτια προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Ἐκείνη δὲν μποροῦσε ν' ἀποσπᾶσθαι τὸ παιδί τῆς ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς.

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΙΑΝΤΑ?

—Ὅχι, ὄχι, ἀφῆσε μου το... Σε παρακαλῶ...

—Μὰ, πολυαγαπημένη μου, ἐσὺ ἡ ἴδια θέλησες νὰ τὸ ἀποχωρισθῇς γιατί φοβάσαι γιὰ τὴ ζωὴ του...

—Ναί, τρέμω γι' αὐτό. Θὰ τὸ σκοτώσῃ, σοῦ λέω.

—Τότε, λογικέσου... Ἀν δὲν θέλῃς νὰ τὸ βρῇ κοντὰ σου, πρέπει νὰ τὸ πάρω μαζὶ μου...

—Ναί... Εἴμαι τρελλή... Πάρε το. Φύγε γρήγορα...

Καὶ καθὼς ὁ Ροζέ ἄπλωνε τὰ χέρια του γιὰ νὰ πάρῃ τὸ παιδί, ἐκείνη τὸ τραβοῦσε, ἀγριεμένη, σχεδὸν τρελλή ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀπελπισία, σὰν νὰ ἦταν ὁ Ροζέ ἕνας δῆμιος.

—Ὅχι, ὄχι ἀκόμη, ὄχι ἀκόμη... Ἀφῆσε μου το, μερικὰ λεπτὰ ἀκόμη... Δὲν θὰ τὸ ξαναδῶ πιά... Εἴμαι βέβαιη... Μοῦ τὸ λέγει ἡ καρδιά μου... Οἱ μητέρες προαισθάνονται αὐτὰ τὰ πράγματα... Ποτέ, ποτέ, δὲν θὰ τὸ ξαναδῶ πιά... ὦ μικρό, φτωχό, δυστυχισμένο μου παιδί! Ἐχεις κατακτήσει ὅλη τὴν τρυφερότητα τῆς μητρικῆς μου καρδιάς... Ἀν μποροῦσε τοῦλάχιστον νὰ μὲ νοιώσῃς... Ἀν μποροῦσε νὰ θυμηθῇς... Ἀλλοίμονο!

Ξέσπασε σὲ μιὰ νέα κρίση δακρύων. —Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σὲ προστατέψῃ ἀπὸ τὸ μίσος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Τίποτα!

Ἀφῆσε μιὰ κραυγὴ ἀνίσχυρης λύπης καὶ κύτταξε ἐπάνω στὸ κρεββάτι τῆς σὰ νὰ ζητοῦσε ἕνα ὄπλο...

—Ὅχι... Εἴμαι ἐγκαταλελειμμένη στὰ χέρια του... Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα... Ἐχεις δίκιο, Ροζέ: Γρήγορα, πάρε το... Ἀν ἔμενε ἐδῶ περισσότερο, θὰ ἦταν ἐγκλημα... Πήγαινε... Σ' ἀγαπῶ... ἡ ἀγάπη μου θὰ σὲ παρακολουθῇ καὶ οἱ προσευχές μου θὰ σὲ προστατεύσουν... Ἰσως...

Ὁ Ροζέ εἶχε φορέσει ἕνα φαρδὺ καὶ μακρὺ γούνινο παλτό μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἰταλία στὸν βαρὺ αὐτὸν χειμῶνα.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ γούνα, ἐπάνω στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα του, τὸ παιδί δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτα ἀπὸ τὸ κρύο.

—Φεύγω, εἶπε. Μαργαρίτα, δειξοῦ μου τὴν ἀγάπη σου...

Κι' ἔσκυψε νὰ τὴν φιλήσῃ. Τὸ γλωμὸ πρόσωπό του, ἀδυνατισμένο ἀπὸ τὸς πόνους ἀγγίξε ἤδη τὸ πρόσωπο τῆς νέας μητέρας, ὅταν ἐκείνη τραβήχτηκε ἀπὸτομα.

Ἐἶχε δὴ μιὰ τρομακτικὴ ὀπτασία, ἕνα εἶδος ἐφιάλτου ποὺ γινόταν ἀκόμη πιὸ ἔντονος ἀπὸ τὸν πυρετὸ ποὺ τὴν φλόγιζε καὶ τὴν ὑπεριεγέρει στὴν ὁποία βρισκόταν.

Δὲν ἦταν ὁ Ροζέ αὐτὸς ποὺ ἔβλεπε, σκυμμένος ἐπάνω τῆς, δὲν ἦταν τὰ τρυφερά καὶ δακρυσιμένα μάτια του αὐτὰ ποὺ ἔβλεπε: ἦταν ἕνα τρομακτικὸ κροινὸ μὲ κόγγες ἀδειανές, δυὸ ἄσπρα μάγουλα, ἕνα στόμα χωρὶς γλῶσση ποὺ γελοῦσε μὲ ὅλα τὰ δόντια του, τὸ τρομακτικὸ γέλιο ἐνός σκελετοῦ...

—Ροζέ! Ροζέ! φώναξε.

Δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ πιά τίποτα, μὰ δὲν μποροῦσε. Καὶ μολονότι τὸ πῶμα τοῦ ἐφιάλτου αὐτοῦ δὲν εἶχε καμμιὰ ὁμοιότητα μὲ τὸν Ροζέ, ἐκείνη ἔβλεπε τὸν Ροζέ σ' αὐτό.

—Μαργαρίτα! εἶπε ἐκεῖνος γλυκά, μὲ παράπονο, μὲ θλίψη.

Ἡ μοναδικὴ αὐτὴ λέξη τὴν τραβήξε ἀπ' τὴν παραίσθησή τῆς. Ἐνα νευρικὸ τρεμουλιασμά τὴν συνεκλόνηζε ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια.

—Ροζέ, Ροζέ μου... μὴ φεύγῃς. Μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ σένα ἐπίσης δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ πιά... Θέλεις νὰ μοῦ πάρῃς τὸν γυιό μου, πές μου; Δὲν μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν;

—Κακίᾳ μικρούλα! εἶπε ἐκεῖνος μὲ παράπονο. Γιατί νὰ μὲ κᾶνῃς νὰ ὑποφέρω, δυσπιστώντας σὲ μένα;

—Τότε, γιατί δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ; —Αὐτὸ τὸ ἴδιο βράδυ, Μαργαρίτα, θὰ βρίσκωμαι κοντὰ σου καὶ διτλήποτε κι' ἂν γίνῃ, δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω πιά.

—Μοῦ τ' ὀρκίζεσαι;

—Σοῦ τ' ὀρκίζομαι!

—Τότε ἀφοῦ ἐσὺ ἔχεις πεποιοθῇ ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃς, γιατί, ἐγώ, εἴμαι βέβαιη ὅτι δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ πιά; Θὰ πῇ λοιπὸν ὅτι ἐγὼ θὰ πεθάνω... Ναί, εἶναι, θὰ πεθάνω!...

—Αγαπημένε μου, ἔχω ἀνάγκη ὄλῳ τοῦ θάρρους καὶ τῆς ψυχραιμίας μου! Μὴ μὲ ἀπελπίσης ἔτσι!

—Ἐγὼ ἄδικο, ναί, ἔχω ἄδικο, φιδύρισε ἐκείνη χαμηλόφωνα.

Πέρασε ἀργὰ τὸ χέρι τῆς ἀπὸ τὸ μέτωπό τῆς. Ἐξάφνα, σηκώθηκε σχεδὸν ὀρθὴ στὸ κρεββάτι τῆς.

—Ἀκουσε, εἶπε, δειχνοντας τὰ παράθυρα μὲ μιὰ ἐντροπὴ χειρὸς μου.

—ὦ φτωχὸ μου μικρό, πῶς θὰ εἶναι ἔργον ἡ ζωὴ σου...

φαίνεται ὅτι ἀκούεται ὁ θόρυβος ἐνός ἀμαξιοῦ.

Πραγματικά, ὁ πιγνόμενος θόρυβος τροχῶν ποὺ κυλοῦσαν στὸ πυκνὸ στρώμα τοῦ γιονιοῦ, ἔφθανε ἕως ἐκεῖ.

—Εἶναι ὁ Ἀντουάν! Εἴμαι βέβαιη ὅτι εἶναι ὁ Ἀντουάν...

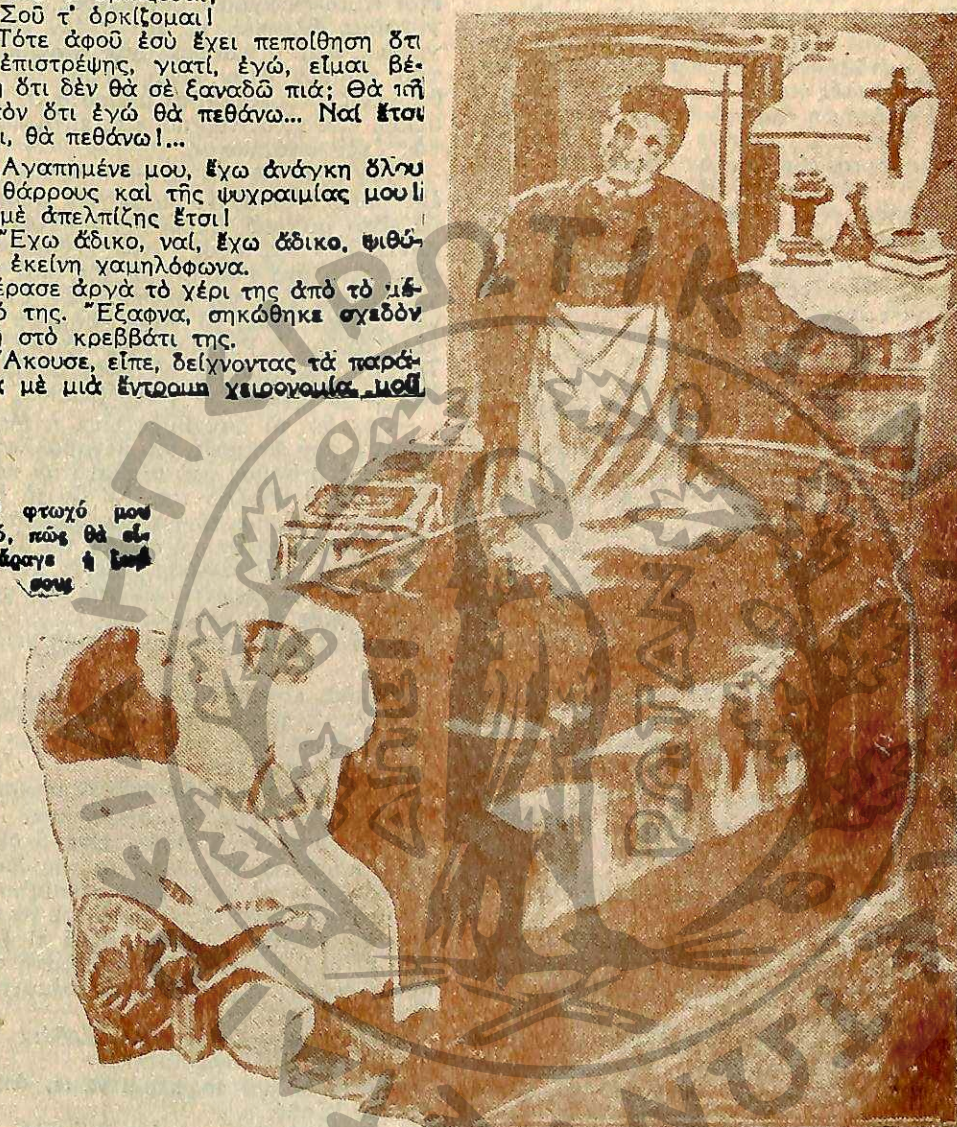
Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ ἀνάπηρη, κατατρομαγμένη ἔμπαινε μέσα στὸ δωμάτιο.

—Ἐρχεται ὁ ἀδελφός σου, Μαργαρίτα... Ὁ ἀδελφός σου, μὲ καταλαβαίνει;

Καὶ διακρίνοντας τὸν Ροζέ, καρφωμένο ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ταραχή:

—ὦ κύριε, φύγετε γιὰ νὰ σωθῇτε, σώστε τὸ παιδί αὐτό... Ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ λαγονόκηπου θὰ βγῇτε στὸ πάρκο κι' ἀπὸ ἐκεῖ θὰ εἰσχωρήσετε στὸ δάσος... Ξέρετε τὸν δρόμο. Θὰ πάτε στὸ Μπρασσιέ χωρὶς νὰ χαθῇτε. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς προστατεύσῃ, ἀλλὰ μὴ χάνετε οὐτε λεπτό. Φύγετε προτοῦ ὁ Ἀντουάν μῇ στὸ μέγαρο.

Κάτωχρος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τρέμῃ.

Ροζέ φίλησε την Μαργαρίτα. Έκείνη είναι μισοπεθαμένη από τον φόβο. Τό μόνο που καταλαβαίνει τη στιγμή αυτή είναι ότι φεύγει το παιδί της. Τό φιλά παράφορα.

Ο Ροζέ απομακρύνεται. Ούτε εκείνος ούτε εκείνη δεν προφέρουν καμιά λέξη.

Και ήδη, μέσα στην καρδιά της Μαργαρίτας, η αγάπη που ήταν χωρισμένη σε δυο δεν είναι πια παρά μία μεγάλη και μοναδική. Τό μοίρασμα σβύνεται και δεν υπάρχει πια.

Η έρωμένη έκανε θέση στη μητέρα. Ο έρωας δεν υπάρχει πια. Μονάχα η πανίσχυρη μητρική στοργή θριαμβεύει, νικητριά.

Και από τὰ δυο αὐτὰ πλάσματα που φεύγουν μέσα στο χιόνι, τὸν πατέρα καὶ τὸ παιδί, τὰ τρομαγμένα μάτια τῆς μητέρας δὲν παρακολουθοῦν τὸν πατέρα... Ἀγωνιοῦν γιὰ τὸ μικρὸ που γεννήθηκε ἀπὸ τὴ σάρκα τῆς καὶ ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς, τὸ μικρὸ στὸ ὁποῖο ἔδωσε ἡ-δη ἕνα χρόνο τῆς ζωῆς τῆς, ἕνα χρόνο μαρτυρίου, τὸ μικρὸ που κοιμάται μέ-σα στὰ σπάργανά του κάτω ἀπὸ τὸ γοντρὸ γούνινο παλτό, τὸ μικρὸ που δὲν θὰ ξαναδῇ ποτέ πιά.

Ο Ροζέ ἔχει ἐξαφανισθῇ πρὸ πολ-λοῦ, ἡ πόρτα ἔχει κλείσει, τὰ βήματα ἔχουν ἀπομακρυνθῇ κι' ἐκείνη ἔξακο-λουθεῖ νὰ κυττάξῃ στὸ κενόν, χαμένη σὲ μία θλιβερὴ ὄνειροπόληση.

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Τὸ ἀμάξι πέρασε τὴν γρίλλια τοῦ με-γάρου καὶ μπῆκε στὴν αὐλή. Δυὸ ἄν-δρες κατέβηκαν ἀπ' αὐτό: Ὁ Ἀντουάν ντὲ Πονταλὲς καὶ ὁ ἐπιστάτης Ἑρβέ.

Ἡ ἀνάντηρ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς ἀνη-ψιάς τῆς, παραβύλαγε τὴν ἄφιξη αὐτῆ. Μόλις ἀναγνώρισε τὸν Ἑρβέ δὲν εἶχε πρὶν ἀπὸ ἀμφιβολία.

—Αὐτὸς τηλεγράφησε στὸν Ἀντουάν, σκέφθηκε, καὶ πῆγε νὰ τὸν παραλάβῃ ἀπὸ τὸν σταθμὸ τοῦ Μπλουά. Ὁ ἄλ-λιος!... Ἀν ἦταν στὸ χέρι μου, θὰ τὸν ἔδιωχνα σὺν σκυλί.

Ὅταν εἶδε τὸν Ἀντουάν νὰ μπαίνει στὸ κατῳφλι, δὲν ἄκουσε νὰ κλείνῃ πίσω του ἡ βαρεὶά πόρτα, ἄφησε τὸ παράθυρο καὶ πλησίασε στὸ κρεβάτι τῆς Μαργαρίτας.

—Ὁ Ἀντουάν θὰ εἶναι ἔδω σ' ἕνα λε-πτὸ, εἶπε. Συγκέντρωσε τὸ θάρρος σου. Βρίσκομαι κοντὰ σου καὶ δὲν θὰ σ' ἐν-καταλείψω... Μὴ φοβάσαι λοιπὸν τίπο-τα... Τὰ γηρατειὰ καὶ ἡ ἀρρώστεια εἶ-ναι κάποτε μιά δύναμις κι' αὐτά. Κι' ἔπειτα ἂν δὲν σοῦ χρειάζεται παρὰ μιά ἐλπίδα γιὰ ν' ἀποκτήσης ὅλη σου τὴν ψυχραιμία, σκέψου ὅτι τὸ παιδί σου εἶ-ναι τώρα ἔκτος κινδύνου...

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε ὁ Ποντ-λὲς. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε κλείσει τὰ μά-τια τῆς γιὰ νὰ μὴ τὸν βλέπῃ.

Εἰκόνος προχώρησε κατευθεῖαν στὴν κούνια, μισοκίεζε τῆς κουρτίνες τῆς. Ὑστερα κύτταξε διαδογικὰ τὴν Μαρ-γαρίτα καὶ τὴν ἀνάντηρ:

—Ποῦ εἶναι τὸ παιδί;

Ἡ μητέρα ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς καὶ εἶπε ἥρεμα:

—Τὸ παιδί μου, δὲν θὰ τὸ δῆς ποτέ.. Δὲν θὰ μάθης ποτέ ποῦ τὸ ἔκρυψα... Σοῦ εἶπα ὅτι θὰ τὸ ὑπερασπισθῶ... Τὸ ὑπερασπίζομαι.

Ὁρμησε πρὸς τὸ κρεβάτι μὲ μιά τρομερὴ χειρονομία.

—Τὸ παιδί σου, φώναξε, τὸ παιδί σου!

Τὸ ἕνα χέρι τῆς Μαργαρίτας κρεμό-

Δικὴ σου για πάντα!

ταν ἔξω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Τὸ πῆρε μέ-σα στὰ σιδερένια δάχτυλά του καὶ τὸ ἐσφίξε σὰ νάθελε νὰ τὸ συντρίψῃ.

—Θὰ μιλήσης!

—Μπορεῖς νὰ μὲ βασανίσῃς. Εἶμαι μητέρα, κι' εἶμαι δυνατότερη ἀπὸ σέ-να.

Ἐκείνος ἀπώθησε τὸ γέρι τῆς μὲ μιά κίνηση λύσσας. Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν θέα που ἦταν μαζεμένη σὲ μιά γω-νιά, καὶ ἄκουε μόνο καὶ σιωποῦσε.

—Τουλάχιστον εἰσεῖς, εἰσεῖς μιά Πονταλὲς. Πρόκειται γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ νόματός σας ὅπως καὶ τοῦ δικοῦ μου..

Θὰ μοῦ πῆτε ποῦ εἶναι τὸ παιδί αὐτό;

—Ποτέ!

—Ὡστε, εἰσεῖς συνέννοχος τῆς ἔλεει-νῆς αὐτῆς;

—Κάθε μέρα τῆς κάνω παρατηρήσεις γιὰ τὸ λάθος τῆς... Λοιπὸν δὲν εἶμαι συνέννοχος τῆς.

—Εἰσεῖς, γιατί μοῦ φαίνεται ὅτι τὴν βοηθήσατε νὰ κρύψῃ τὸ παιδί τῆς..

—Αὐτὸ εἶναι πιθανόν, εἶπε ἡ γορή μὲ τὴν μεγαλύτερη ψυχραιμία. Ἀν εἶναι ἔτσι εἶμαι πράγματι συνέννοχος... Εἶμαι γυναίκα, βλέπεις, κι' ἐπὶ πλέον εἶμαι γορή... Καὶ ἡ καρδιά μιάς γυναίκας, πρὸ πάντων ὅταν εἶναι γορή, πάντα θὰ γεμίξῃ τρυφερότητα μπροστὰ σ' ἕνα μωρὸ, εἴτε εἶναι νόμιμο, εἴτε εἶναι κα-ποὺς ἐνὸς σφάλματος.

—Μὴ νομίζετε ὅτι θὰ μὲ κοροϊδεύετε ἐπὶ πολὺ ἀκόμα. Τὸ παιδί δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μακριὰ. Ξέρω ὅτι ὁ Ροζέ Ρε-μοντὲ πού περνοῦσε γιὰ πεθαμένος, βρίσκεται στὸ Μαλπαλού, ἔδω καὶ ἰ-λί-γες μέρες. Δὲν τὸν βλέπω ἔδω. Ἐκεῖ-νος λοιπὸν πῆρε τὸ παιδί. Σήμερα τὸ πρῶτ ἀκόμα ὁ Ρεμοντὲ βρίσκεται ἔδω.

Τὸ παιδί δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μακριὰ. Θὰ τὸ ξαναβρῶ, νὰ εἰσεῖς βέβαιες.

—Δὲν θὰ τὸ ξαναβρῇς εἰπε ἡ Μαρ-γαρίτα πού ἐνοιοθε νὰ μεταβάλλεται σὲ μίσος ὁ φόβος πού αἰσθανόταν πάν-τα γιὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς. Κι' ἂν τὸ ξα-νάβρισκες, κατὰ τύχη, θὰ βρίσκοταν πάντα μπροστὰ του τὸ στήθος τοῦ Ροζέ γιὰ νὰ τὸ προστατεύσῃ, καὶ ἂν κτυπή-σης τὸν Ροζέ, προτοῦ φθάσης στὸ παι-δί, θὰ βρῇς τὴν μητέρα.

Ἐκείνος ἔκανε μιά ἀπειλητικὴ χειρο-νομία.

—Καλὰ, εἶπε. Θὰ τὰ ποῦμε σὲ λίγο..

Ἐκλείσε τὴν πόρτα, ξανακατέβηκε καὶ βρέθηκε στὴν αὐλή.

—Ἑρβέ! φώναξε.

Ὁ ἐπιστάτης δὲν βρίσκοταν μακριὰ.

Ἐσπευσε τυπικός, χαμογελώντας.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ ἀνάντηρ εἶχε ἀνοίξει ἕνα παράθυρο στὸ δωμάτιο τῆς Μαρ-γαρίτας καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο ἔ-ξω στὸ χιόνι πού ἔξακολουθοῦσε νὰ πέ-φτει, προσπάθησε ν' ἀντιληφθῇ τί ἔλε-γαν οἱ δυὸ ἄνδρες. Καὶ καθισμένη στὸ κρεβάτι τῆς, ἡ Μαργαρίτα, τρέμοντας, ἄκουε ἐπίσης.

Ὁ Ἀντουάν ἔλεγε στὸν Ἑρβέ:

—Τὸ παιδί ἔξαφανίστηκε.

—Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένωμε, ἀπῆν-τησε ὁ Ἑρβέ.

—Ὁ Ροζέ Ρεμοντὲ ἐγκατέλειψε τὸ

μέγαρο.

—Ἐκείνος ἀσφαλῶς θὰ πῆρε τὸ παι-δί γιὰ νὰ τὸ πάθῃ ἐπείγοντως σὲ καμ-μιά τροφὴ.

—Ποῦ ἄραγε; Στὸ Σαμπόρ, στὸ Μπρασιέ ἢ στὸ Μπλουά;

—Τὸ ἀγνοῶ, μπορῶ ὅμως νὰ σὰς δώ-σω κάποια πληροφορία, κύριε κόμη.

—Λέγε λοιπὸν γρήγορα...

—Τὴν ὥρα πού ὁ κύριος κόμης ἦταν στὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Μαργα-ρίτας, ἔκανε τὸν γύρο τοῦ μεγάρου πρὸς τὸ πάρκο... καὶ βρῆκα ἐπάνω στὸ χιόνι τὰ ἴχνη βημάτων...

—Καὶ τί ἀποδεικνύει αὐτό;

—Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι τὰ ἴχνη αὐτὰ εἶναι πρόσφατα ἀφοῦ τὸ χιόνι δὲν ἔπαυ-σε καθόλου νὰ πέφτει ἀπὸ τὸ πρῶτ...

Ἀν τὰ ἴχνη αὐτὰ εἶχαν γίνεαι ἀπὸ τὸ πρῶτ ἢ καὶ πρὸ δύο ὥρων ἀκόμη, τὸ χιόνι θὰ τὰ εἶχε σκεπάζει...

—Θάναί ἴσως τοῦ κηπουροῦ...

—Ὁ κύριος κόμης λησμονεῖ ὅτι ἔδιω-ξε ὅλους τοὺς ὑπρέτας τοῦ μεγάρου πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν λόγῳ τοῦ ἀναμενο-μένου γεγονότος. Δὲν κρατήσαμε παρὰ μιά μαγεῖρσισα κι' ἔσαν μικροί. Ὁ μι-κρὸς βρίσκεται στὸ Μπλουά ἀπὸ γῆς.

Ἡ μαγεῖρσισα δὲν φεύγει καθόλου ἀπὸ τὴν κουζίνα τῆς. Ἐξ ἄλλου τὰ βήματα εἶναι ἐνὸς ἀνδρός καὶ ὄχι μιάς γυναι-κας ἢ ἐνὸς παιδιοῦ.

—Καὶ τί συμπεραίνει ἀπ' αὐτό;

—Ὅτι ὁ κ. Ροζέ Ρεμοντὲ τώσκασε ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Ρουσσὺ, μὲ τὸ παι-δί τῆς δεσποινίδος Μαργαρίτας, καὶ καθὼς πέρασε ἐλάχιστῃ ὥρᾳ, θὰ ἦ-ταν εὐκόλο στὸν κ. κόμητα νὰ τὸν προ-φθάσῃ μὲ ἄλλογο, ἀκολουθώντας στὸ χιόνι τὰ ἴχνη του.

Καὶ δίνοντας τῆς ἐξηγήσεις αὐτὲς διατηροῦσε τὸ ἴδιο χαμόγελο στὰ χεί-λη του. Ὁ ἄλλος κανεὶς ὅτι ἐπρέκειτο γιὰ τὸ ἀπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κό-μης καὶ ἔχι γιὰ ἕνα ἔγκλημα.

Ἀπὸ πάνω, ἡ ἀνάντηρ ἄκουε, κτα-τρομαγμένη καὶ μετέφραζε στὴν Μαρ-γαρίτα γαμηλόφωνα αὐτὰ πού ἄκουε.

—Οἱ ἄθλιοι! Οἱ ἄθλιοι! ψιθύριζε ἡ νέα μητέρα. Εὐτυχῶς, ὁ Ροζέ εἶναι μα-κριὰ... Δὲν θὰ τὸν φθάσῃ.

Κι' ἔξαφνα σκεπτόμενη τὸν Ἑρβέ καὶ τὰ προαισθήματα πού τῆς εἶχε γεν-νῆσει ἡ ἀπαίσια φυσιογνωμία τοῦ ἀν-θρώπου αὐτοῦ, ψιθύρισε:

—Εἶχα δίκιο, εἶναι ἕνας ἐχθρός...

Κάτῳ, ἡ συνουσία τοῦ Ἑρβέ μὲ τὸν Ἀντουάν, τελείωνε.

Ὁ Ἀντουάν ἔλεγε:

—Πές νὰ μοῦ σελλώσουν ἕνα ἄλλογο, τὸ γρηγορώτερο.

—Θὰ συνδεύσω τὸν κύριο κόμητα;

—Ὁχι.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα ὁ Ἀντουάν ἔ-φευγε καλπάζοντας ἀφοῦ ἔκρυψε κά-τω ἀπὸ τὸ παλτό του δυὸ περιστροφὰ.

Ἡ ἀνάντηρ καὶ ἡ Μαργαρίτα τὸν ἄ-κουσαν ν' ἀπομακρύνεται. Καὶ χωρὶς νὰ πούν λέξη ἔπεισε ἡ μιά στὴν ἀγκα-λιά τῆς ἄλλης κλαίοντας. Σιωπηλές, ἡ μιά κοντὰ στὴν ἄλλη, μὴ τολμώντας νὰ ποῦν τίς τρομερὲς σκέψεις πού τάρα-ζαν τὸ μυαλό τους, περιμεναν...

Τὸ χιόνι ἄρχισε νὰ πέφτει πυκνότερο ἀκόμα. Ἡ νύχτα ἀπλώθηκε σιγὰ-σι-γά...

ΩΡΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

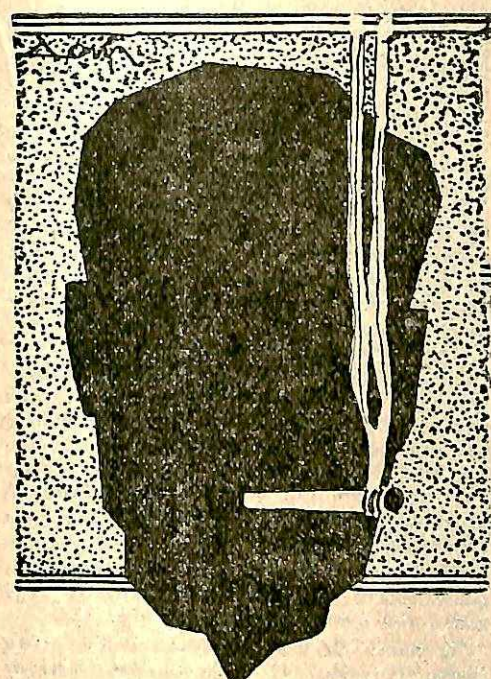
Πέρασαν ὄρες. Ἡ Μαργαρίτα φαίνε-ταν νὰ κοιμάται, γιατί κρατοῦσε πάν-τα τὰ μάτια τῆς κλειστὰ κι' ἔμεινε ἀκί-νητη.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές.)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,"

Ὁ δολοφόνος μὲ τ' ἀεροπλάνο

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Ὑπάρχουν αὐτοκτονίες πού περνοῦν σχεδὸν ἀπαράτηρητες σ' ὁποιαδήποτε κοινωνικὴ τάξη καὶ ἂν ἀνήκῃ ὁ αὐτό-χειρ καὶ ὑπάρχουν ἄλλες πού κάνουν μεγάλο θόρυβο.

Μιά ἀπὸ τίς τελευταῖες ἦταν καὶ ἡ αὐ-τοκτονία τοῦ σερ Ἀρτσιμπαλντ Ἀλμπιον.

Δὲν ἦταν τυχαῖος ἄνθρωπος ὁ σερ Ἀρ-τσιμπαλντ Ἀλμπιον καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἀ-πελπισμένος ἀπὸ τὴν ζωὴν του μποροῦσε νὰ εἶναι.

Ἀλτρονιστής, πολυκατομμυριοῦχος, φί-λαθλος, γλεντιῆς μὲ ὅλη τὴν σημασία τῆς λέξεως, πάντοτε γελαστός καὶ πάντοτε εὐ-διάθετος, χωρὶς οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις, κάθε ἄλλο παρὰ τὴν ἐντύπωση ἀπογοητευμέ-νου ἀνθρώπου ἔδινε. Αὐτὸς κυρίως ἦταν ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ αὐτοκτονία του προ-κάλεσε κατὰπληξῃ καὶ ἡ αὐτοκτονία του ἴσως νὰ νῆ γινόταν πιστευτὴ ἂν δὲν ὑπῆρ-χε ἡ μαρτυρία καθ' ὅλα ἀξιοπύτων μαρ-τύρων.

Ἀλλὰ καὶ ἕνας ἄλλος λόγος γιὰ τὸν ὁ-ποῖον κανεὶς ἀπὸ ὅσους τὸν γνώριζαν δὲν ἐπίστεψε οὔτε γιὰ μιά στιγμὴ ὅτι ἐπρόκει-το περὶ αὐτοκτονίας, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι πρὸ ἡμερῶν διωγγάνων ἐορτὰς πού θὰ ἔ-φηνε ἐποχὴ γιὰ νὰ ἐορτάσῃ ἐπὶ τὸ πανηγυ-ρικότερο τὴν ἐπέτειο τῶν γεννηθῶν του, ἡ ὁποία κατὰ μοιραῖαν σύμπτωση ἦταν ἡ ἡ-μέρα πού βρέθηκε τὸ πτώμα του. Ἐνας ἄν-θρωπος πού σκέπτεται νὰ αὐτοκτονήσῃ δὲν προετοιμάζει τὸν ἐορτασμὸ τῶν γεννηθῶν του! Καὶ ὁ σερ Ἀρτσιμπαλντ Ἀλμπιον ὄχι μόνον εἶχε κάνει προετοιμασίες καὶ εἶχε ὑ-ποβληθῇ σὲ ἔξοδα ἀλλὰ εἶχε στείλει καὶ κατὰ δεκάδες τίς προσκλήσεις.

Τὸ πτώμα τοῦ σερ Ἀρτσιμπαλντ Ἀλμπι-ον βρέθηκε μὲ τσακισμένα τὰ κόκαλα πε-ταγμένο σὲ ἕνα κάμπο, κοντὰ στὴν ἀριστερὴ ὁχθὴ τοῦ Τάμεση καὶ λίγο μετὰ τὴν ἀνακί-λυνσὴν του παρουσιαζόταν ὁ φίλος τοῦ σερ Μὰν Ὀλβερ, πολυκατομμυριοῦχος καὶ αὐ-τὸς ὁ ὁποῖος εἶχε χρυσωχεῖα στὴν Ἀθῆ-συνία, καὶ κατέθεσε τὰ κατωτέρω:

Ὁ σερ Ἀρτσιμπαλντ Ἀλμπιον εἶχε φά-γει μαζί του στὴν «Λέσχη τῶν Κυνηγῶν» καὶ μετὰ τὸ φρεγγτὸ ἐξέδραμον σὲ βραδυνὴ ἐναέριο ἐκδρομὴ μὲ τὸ ἰδιωτικὸ του πολυ-τελέστατο ἀεροπλάνο «Βασίλειος Ἀετός».

Στὴν ἐκδρομὴ αὐτὴ εἶχε λάβει μέρος καὶ ὁ φίλος τους Τζαίμς Μπόλτον μὲ τὴν σύζυ-γόν του Κάθλιν καὶ ἡ ἰδιαιτέρα γραμματεὺς τοῦ Μὰν Ὀλβερ, μὲς Ἐμμου Σίθ. Σὲ μιά

στιγμὴ, ἐνῶ ὁ σερ Ἀρτσιμπαλντ Ἀλμπιον ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐκδρομῆς φαίνονταν εὐδιάθετος καὶ ἀστείζονταν μὲ ὅλους στὸ σαλόνι τοῦ πολυτελεστάτου ἀεροπλάνου, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ καθισμὰ του ξαφνικά, ἄ-νοίξε τὴν πορτοῦλα καὶ πρὶν προλάβῃ κα-νεῖς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ πῆδησε στὸ κενό.

Κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Μὰν Ὀλβερ, ὁ Ἀρτσιμπαλντ Ἀλμπιον εἶχε προσβληθῇ ξαφνικά ἀπὸ τρέλλα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συ-νέβη καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους στοὺς αἰθέρας. Πολλοί, ὅμως, ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Ἀρτσιμ-παλντ Ἀλμπιον δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τὴν ἀποψη αὐτὴ τοῦ Μὰν Ὀλβερ γιατί ὁ Ἀρ-τσιμπαλντ Ἀλμπιον δὲν ἀνέβαινε γιὰ πρῶ-τῃ φορὰ σὲ ἀεροπλάνο.

Σὲ λίγο ἀναμνιόντουσαν καὶ ὅλοι οἱ προ-αναφερθέντες μάρτυρες τῆς τραγωδίας αὐ-τῆς τοῦ αἵματος καὶ κατέθεσαν ὅλοι τὰ ἴδια πράγματα πού κατέθεσε καὶ ὁ Μὰν Ὀλβερ.

Ἐτσι σχηματίσθηκε ἡ πεποίθησις πὺς ὁ αὐτοῦχος Ἀρτσιμπαλντ Ἀλμπιον εἶχε πραγ-ματικά τρελλαθῇ ξαφνικά.

ΥΠΟΨΙΕΣ

Ὡστόσο, ἂν ὅλος ὁ κόσμος πίστευσε στὴν αὐτοκτονία, ὑπῆρχε καὶ κάποιος πού ὑπο-ψιζόταν ἐγκληματικὴ ἐνέργεια! Καὶ ὁ κά-ποιος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀσυ-νομικὸ ἐπιθεωρητὴ τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ» Σούμερ, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθήσει μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον τίς ἐνέργειες τῶν δι-καστικῶν, τίς καταθέσεις τῶν μαρτύρων τῆς αὐτοκτονίας καὶ τὴν κηδεία τοῦ θύματος.

Μετὰ τὴν κηδεία, ἀντὶ νὰ πάῃ στὸ γρα-φεῖο του, ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ Μάρτεν Ντάλ-πὺν τὸν δέχτηκε ὅπως καὶ πάντα τὸν δεχό-ταν, μὲ ἀπροσποίητὴ χαρὰ.

—Ὁ! Ὁ ἰνσπéκτορ καὶ φίλος Σού-μερ! Τί εὐχάριστη ἐκπλήξῃ! Ποῖος καλὸς ἄερας!

—Ἦλθα νὰ ζητήσω τὴ γνώμη σου γιὰ κάποιο ζήτημα πού μὲ ἀπασχολεῖ σοβαρά.

—Εἶμαι στὴ διάθεσή σου.

—Διέταξε ὥστόσο πρῶτα τὸ τσάι γιατί εἶμαι θεοηίστικος καὶ σὲ μιά τέτοια κατά-σταση μοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἐκφρα-σθῶ.

—Δὲν ἔφαγες τὸ μεσημέρι;

—Τὸ μεσημέρι ἔφαγα. Ἀπ' τὸ μεσημέρι κι' ὕστερα δὲν ἔβαλα τίποτα στὸ στομά-χι μου.

Σὲ λίγο, ὁ Μπίλκινγκ, σερβιζοῦσε τὸ τσάι στὴν βεράντα καὶ ὁ Σούμερ, ἀφοῦ κατέβρ-γθηκε καὶ τὸ τελευταῖο πιφφὸν ἦλθε, στὸ θέμα:

—Γιὰ πέρ' μου Μάρτεν. Πὺς σοῦ φάνη-κε ἡ αὐτοκτονία τοῦ σερ Ἀρτσιμπαλντ Ἀλ-

μπιον;

—Λιγάνι καταπληκτικὴ...

—Πιστεύεις ὅτι πραγματικά πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας;

—Τί θέλεις νὰ πῇς;

—Ἐγὼ πιστεύω μᾶλλον σὲ ἔγκλημα. Ἐ-πέταξαν, ἀπλούστατα, τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο!

—Θὰ ἦταν τρομερὸ. Πού βασίζεις τίς ὑ-πόνοιές σου;

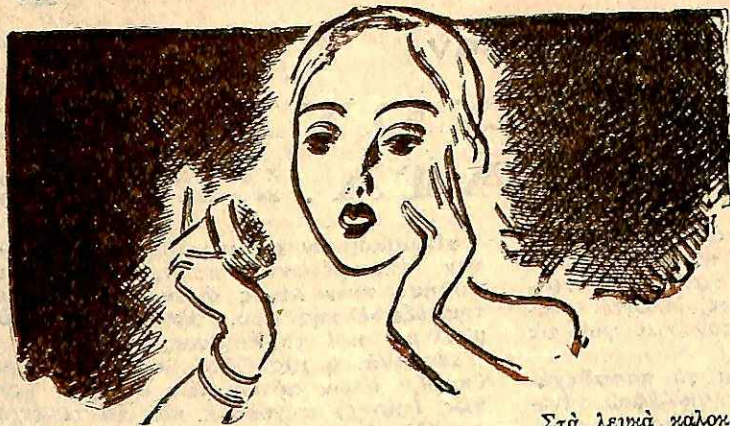
—Σὲ πολλὰ πράγματα πού θὰ σοῦ τὰ ἐκθέσω. Προσάντων τίς βασίζω στὸ ὁμοί-ομορφο τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων! Εἶπαν ὅλοι, πού τὸν εἶδαν νὰ πέφτῃ στὸ κενό, τὰ ἴδια ἀκριβῶς, πράγματα καὶ σὲ πολλὰ ση-μεία χρησιμοποίησαν τίς ἴδιες ἀκριβῶς φρά-σεις σάμπως νὰ εἶχαν ἀποστηθίσει τίς κατα-θέσεις τους!

—Ἡ παρατήρησή σου δὲν εἶναι ἀνάξια προσοχῆς Σούμερ.

—Ἀλλὰ δὲν βασίζομαι μόνο σ' αὐτές. Εἶναι καὶ ἄλλα πολλά.

—Νὰ τὰ ἀκούσουμε.

—Μεταξὺ μας αὐτὰ πρὸ θὰ λεχθο

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΩΡΕΣ

*Ηρθαν οι βαρειές μέρες του καλοκαιριού πρόωρα, βιαστικά, και μάς τύλιξαν όλους με τη ζεστή τους ανάσα. Μιά άκαθόριστη στενοχώρια σφίγγει την ψυχή και νεκρώνει, έστω και πρόσκαιρα, τη δραστηριότητά μας.

Καθισμένη μπροστά στο γραφείο μου, δυσκολεύομαι για πρώτη φορά να βρω ένα θέμα για την «κουβεντούλα» μου. Είναι σούρουπο κι όμως δεν δρόσισε ακόμα. Ένα μελαγχολικό ταίγανικο βιολιό απ' τη Βουδαπέστη πλημμυρίζει το δωμάτιο και την ψυχή με την μελαγχολική του μελωδία που στιγμές-στιγμές μοιάζει με κλάμμα συγκρατημένο, καρτερικό.

*Ωρες άνιας... *Ωρες που αισθάνεται κανείς την ανάγκη μιας αλλαγής, όπου αδηχάει αλλαγή... Πού δνειρεύεται ένα βαπόρι που σφυρίζει και φεύγει μακριά και χάνεται στην γαλάζια άπειρη τωσύνη της θάλασσας...

*Η ένα τραίνο που ξεκινά για κάποια πολιτεία μακρινή, γελαστή, ευτυχισμένη που μόνο στα βιβλία την έχουμε συναντήσει... Μιά βαρκούλα γαλανή, μεθυσμένη, με ένα κάτασπρο πανί που θα μάς φέρη «μακριά, στής χαράς το νησί» όπως λέει και ο ποιητής.

*Ωρες που θέλουμε να ξεφύγουμε από τους τοίχους του σπιτιού μας, από την ίδια πόλη που την βαρεθήκαμε πιά, από τους ανθρώπους που αντικρύζουμε κάθε μέρα με τα ίδια λόγια, τις ίδιες σκέψεις, τα ίδια χαμόγελα...

Και πρό πάντων να ξεφύγουμε από τον ίδιο τον εαυτό μας, από τις έγνοιες μας, από τις στενοχώριες μας, από την μονότονη κι' άνιαρη ρουτίνα που μάς περιβάλλει...

*Όλα αυτά, όμως είναι ώραία να τα σκέπτεται κανείς. Ένα ζεστό Μαγιάτικο σούρουπο, καθώς το βιολιό από την Βουδαπέστη κλαίει συγκρατημένα, καρτερικά για κάποιο δνειρο που σβύστηκε και χάθηκε για πάντα...

Μά ή ζωή είναι διαφορετική. Και θα περάσουν οι ώρες αυτές της άνιας, και θα πνίξω με κάποιο στεναγμό τους άπραγατοποίητους ρευθισμούς μας και θα ύποταχθούμε στο καθηκον που μάς έταξε η Μοίρα... Και θα έπικαλεσθούμε την Αισιοδοξία και την Έλπίδα που θα φωτίσουν με το γλυκό τους χαμόγελο την άνιαρη ρουτίνα της καθημερινής ζωής και θα μάς την δείξουν κι' αυτήν ακόμη χαρούμενη, γελαστή, ώραία.

ΑΟΡΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

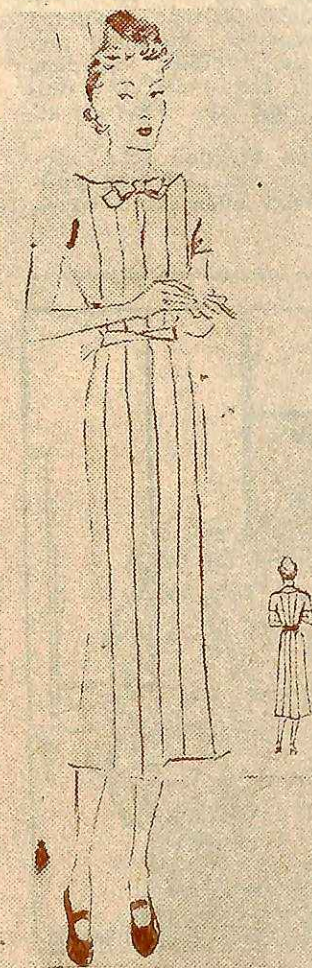
Η ΜΟΔΑ

ΖΩΗΡΑ ΚΑΙ
ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ
ΧΡΩΜΑΤΑ

Στα λευκά καλοκαιρινά φορέματα ή μόδα συνήθίζει να τοποθετεί γαρνιτούρες σε πολύ ζωηρούς χρωματισμούς, που αντίτιθενται στην ήρεμη γλυκύτητα του λευκού. Υπάρχουν γαρνιτούρες πολλών ειδών. Μερικές περιορίζονται στην χρησιμοποίηση ενός μόνο χρωματισμού, άλλες πάλι παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία χρωμάτων στην ίδια τουαλέτα.

*Ας μιλήσουμε λοιπόν πρώτα για τις γαρνιτούρες που συνήθίζονται με τα λευκά φορέματα.

Το πράσινο ευνοείται εξαιρετικά για τις διακοσμήσεις αυτές, ιδίως σε απλυσινόν. Το κόβουν συχνά σε σχήμα φύλλων τα όποια τοποθετούνται γύρω από το ντεκολτέ εις τρόπον ώστε να σχηματίζεται μια γυαλάντα πολύ διακοσμητική. *Η ζώνη του φορέματος γίνεται από γκρι-γκράιν ή από δέρμα βερνικωμένο.

Κομψότατο φορεματάκι με πολλές ντεκούπ κάθετες που δίνουν πολύ ύψος στη σιλουέτα.

*Ένα φόρεμα πώς από τουάλ λευκό γαρνιέται με μπάντες από τουάλ πράσινο και μικρά φι-ογκάνια από το ίδιο πράσινο τουάλ που κλείνουν τον γιακά και την ζώνη.

*Ανάμεσα στις ώρες ό τ ε ρ ε ς γαρνι ο ύ ρ ε ς των λευκών ελ-νε στάχνα κεντημένα με χρυσή κλωστή που σχηματίζουν ένα «άντεντέ» στο κορσάκι και στο επάνω μέρος της τσέπης.

*Ένα φόρεμα απλούστατης φόρμας δέν μπορεί κανείς να φαντασθή πιδ χαριτωμένη και πιδ κομψή γαρνιτούρα απ' το κέντημα αυτό με τις μεταλλικές ανταύγειες που θυμίζει το χρώμα των σταχυών που χρυσίζουν στον ήλιο.

*Ένα αν-σάμπλ από λευκό σαν τ ο ύ ν δρίσκουμε μια γαρνιτούρα με

τρία χρώματα: κίτρινο, και βιολέ που σχη-ματίζουν φαρδιές ρίγες, οι όποιες αποτε-λούν το ντυμπλάρισμα της κοντής ίσιας ζα-κετούλας που συμπληρώνει το ανσάμπλ. *Η ζώνη-εσάρπα του φορέματος έχει τους ίδιους χρωματισμούς: βιολέ, κίτρινο, κόκ-κινο.

*Όταν το φόρεμα δέν είναι λευκό αλλά έχει πάντως ανοιχτό χρωματισμό, επιζη-τούνται επίσης οι ίδιοι περιπλοκοί συνδυ-ασμοί χρωμάτων. *Έτσι, μ' ένα ταγιέρ από σαντούν ρόζ θα φορεθώ μια μπλούζα από μουσελίνα σε χρώμα λι-ντέ-θέν με γάντια άσσορτί και τα βέβερ της ζακέτας δέ έ-χουν «ένκρυστε» μπάντες από σαντούν πράσινο.

Αυτοί οι συνδυασμοί των χρωμάτων κά-νουν πολύ ενδιαφέρουσα μια τουαλέτα, αλ-λά υπό τον όρον να είναι αρμονικοί. *Ο-ταν τα χρώματα δέν συνδυάζονται αρμονικά τότε κουράζουν το μάτι και πολλές φορές γελοιοποιούν την τουαλέτα.

□ □

Τά έμπριμέ που περιλαμβάνουν στο ίδια ύφασμα ένα σφοδρό χρώματα έντελώς διαφο-ρετικά, ευνοούνται πολύ. Κάνουν ώραία τα άπογευματινά φορεματάκια, κομψά και χαρούμενα, τα όποια φέτος παρουσιάζονται αρκετά εύρύχωρα. Το φάρδος αυτό δίνεται από σούρες στις φούστες, από βολάν, από παννύ και από ένα είδος... ποδιάς. Πολλά από τα φορέματα αυτά έχουν μανίτια σε σχήμα φτερών που σχηματίζουν εσάρπα και πτυχώνονται στο πουανιέ.

Σημειώνουμε ότι πολλά από τα έμπριμέ αυτά έχουν κίτρινο χρωματισμό, πράγμα που μάς δίνει μια μεγάλη ποικιλία λεμονιών με πράσινα φύλλα σχεδιασμένα σε φόντο μαύρο ή χρωματιστό. *Ένα φόρεμα από κρέπ ντέ σίν σε φόντο μαρρόν έχει έμπρι-μέ λεμόνια κατακίτρινα με τα φύλλα τους και τα μανίτια έχουν σχήμα φτερών. *Έχει μια ζώνη από αντίλοπ σε χρώμα κίτρινα ζωηρό που δένει έμπρός. *Η τουαλέτα συμ-πληρώνεται με μια μεγάλη καπελίνα από τουίλλι μαρρόν γαρνιρισμένη με κορδέλλα γκρι-γκράιν κίτρινη και δυό λεμόνια κίτρι-να μπροστά.

□ □

*Απειναντίας, μερικά φορέματα, δρεβίλων την πρωτοτυπία των στο ύφασμα των. *Έ-τσι είναι μερικά ύφασματα θαμβωκερά που απομιμούνται θανμάσια τα άραβικά ύφα-σματα. Το ύφασμα αυτό είναι έλαφρό μπου-νιέ σε φόντο έταμινας. *Άλλα ύφασματα έ-χουν ως διακόσμηση ολόκληρες λωρίδες από τουίλλι κομμένο «άν μπαί».

*Ακόμα δέν παραγγείλαμε καλά-καλά τις καλοκαιρινές καπελίτες μας και ή μόδα του Παρισιού λανσάρισε ήδη καπέλλα που μάς θυμίζουν από τώρα το φθινόπωρο. Μάς παρουσιάζει καπέλλα από βελούδο και φέτρ τα όποια θάπρεπε να μάς δείξη κανονικά το φθινόπωρο. Είναι αλήθεια ότι βάπτισε βε-λούδο «καλοκαιρινό βελούδο» και διαλέγει χρώματα ήρεμα και φωτεινά: ρόζ ανοιχτό, θαλασσί κ.λ.π. Στις κοούρες του Παρισιού θαυμάστηκε ένα καπέλλο ρόζ πάλ, γαρνι-ρισμένο με γκρι-γκράιν και μια βουαλέτα ρόζ.

Τά λουλούδια από όργαντινα γαρνίρουν τις θραυνές τουαλέτες καθώς και τα λου-λούδια από βελούδο.

σεηίδες

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΜΠΗΣΚΟΤΑ ΤΣΑΓΙΟΥ

Δόσεις: Μιά όκιά άλεύρι καλό, μισή όκιά ψιλή ζάχαρη, 100 δράμια γάλα, 4 κου-ταλιές της σούπας βούτυρο, 8 αυγά, 10 δρά-μια άνθρακική άμμωνία και άρωμα θανί-λιας.

*Εκτέλεσις: Βάζομε σε μια λεκάνη το βούτυρο λυω-μένο και το δουλεύομε με το άλεύρι μαζί. Σε μια άλλη λεκάνη δουλεύομε τα αυγά με τη ζάχαρη, κατόπιν προσθέτομε και το γά-λα μέσα στο όποιο διαλύομε την άνθρακική άμμωνία και το θράξιμο.

Κατόπιν ανακατώνομε το περιεχόμενο ά-πό τις δυό λεκάνες μαζί, το ζυμώνομε καλά και πλάθομε τα μπισκότα τα όποια βάζομε σε μια λαμαρίνα, τα αλείφομε με αυγό και ζάχαρη και τα ψήνομε.

□ □

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΑ

*Η μανία που όλοένα και περισσότερα κυ-ριεύει τον κόσμο να έκθέτη το σώμα του γυμνό στον ήλιο, τόσο κατά τα χειμερινά στόρο, όσο και τώρα το καλοκαίρι στη θά-λασσα, ή όμαδική αυτή έπαναλαβάνω κο-σμική μανία της ήλιοθεραπείας που έκδη-λώνεται τόσο άλόγιστα και δίχως κανένα μέτρο και περιορισμό όφελει ή γίνεται μάλ-λον τις περισσότερες φορές πρόξενος με-γάλων κακών; Πότε και πώς ή ήλιοθεραπεία μπορεί να έχη όφέλιμα άποτελέσματα χω-ρίς να προκαλή βλάβες; Πότε επιτρέπονται τα θαλάσσια λουτρά και σε ποιές περιπτώ-σεις άπαγορεύονται;

*Όλα τα μέρη της Εύρώπης, το ζήτημα αυτό άπασχολεί, ιδίως τώρα τελευταία, σο-βαρά τον έπιστημονικό κόσμο, κατόπιν των μεγάλων κινδύνων που παρουσιάζει πολλές φορές ή ήλιοθεραπεία.

*Η έπίσημος μάλιστα *Ιατρική *Υδρολο-γική και Κλιματολογική *Εταιρία των Πα-ρισίων κατόπιν έπανειλημμένων έπιστημο-νικών συζητήσεων διατρεπών καθήγγητον κι' έπιστημόνων άπεφάσισε να συστήση σ' όλες τις δημαρχιακές άρχες όλων των παράλιων όπου συνήθως γίνονται θαλάσσια λουτρά το καλοκαίρι, να τοιχοκολλήσουν σε μέρη κατα-φανή το κείμενον μιας μακράς άποφάσεως της στην όποιαν δικαιολογεί λεπτομερώς τους λόγους για τους όποιους ή ήλιοθερα-πεία, όταν γίνεται χωρίς σύστημα και μέ-τρο, όχι μονάχα δέν όφελει, αλλά πολλές φορές γίνεται πρόξενος μεγάλων και σοβα-ρών κακών.

Μεταφέρω παρακάτω επί λέξει τον επίλο-γον αυτής της άποφάσεως.

*«Επειδή ή ύπερμετρος έκθεση του σώμα-τος στον ήλιο, συνεπάγεται μεγάλους κινδύ-νους για τον οργανισμό του ανθρώπου, συ-νιστάται στο κοινόν να μη κάνει ήλιοθερα-πεία παρά μονάχα σύμφωνα με τον τρόπο που θα ύποδείξη στον καθένα ο γιατρός του κατόπιν λεπτομερούς έκτάσεως των διαφό-ρων συστημάτων».

Αυτά γίνονται στην Εύρώπη. Δυστυχώς στον τόπο μας, το πράγμα δέν

είδαμε να μπαίνει στον κόπο της γενικής συζητήσεως ούτως ώστε να μπορέ να δια-φωτισθ ή κόσμος με τον ήμερησιο και πε-ριοδικό τύπο.

Φορμών ότι έκτελει ύπέρτατο κι' έπιβε-δλημένο κοινωνικό καθήκον κι' ως ιατρός αλλά κι' ως άνθρακός, θα προσπαθήσω από την στήλη μου αυτή, σε μερικά άρθρα να σας γράψω λεπτομερώς και να σας εξηγήσω έπιστημονικώς τους σοβαρούς κινδύνους που διατρέχετε με την άπεριορίστη αυτή ή-λιουλουτριά.

Λόγοι καθαρώς υγιεινής δέν ένέπνευσαν και δέν διέδωσαν τόσο την ήλιοθεραπεία αλλά ή μόδα της μελαγχρονής έπιθερμίδος. Πρέπει να όμολογήσοιμε ότι ή άπόκτηση του μπρούντζινου χρώματος έπροκάλεσε την μόδα της ήλιοθεραπείας στο πολύ κοινόν και την διέδωσε τόσο. Κανείς από όλους που μαυρίζουν δέν ξέρει γιατί μαυρίζει, πώς μαυρίζει και τι συνέπειες μπορεί να έχη το ψήσιμο αυτό όχι μόνον για την έπιθερ-μίδα του αλλά και γενικώς για την υγεία του.

Γιά τους περισ-σότερους λουομέ-νους και παραθερί-ζοντας αυτό είναι το βασικό ζήτημα. βασικό ζήτημα.

*Αψηφού, και αυτό θεαίως έξ ά-γνωίας, όλους τους κινδύνους που δια-τρέχουν, φτάνει να έχουν το δέρμα μπρούντζινο γυρί-ζοντας απ' την έ-θοξη' σαν ένα...πι-ξοχή σαν ένα...πι-στοποιητικόν πα-ραθερισιοί;

*Ας έλθομε τώ-ρα στα κακά της ήλιοθεραπείας από γενικής υγιεινής ά-πόψεως:

*Αποκλείεται ά-πό της άπόψεως αυτής, έπιστημονι-κώς, έντελώς ή ή-λιοθεραπεία; Φυσι-κά όχι. Τούναντίον «άλιστα μια ήλιο-θεραπεία λογιική, μετρομένη και κα-νονική έχει εξαίρε-τα άποτελέσματα σε μερικές ασθένει-ες γιατί ο ήλιος είναι ένα διεγερτι-κό του δέρματος κι' ως τέτοιο, το-νώνει όλες τις λει-τουργίες του δέρ-ματος και συνεπώς και του όργανι-σμού».

*Υπάρχουν όμως και άτομα που δ-

ταν έκθέσουν το δέρμα των στον ήλιο πα-θαίνουν δερματίτιδα ή έκζεμα. Δηλαδή πα-ρατηρείται σ' αυτά τα άτομα το έξης φαι-νόμενον το δέρμα των αντί να γίνεται με-λαφό, μπρούντζινο—πράγμα το όποϊόν δέν είναι άλλο παρά άποτελεσμα άντιδράσεως ενός υγιούς δέρματος στον έρεθισμό των ήλιακών ακτίνων—κοινωνίζει μόνο σκάζει, πονεί. Συνεπώς ότι για τον ένα είναι διε-γερτικό, για τον άλλον είναι έρεθιστικό ό-ποτε κι' ή ήλιοθεραπεία όχι μόνον δέν ό-φελει, αλλά μόνον μεγάλων κακών πρόξε-νος μπορεί να γίνη. Γι' αυτό όταν ήτε την κατάσταση αυτήν άμέσως να διακόψετε και την πιδ σύντομη παραμονή σας στον ήλιο. *Αλλά και γενικώς από αίσθητικής άπόψεως οι ήλιακές ακτίνες προκαλώντας όδυνηρά έγκαύματα της έπιθερμίδος έχουν ως άπο-τέλεσμα την εμφάνιση σ' αυτήν διαφόρων έξανθήματων, πανάκων, άμυχών κι' έλκώ-σεων άκόμη, που μετά την άπούληση των άφηνών ανεξάλειπτες ούλές και στίγματα. Γενικώς ή έπιθερμής από την μακράν θάσα-νον και την παρατεταμένη έπίδραση των ήλιακών ακτίνων ξεραίνεται, σκάζει και ρυ-τιδώνεται. Μαυρίνεται και νεροουλιάζει. Και μην άκούτε και έλπίσετε σε διάφορες ψευ-δοϊσοσχέσεις και θαύματα: όταν μια φορά σιμβή το κακό δύσκολα ξαναβρίσκει ή έ-πιθερμής την πρώτη της δροσερότητα και λεπτότητα.

(*Η συνέχεια στο έπόμενο).

Δερματολόγος
Ιατρός Γ. Μ.
ΛΑΔΑΣ

*Εξ άριστερών πρδς τα δεξιά: Φόρεμα για πιας από τσαρό, γαρνιρισμένο με μια χρωματιστή γραβά-τα.—Νεανικότατο φόρεμα από βουάλ έμπριμέ. Μιά μπάντα ζωηρόχρωμη γαρνίρει τον λαιμό και τον πο-δόγυρο.—Φόρεμα για κορίτ σάκι 11-13 χρόνων από λευκό τουάλ, με μπολερό από τουάλ μπλε.—Καλοκαί-ρινό φόρεμα από σαντούν ή τουάλ ντέ σουά με δυό μπάντες ένκρυστε.

Τὸ Νέον Κράτος διὰ τοὺς ἀγρότας

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 15)

Διὰ τοῦ ἄρθρου 5 ὁρίζεται ὅτι εἰς τὴν περὶ τῶν τῶν ὅλων τῶν ἡμερῶν ὑπερβαίνει τὰ 60% τῆς ἀξίας τῶν ἀποφερόντων εἰσοδήματι περιουσιακῶν αὐτοῦ στοιχείων, οὗτος θεωρεῖται ὑποχρεωμένος καὶ τὰ πέραν τοῦ ὁρίου τούτου χρεὶ διαγράφονται.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 6 ὁρίζεται ὅτι αἱ πρὸς τὸ δημόσιον ὀφειλὰι τῶν δυνάμει τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 31 Αὐγούστου 1935 προεδρικοῦ διατάγματος κωδικοποιηθέντος ἀγροτικού νόμου ὡς οὗτος μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, γεωργικῶς ἀποκατασταθέντων ἀντικειμένων γηγενῶν καλλιεργητῶν, ρυθμίζονται ὡς ἑξῆς: α) Οἱ καθυστερούμενοι μέχρι τῆς 31—12—1936 τόκοι διαγράφονται. β) Τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν τόκων ἀπομένον ὑπόλοιπον, ἐνταῦθα ἀπὸ 1—1—1937 ἐξοφλεῖται ἐντὸς 25 ἐτῶν τοκοχρεωλυτικῶς, μετὶ τῶν 3%.

Αἱ ΥΠΟΘΗΚΑΙ

Διὰ τοῦ ἄρθρου 9, ὁρίζεται ὅτι, ἐπὶ τῇ δάσει τελεσιδικίαν ἀποφάσκει, ἐκδοθέντων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου δύνανται νὰ ἐγγραφῶσι ὑποθήκαι κατὰ τὰς κεκλιμένας διατάξεις, αὐτὰς ὅμως ἔχουσιν πρὸς ἀλλήλας τὴν αὐτὴν χρονικὴν ἰσχύιν ἐφόσον ἦθελον ἐγγραφῇ ἐντὸς τριάντων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως. Αἱ μετὰ τὴν ὥς ἄνω προθεσίαν ἐγγραφόμεναι τοιαῦται ὑποθήκαι ἔπονται τῶν προγενεστέρων.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 11 ὁρίζεται ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἀκυροῦνται αὐτοδικαίως πᾶσα κατὰ τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ἀναφερομένων ἀγροτῶν διὰ τὰς ὑπαγομένους εἰς τὴν προκειμένην ρύθμισιν ὀφειλὰς τῶν ἀναγκαστικῆς ἐκτέλεσεως ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένετο πλειστηριασμός ἢ ἐγένετο μὲν τοιοῦτος ἀλλὰ δὲν κατετέθη τὸ ἐκπλειστηριασμός καὶ καταγγέλλεται πᾶσα ἐκκαρμὴς δική, ἀπαγορευομένη καὶ πάσης δικαστικῆς διώξεως.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 12 ὁρίζεται ὅτι ἐφόσον, δι' ἰδιαίτερων συμφωνιῶν ὁρίσθησαν ὑπὲρ τῶν ὀφειλετῶν ὅροι ἐυμένεστεροι τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ὁριζομένων, ἐνικρατοῦν οὗτοι. Διὰ τοῦ ἄρθρου 13 ὁρίζεται ὅτι ἐν περιπτώσει καθυστέρησεως ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου μετὰ τὴν ρύθμισιν τοῦ χρέους τοῦ μῆος τῶν τοκοχρεωλυτικῶν δόσεων ἢ τῶν ὀφειλομένων ἀπλῶν τόκων, ἢ δόσει αὐτῇ ἢ οἱ καθυστέρηθέντες τόκοι καθίστανται ληξιπρόθεσμοι καὶ ἀπαιτητοί.

Τὸ ἄρθρον 14 ὁρίζει ὅτι ἐπὶ πάσης ἀνεξαίρετως ἀπαιτήσεως ἐκ τῶν μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ παρόντος νόμου, γεννηθείσης μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1934, οἱ καθυστερούμενοι καὶ ὀφειλόμενοι τόκοι δὲν δύνανται νὰ ὑπολογισθῶν τῶν δὲν τὸ παρελθὼν ὅσον καὶ διὰ τὸ μέλλον μετ' ἐπιτόκιο ἀνώτερον τῶν 8%. Τυχὼν ἐννοικώτεροι διὰ τοὺς ὀφειλέτας τόκοι ἐνικρατοῦν.

Τέλος, διὰ τοῦ ἄρθρου 15 ὁρίζεται ὅτι αἱ δημόσιαι ἀρχαί, τράπεζαι καὶ οἰκιστικῶς νομικὰ πρόσωπα ὀφείλουσι καλοῦμένα νὰ παρέχουσι τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος νόμου. Διὰ τοῦ ἄρθρου 16 καταγγέλλεται πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα νόμον καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 17 ὁρίζεται ὅτι αἱ λεπτομέρειαι τοῦ νόμου θὰ κανονισθῶν διὰ Βασιλικῶν Διατάγματος.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΥΧΕΡΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΝΤΑΙ

Θὰ τὸ πιστεύατε ποτέ, ἐσεῖς ὅλοι—κι' ἐμεῖς μαζί, φυσικά!—ποὺ ψάχνετε κάθε μῆνα με ἀγωνία τὸν κατάλογο τῶν κληρώσεων τοῦ Λαχείου τοῦ Στόλου, ὅτι θὰ ὑπάρχουν καὶ τυχεροὶ ποὺ δὲν θὰ πῆγαιναν νὰ ζητήσουν τὰ κερδισμένα τους;

Καὶ ὅμως, Μεταξὺ τῶν τυχερῶν τῆς προτελευταίας κληρώσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Λαχείου τῆς Γαλλίας, τριάντα ἔξ (ἀριθ. 36) δὲν πῆγαν ἀκόμη νὰ ζητήσουν τὰ ποσὰ ποὺ κέρδισαν! Καὶ πέρασαν ἀπὸ τότε μῆνες!...

Ἀλλὰ καὶ στὰ 1933, ὁ τυχερὸς τοῦ λαχοῦ τοῦ ἐνὸς ἐκπομπιλοῦ ἐπίσης δὲν παρουσιάσθηκε!!

Ἀπίστευτα καὶ ὅμως ἀληθινά...

□ □

ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ 1937

Σὲ κάθε ἐκθεση, ὅχι, βέβαια ζωγραφικῆς ἢ διδύμου...—θὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀπαραίτητες διασκεδάσεις, οἱ «ἀτραξιόν» ὅπως εἰναι γενικώτερα γνωστές. Στὴν διεθνή ἐκθεση τοῦ Παρισιῦ, στὰ 1900 ὑπῆρχεν ὁ μεγάλος τροχὸς μετὰ 80 θαυμάσια του, ποὺ ἐσώζετο μέχρι πρὸ τινος ἐτῶν, κοντὰ στὸν πύργο «Εἰφελ», ἦσαν ἀκόμη τὰ δυὸ πεζοδρομία... ποὺ περπατοῦσαν, τὸ σπῆτι τοῦ γέλου, κτλ.

Στὴν τωρινὴ ἐκθεση τοῦ Παρισιῦ ὑπάρχει ἕνα ἄλλο εἶδος «μεγάλου τροχοῦ», τὸ Περπαλοῦμ, ποὺ εἶναι δυὸ τεράστιοι δίσκοι ἀπὸ ἀτσάλι, ἐπάνω στοὺς ὁποίους ὑπάρχουν 16 καμπίνες μετὰ 4 θέσεις ἡ καθέμι. Οἱ δίσκοι αὐτοὶ περιστρέφονται ὅπως τὰ ὀλογάνια ἀλλ' ὅπως γυρνοῦν, βρίσκονται θαυμάσια κἀθετοὶ καὶ κατὰ ἀνάποδα γυρισμένοι, ξαναγυρνοῦντας πάλιν στὴν πρώτη τους θέση. Καταλαβαίνετε τώρα, ἂν ἔχη ἐξελιχθῇ ἐν τῷ μεταξύ, ἀπὸ τὰ 1900, ὁ περπατοῦμενος «μεγάλος τροχός»!

Ἀλλὰ ἡλιγυῶδες ἀτραξιόν, εἶναι ὁ «σέβινι ραίλγουαι»... νοῦμερο ἀγγλικῆς ἐφευρέσεως ποὺ εἶναι ἕνας ἰδιόρρυθμος σιδηροδρομικὸς ποὺ κάνει τὸν γύρο τῆς ἐκθέσεως (μῆκος γραμμῆς 1200 μ.) καὶ ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνεβαίνει σὲ ὕψος 30 μέτρων γιὰ νὰ ξανακατεῖθ ἀπότομα καὶ νὰ φθάσῃ στὸ τέρμα ἀνάμεσα ἀπὸ πολλοὺς μαιάνδρους καὶ σὲ μιὰ διαδρομὴ γεμάτη ἀπρόοπτα!

ΔΕΙΛΑΘΗ

Μείναμε ἐκεῖ πρὸς τὴ δύση γεμμένοι σὲ ἀφῶν θλίψη... Καὶ λένε τὰ μάτια γιὰ ἕνα, ποὺ χάθηκε ἀγύριστα, φῶς... Μπρὸς μας ἡ νύχτα ποὺ ἀπλώνει βαρύνουσα (φαίνεται...)

Μέσα μας κλαίει ἀγρυπνώντας κρυφὸς πόθος γιὰ κάποια σκιερὰ μονοπάτια... Πορφύρα ὁ πόνος μᾶς δίνει γιὰ ντύμα χρυσὸ στεφάνιν στὴν κόμη κρεμᾶ... Κι' ὅμως κανεὶς μας, κανεὶς, δὲν τολμᾷ τὸ μεγάλο τὸ βῆμα....

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΓΕΡΑΛΗΣ

Δυὸ ἀκόμη ἀσττυνομικὲς ἱστορίες

Σὰς ἀναφέραμε στὸ τελευταῖο φύλλο γιὰ τὸ διδύμο τοῦ κ. Φοσκᾶ, παραθέτοντας καὶ δυὸ ἱστορίες ἀπὸ τὸ πλούσιο περιεχόμενό του.

Ἴδου τώρα καὶ δυὸ ἀκόμη ἱστορίες ἀπὸ τὸ ἴδιο διδύμο, ποὺ θὰ σὰς πείσουν ὅτι ἡ ἀνακάλυψις ἐνὸς ἐγκληματίου, γενικά, εἶναι ζήτημα τύχης.

Ἡ παρακάτω ἱστορία συνέβη ἐπὶ δευτέρου αὐτοκρατορίας στὸ Παρίσι.

Καθαρίζοντας δυὸ ἐργάται κάποιο πηγάδι, ὄρθαν μέσα ἕνα ἀνθρώπινο πόδι ραμμένο μέσα σὲ μιὰ λινάσα. Μοναδικὴ ἐνδειξὴς γιὰ νὰ βοηθηθοῦν οἱ ἀσττυνομικοί, τὰ ἀρχικὰ τοῦ θύματος, ποὺ ἦταν πάνω στὴν κάλσα τοῦ κομμένου ποδίου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐνδειξὴ θὰ πῆγαινε χαμένη, ἂν μιὰ γοητοῦλα δὲν εἶχε τὴν μακάθρια περιέργεια, νὰ ἰδῇ ἂν ἡ κάλσα ἦταν μάλινη ἢ δομικερή! Οἱ ἀσττυνομικοὶ τότε, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν τμημένο ἐπάνω στὴν μακάθρια κάλσα, Συμνέες των. Πρόσεξαν τὴν λινάσα καλλίτερα καὶ εἶδαν ὅτι ἦταν ραμμένη ἀπὸ ἐπιδέξια χέρι, καὶ συγκεκριμένως, ἀπὸ ῥάφτη. Λοιπόν, στὴν αὐτὴ μέρα στὴν ὁποία ἦταν τὸ πηγάδι κατοικοῦσε μιὰ νέα κοπέλλα ποὺ δούλευε σ' ἕνα ῥάφτη. Ὁ τελευταῖος πάλι αὐτὸς, ζοῦσε, ὅπως ἐξακριβώθηκε ἐν συνεχείᾳ, με ἕνα γέρο φιλάργυρο, ποὺ εἶχε ἐξαφανισθῇ ἀπὸ καιρὸ. Τὸ ὄνομα τοῦ φιλάργυρου ἀρχίζε με τὸ γράμμα ποὺ ἦταν κεντημένο ἐπάνω στὴν μακάθρια κάλσα. Συμπέρασμα: Ὁ γέρος εἶχε σκοτωθῇ ἀπὸ τὸν ῥάφτη καὶ κατατεμαχισθῇ. Τὰ κομμάτια του δὲ εἶχαν σκορπισθῇ σὲ διάφορα μέρη.

Ὁ ῥάφτης δὲν ἄργησε νὰ ὁμολογήσῃ, προσθέτοντας ὅτι διέπραξε τὸ ἐγκλήμα του γιὰ νὰ βάλῃ χέρι στὸ κομμάτι τοῦ γέροντος. Τὸ ἄλλο περιστατικό:

Ἡ ἀσττυνομία τοῦ Παρισιῦ καταζητεῖ δυὸ πλαστογράφους, ποὺ «ἀγόρασαν» διάφορα ἐμπορεύματα πληρώνοντας τοὺς ἐμπόρους μετὰ πλαστά, χωρὶς κανένα ἀντίκρουσμα.

Ἐνα ἀπὸ τὰ θύματα τῶν ἀπατεώων καὶ κάποιος μπακάλης, ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχαν «ἀγοράσει» κονσερβὲς ἀστακού.

Λοιπὸν μιὰ μέρα, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀσττυνομικοὺς στοὺς ὁποίους εἶχε ἀνατεθῇ ἡ υπόθεσις, περνώντας ἐντελὸς τυχαῖα ἀπὸ ἕνα λαϊκὸν δρομάκι, εἶδε στὴν ἄκρῃ τοῦ πεζοδρομίου ἕνα ἄδειο κοντὶ ἀστακού τῆς ἰδίας μάρκας μετὰ τὰ κλεμμένα. Τοῦ φάνηκε περίεργο, στὴν φτωχοσυνοικία αὐτὴ νὰ τῶν ἀστακῶν, καὶ χτύπησε τὴν πόρτα μπρὸς ἀπὸ τὴν ὁποία βρισκόταν τὸ ἄδειο κοντὶ.

Σὲ λίγο ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπατεώων βρέσκονταν στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης!

Βέβαια, οἱ ἀσττυνομικοὶ συγγραφεῖς δὲν ἀντιγράφουν πάντα τὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ καταφεύγουν συχνὰ καὶ στὴν, ἀρετὴ γόνιμη ἄλλωστε, φαντασία τους.

Συμβαίνει ὅμως κάποτε νὰ τοὺς εἰσπῇ αὐτὴ ἑξῶς.

Ἔτσι, ὁ Κόναν Ντόυλ γράφει σ' ἕνα μυθιστόρημά του ὅτι αὐτὴ νύχτα εἶχε πέσει ἀφθονὴ βροχὴ, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἔκρινε ἀνάμνησιν κατὰ τὴν ἄλλη μέρα τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τοῦ δολοφόνου, ἐπάνω στὴν κατ' ἐξῆρ γῆ....

Μονάχα ποὺ ἡ βροχὴ ἐξακολούθησε ὅλη τὴ νύχτα κι' ἔτσι ὡς τὸ προῖ, δὲν θὰ ἔμεινε πᾶ ὅτε τὸ παραμικρὸ ἴχνος... τῶν ἰχνῶν!

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												

Ὁρίζονται:

1. Δίνο ἐξετάσεις.
2. Τὴν ἀπορροφῶν τὰ φυτὰ.—Παρ' ὀλίγον ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας.— Βαφὴ γερμανικὴ χωρὶς φωνήεν.
3. Εἶναι ἀλλόθρησκος εἶναι καὶ ἐπάγγελμα.—Ὄνομα τοιγυχνικό.
4. Πλήξις.—Βλῆμα (δημοτ.).
5. Τίτλος ποὺ ἔδιναν οἱ γάλλοι στοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς αὐτοκράτορας.— Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ.— Ἀρθρον (πληθ.).— Τὸ αὐτὸ δεθρον.
6. Ἀρθρον.— Ἀνθρώπος γαλλικά.—
7. Χαλινός.— Ἀχυρο.
8. Συνήθης γραφὴ τοῦ ἀριθμοῦ.— Κλωστή.— Κατάρσις.
9. Φυτράριον στά... σταυρολεξία.— Κομικὸς τῆς ὁδοῦ.
10. Τὸν βλέπομε (ἐπίθετον).—Δίνο σὲ πτωχόν.
11. Κλάδος τῆς ναυτιλίας.

Καθ' ὅτι:

1. Κτίριον ἀφιερωμένον στὴν Θέμιδα.
2. Προτείνουσα διλαετίου τῆς ΝΑ Μικρᾶς Ἀσίας.— Συμπερασματικόν.
3. Γαλλικὴ Ἀυτοκρατορία.— Πάλιν (καθ.).
4. Κατοικίδιον.— Ξενικὸς τίτλος.
5. Ὁ Ἰωσήφ χωρὶς κεφάλι καὶ πόδια.— Ἀρρώστειες.
6. Σιωπὴ. Τὰ τρία πέμπτα τῆς ἀσπίδος.
7. Δέκατος ἑνατος.— Τὸ ἕτερον ἡμῖσι τοῦ νῆως.
8. Χάσιμο.— Κτητικὴ ἀντανουμ. (πληθ.).
9. Διάσημος λατίνος ποιητής.— Ξένη νομισματικὴ μονάδα.
10. Αἰγυπτιακὴ θεότης.— Διάσημος γερμανὸς συγγραφεὺς τιμηθεὶς μετὰ τὸ Νόμπελ.— Νότα.
11. Ἐθνικὴ ἡρώεις τῶν γάλλων.— Σύνδεμος.
12. Ἀνήκοντες εἰς εὐρωπαϊκὸν κράτος.— Ὑπάρχων.

(Ἐστᾶλη ὑπὸ P. M.)

□ □

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΤΑ ΒΩΔΙΑ

Ἐνα κοπάδι ἀπὸ 75 βώδια, βόσκουν μέσα σὲ 12 μέρες τὸ χορτάρι ἐνὸς λειβαδίου 120 ἑκατομέτρων. Ἐνα ἄλλο κοπάδι ἀπὸ 81 βώ-

σκαι σὲ 15 μέρες τὸ χορτάρι ἐνὸς λειβαδίου 162 ἑκατομέτρων. Πόσα βώδια θὰ χρειασθοῦν γιὰ νὰ σωθῇ μέσα σὲ 12 μέρες τὸ χορτάρι ἐνὸς λειβαδίου 240 ἑκατομέτρων.

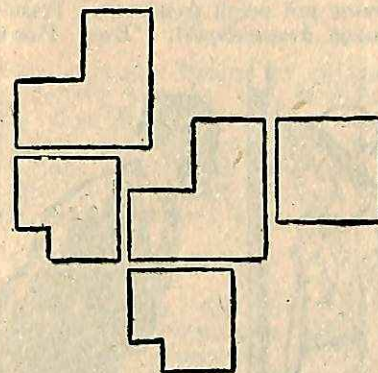
Σημειώτεον ὅτι τὸ χορτάρι καὶ στὰ τρία τὰ λειβάδια εἶναι στὸ αὐτὸ ὕψος καὶ δὲν μεγαλώνει καθ' ὅλην τὴν διάρκειά τοῦ βοσκήματος.

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

□ □

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Μὲ τὰ πέντε αὐτὰ σχήματα θὰ κάνετε ἕνα τέλειον τετράγωνο. Γιὰ περισσότερη εὐκολία

σας κόψτε τὰ γύρω-γύρω καὶ μετὰ λίγη σκέψη θὰ ἴδῃτε ὅτι εἶναι πιὸ εὐκόλο ἀπ' ὅ,τι φαίνεται.

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

□ □

ΤΟ ΚΗΠΑΡΙΟ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΝΕΑ ΣΠΙΤΙΑ

Γύρω ἀπὸ ἕνα συνοικιακὸ κηπάρι, ὑπάρ-

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ
ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

1	Ο	Ι	Κ	Ο	Γ	Ε	Ν	Ε	Ι	Α		
2	Ρ		Ο	Υ		Ν	Ι	Κ	Ο	Σ		ΟΥ
3	Θ	Α	Ρ	Ρ	Ω			Κ	Ν	Ι	Σ	Σ
4	Ο	Π	Ο	Ι	Ο	Σ		Ε	Ι	Ρ	Μ	Ο
5	Π	Α	Σ		Ν		Ε	Ν	Α		Α	Ι
6	Ε	Λ				Ε	Δ	Ω		Α	Ρ	Κ
7	Δ	Ο	Σ	Ι	Σ		Ε			Λ	Ω	Α
8	Ι	Σ	Η	Μ	Ε	Ρ	Ι	Ν	Ο	Σ		Α
9	Κ		Κ	Α	Σ	Α			Ο	Ρ	Μ	Η
10	Η	Ν	Ω	Μ	Ε	Ν	Ο	Σ		Σ	Ο	Υ
11		Η			Ν	Η	Λ	Α			Υ	Λ
12	Α	Μ	Α	Ξ	Α		Ο	Λ	Ο	Σ		Α
13	Χ	Α	Ν	Ι			Ι	Α	Σ	Ι	Σ	Ω

χουν 9 σπῆτια τοποθετημένα σὲ τρεῖς πλευρὰς καὶ ἀριθμημένα ἀπὸ 1—9 (οἱ ἀρτίοι καὶ περιττοὶ ἀριθμοὶ εἶναι κανονικά). Τὰ σπῆτια ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 3, βρίσκονται στὴν δυτικὴ πλευρὰ τοῦ κηπαρίου, τὰ σπῆτια ὑπ' ἀριθ. 4, 5, 6, εἶναι στὴν βόρεια πλευρὰ καὶ τὰ σπῆτια 7, 8, 9, στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ.

Ἐνα σπῆτι ὑπὸ περιττὸν ἀριθμὸν εἶναι ἀκατοίκητο.

Ἐνα πρῶι, ὁ ταχυδρομικὸς διανομὲς φέρει 36 γράμματα γιὰ τὸ σύνολο τῶν σπιτιῶν τοῦ κηπαρίου. Τὸ σπῆτι ποὺ παίρνει τὰ περισσότερα γράμματα παίρνει 8 γράμματα, καὶ τὸ σπῆτι ποὺ παίρνει τὰ ὀλιγώτερα, παίρνει μονάχα 1. Τὰ ἄλλα σπῆτια, παίρνουν διάφορον ἀριθμὸν ἐπιστολῶν τὸ καθένα. Ξερόντας, τώρα, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 σπῆτι παίρνει 2 γράμματα, τὸ ὑπ' ἀριθ. 9, 6, τὸ ὑπ' ἀριθ. 7 τὸ διπλάσιο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3 καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 8, ἔξ γράμματα περισσότερα ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 σπῆτι καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 ἕνα γράμμα ὀλιγώτερο ἀπὸ ἕνα σπῆτι ἀπὸ τὰ γειτονικά του, μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε, ποῖ εἶναι τὸ ἀκατοίκητο σπῆτι, καὶ πόσα καθένα ἀπὸ τὰ ἄλλα σπῆτια γράμματα θὰ πάρῃ;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

□ □

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΤΟ ΣΚΥΛΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ἴδου πῶς ὁ σκυλοτρόφος κατασκεύασε τὸ

ἔξ διαμερίσματά του, ὅπως τὰ ἴδετε αὐτῶς.

□ □

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ὁ ἀσττυνομικὸς σταθμάρχης εἶχε δίκτυο. Οἱ δυὸ φίλοι ἦσαν ἐνοχοὶ φόνου ἐξ ἀμελείας καὶ ἰδοὺ γιατί.

Ὅταν χάλασε τὸ δεύτερο αὐτοκίνητο καὶ τὸ προσέδεσαν στὸ πρῶτο, οἱ δυὸ αὐτοκίνητισται, ἔκριναν ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἔχη α

Ρωμαίοι και Ίουλιέττες στα 1937

Μοντέρνος αισθηματικός διάλογος του κ. Νίκου Χάκκα

(Η σκηνή στη γωνιά μιάς απόμειξης αθηναϊκής γειτονιάς. Ένα παλιό φανάρι του γκαζιού και το κυκλίδωμα ενός ανθισμένου κήπου συμπληρώνουν την εικόνα. Στη γωνιά αυτή ένας νεαρός φοιτητικός και μια ξανθή μινιόν ντεμουαζελίτσα περιμένουν από ώρα, εκείνος τη φίλη του κι εκείνη το φίλο της. Στην αρχή παίρνουν μια άνεργη κι' αδιάφορη πόζα, θέλοντας να κρύψουν ο ένας απ' τον άλλο την δυσφορία του για τη μάταιη άνομή... Τέλος, αρχίζουν ν' αλληλοκυττάζονται προκλητικά και μ' έγχρωμα, μη μπορώντας πια να κρύψουν την άνυπομονή τους. Βραδυάζει, και κανείς δεν έρχεται...)

Εκείνος (συμπαθητικός και θαρραλέος νεανίας, μ' άρκετη ειρωνική διάθεση—θέλοντας να ξεπιάσει κάποιον...): «Ο Ρωμαίος σας δεσποινίς, κατά δυστυχίαν, φαίνεται ότι είναι πολύ σκληρός. Κι' αν θέλατε την ταπεινή μου γνώμη, καλά θα κάνατε να πάρετε το πρώτο τραμί και να του δίνετε για το σπίτι σας. (Σαρκαστικά). Μην ξεχάσετε να πείτε να σας φτιάξουν κι' ένα ζεστό χαμομήλι. Λένε πως είναι εξαιρετικό κατευναστικό των νεύρων...»

Εκείνη (που δεν της λείπει ούτε το θάρρος, ούτε το πνεύμα): «Η πείρα σας αυτή επί των κατευναστικών ιδιοτήτων του χαμομηλιού, δίδει τόπον εις πολλάς και βασίμους ύπονοιας. (Με άπογοήτευση)... Ρωμαίοι... Ίουλιέττες... χαμομήλια. Τι πεζότητα Θεέ μου!

Εκείνος (με ύφος που δείχνει άπορη): «Τό λέτε πεζότητα αυτό; Ένας νέος και μια νέα που βρίσκονται μόνοι σ' έναν έρημο δρομάκι, με προσινάδα φτωχή στην σκιά του πεζοδρομίου του, και κουβεντιάζουν κάτω από ένα παλιό στυλό φανάρι του γκαζιού σ' άσ φρίνεται πεζότητα; (Σα να μιλά στον έαυτό του, με λυρική έξαρση). Τί ποιήσεις Θεέ μου!...Τί ρομαντικότητας...»

Εκείνη (στρεφόμενη με κάποιο ένδιαφέρον): «Νομίζετε;

Εκείνος (μ' έτοιμότητα και δομή): «Ασφαλώς! Πιστεύω μάλιστα ότι η έποχή μας, παρ' όλο που την κατηγορούν ως πεζή, είναι τόσο ρομαντική, όσο κι' η έποχή του Ρωμαίου καά της Ίουλιέττας, του Μαρτίου και της Τιτικής, του Χέρμαν και της Δωροθέας... Άν θέλετε κι' ένα δικό μας ζευγάρι, σ' αναφέρω ως προχειρότερο τόν Μιμικό και τη Μαίρη...»

Εκείνη: «Μιλάτε, σ' αν γνωστικός τρελλός...»

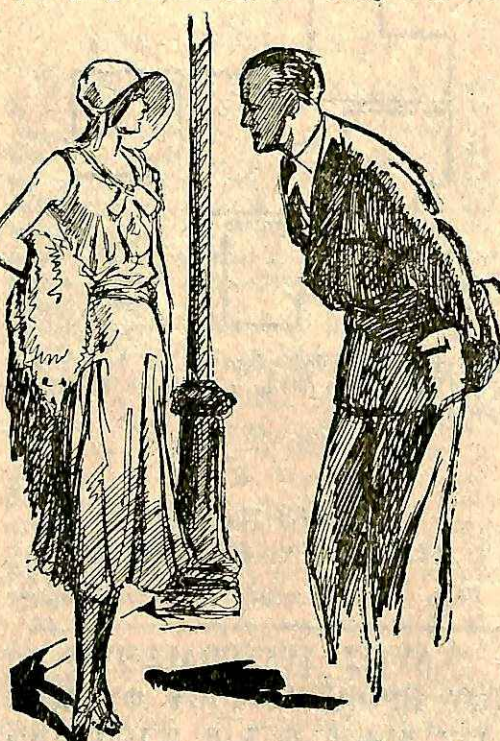
Εκείνος: «Μου τ' έχουν πη κι' άλλοι! (Έξακολουθεί παρασούδμενος σε μια έξαλλη ρητορεία, μ' έπίσης έξαλλες χειρονομίες). «Ω! Καλή μου δεσποινίς! Κι' οι άνθρωποι της έποχής μας είναι τόσο ρομαντικοί όσο κι' οι Ρωμαίοι και Ίουλιέττες, Μάρτιοι και Τιτικές, και Χέρμαν και Δωροθέας, όλων των περασμένων εποχών. Μόνο που απ' τους ανθρώπους της έποχής μας, λείπει η έπίγνωση του ρομαντισμού τους, ό όποιος όμως έτσι γίνεται πιο θελκτικός...»

Εκείνη (κάνοντας πως χιπιά επιδοκιμαστικά παλαμάκια). Μπράβο! Μπράβο!

Εκείνος (έξακολουθεί αναστάσμετος): «Ο ρομαντισμός μιάς έποχής για να γίνει αντιληπτός, πρέπει να προσούν πολλά γρόνια, και να άπογοητισθούν οι έκδη άσες της έποχής αυτής απ' τις πεζότητες της καθημερινής ρουτίνας...»

Εκείνη (κάνοντας πάλι πως χειροκροτεί, μ' ένα χαμόγελο): «Μπράβο! Συγχαρητήρια για τη διάλεξη... Πολύ σωστά τ' είπατε... Τρέλλα! (Άλλάζοντας τόνο). Μά... δεν βρίσκετε πως το μέρος αυτό, δεν είναι το περισσότερο ένδεδειγμένο για τέτοιου είδους διαλέξεις... Έπειτα, αυτή η οικειότητα...»

Εκείνος (με προσποιητή συντριβή): «Έκλιπαρώ ταπεινά τη συγγνώμη σας, αλλά συχνά παρασύρομαι σε τέτοιου είδους έξάρσεις. Έπειτα ξέρετε, (σκύβοντας σ' αυτή της σ' αν να θέλη τάχα να μην τόν άκούσουν)... είμαι και λίγο ποιητής... (Με ειρωνεία). Επιδέχματε μου να συστηθώ. (Κάνοντας μια μικρή υπόκλιση)... Ρωμαίος. (Με μικρό άναστεναγμό). Ένας Ρωμαίος

—Τό λέτε πεζότητα αυτό, δεσποινίς;

χωρίς την Ίουλιέττα του.

Εκείνη (τόν κυττά με συμπάθεια, και κάνοντας κι' αυτή μια μικρή χαριτωμένη υπόκλιση)... Καί τ' ανά... (Γελούν κι' οι δυο με άφέλεια).

Εκείνος (κυττά κάπως στενοχωρημένος το ρολόγι του χειριού του, χωρίς όμως την προηγουμένη άδημονία): «Επίτμηση. (Μελαγχολικά σ' αν να μιλά στον έαυτό του, με τ' άμτια σ' ό κενόν). Την φώναξα Μιμή. Είχε και μια έλίτσα. (Τρυφερά), μια χαριτωμένη έλίτσα, πίσω απ' τ' αυτό...»

Εκείνη (μελαγχολικά σ' αν να μιλά στον έαυτό της): «Κι' εγώ Κοκό... Ήταν ξανθός κι' είχε το ένα του μάτι γαλανό και το άλλο μαύρο. (Γυρίζει το κεφάλι και τόν κυττά). Δεν σ' αν φαίνεται περιεργό αυτό; (Άναστενάζει έλαφρά).

Εκείνος (με άδιαφορία σ' αν να παρακολουθή κάποια άλλη σκέψη): «Πολύ... (Στρεφόμενος την κυττά. Και με διακριτικότητα): αλλά γιατί άναστενάξατε; Άν επιτρέπεται βέβαια...»

Εκείνη: «Ήμουν λυπημένη για κάτι τόσο όμως λίγο λυπημένο, (κάπως έαφνιασμένη για τόν έαυτό της, μιλά με ρέμβη),

που ποτέ δεν θ' αν περιμένα...

Εκείνος (με την ίδια ρέμβη): «Έτσι συμβαίνει καμιά φορά... Έκει που κανείς δεν τ' αν περιμένει... Νά, κι' εγώ τώρα, μου φαίνεται πως την έπαθα άπαράλλαχτα σ' αν κι' εσάς...»

Εκείνη (μ' έλαφρά ειρωνεία): «Σύμπωσις! Άλλωστε τ' αν μεγάλα πνεύματα συναντώνται σε πολλά ζητήματα... Είναι γνωστό!

Εκείνος (έπιχειρώντας διακριτικόν άκροβόλισμό): «Θυμήθηκα τώρα κάτι, που σ' αν τ' αν διάβασε μικρός σ' ένα παλιό διβλίο, μούκανε πολλήν έντύπωση. Τόσην, που ακόμα τ' αν θυμούνται... (Μεσολαβεί σιωπή... απ' τόν διπλανό κήπο του Άπριλιού, έρχονται άρώματα. Νυχτώνει... Κι' εκείνος διακόπτοντας την ήσυχία, μιλώντας με ρεμβαστική φωνή σ' αν να έξακολουθή κάποιαν άρχινισμένη του σκέψη...): δυο δυστυχίες ένωμένες κάνουν μια εύτυχία...»

Εκείνη (χωρίς να τ' αν άπαντήσει): «Δεν νοιώθετε νάρεται απ' τόν κήπο... μιά μυρωδιά γιασεμιού;

Εκείνος: «Νά, νοιώθω. Καθώς νοιώθω αυτή τη στιγμή, και πολλά άλλα πράγματα...»

Εκείνη (κάνοντας πως δεν καταλαβαίνει): «Δηλαδή;

Εκείνος (με ύφος που σημαίνει πολλά): «Μά υπάρχουν τόσα και τόσα που μπορεί να νοιώσει ένας άνθρωπος... Κι' όταν μάλιστα συμβη νάμια και λίγο ποιητής... Νά, σ' αν... κι' έμένα!

Εκείνη: «Άν είστε ποιητής δεν ξέρω. Ξέρω όμως ότι είστε πολύ μυστηριώδης...»

Εκείνος (μένει σκεπτικός, μειδιώντας αινιγματικά):

Εκείνη: «Τί σκέπτεστε;

Εκείνος (έξακολουθεί να σωμαίνει): «Ήσυχία... από κάποιο μακρινό ράδιο φτάνει ένα σόλο απ' τ' αν τελευταίο φίλι του Φρέντ Άσταρ... Ξαφνικά εκείνος σ' αν ν' άπαντά στην έρώτησή της: «) ότι κάνατε κάτι πολύ νόστιμο λακκάκια σ' αν χαμογελάτε. Μά πάρα πολύ νόστιμα...»

Εκείνη (δίνον πως πειράχτηκε): «Τό θάρρος βλέπω ότι μεταβάλλεται σε θράσος! (Φτιάχνει τ' αν καπελλάκι της, σ' αν ν' όλην να φύγη).

Εκείνος: «Φεύγετε;

Εκείνη: «Καθώς βλέπετε...»

Εκείνος: «Χάσατε λοιπόν κάθε έλπίδα για τόν «σκληρόν»;

Εκείνη: «Νά. Καθώς και την ύπομνή μου...»

Εκείνος (φιλοσοφικά): «Η τύχη τ' αν ήμει σε κείνον που ξέρει να περιμένει... Μά φεύγετε;

Εκείνη (άπομακρυνόμενη διστακτικά): «Νά... Καληνύχτα...»

Εκείνος: «Έτσι αφήνετε τόν ποιητή σας; Μά σταθήτε... Έχω να σ' αν προτείνω κάτι...»

Εκείνη (σταματά και στρέφεται πρὸς τ' αν πίσω): «Μά τί θέλετε; (Γυρίζοντας σ' αν σ' αν κοντά του). Τί θέλετε λοιπόν;

Εκείνος (δείχνοντας τ' αν ρολόγι του): «Βλέπετε; Πλησιάζει δικτὼ... Στις δικτὼ άκτινός, (μελοδραματικά) lasciate ogni speranza τουτέστιν, έγκαταλείψατε κάθε έλπίδα... Όποτε τ' αν στρίβουμε κι' οι δυο μας για τ' αν σπίτι μας. (Με πειστικότητα)

(Τό τέλος στη σελίδα 45)

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Ένας νέος κι' ένας γέρος...

(Συνέχεια από τη σελίδα 6)

Στο διάλειμμα, καθώς έβγαίνει να πάρη άέρα, τόν εκάρφωσε ένας διάλυρος.

—Πάμε στη σκηνή να δούμε τη Ντίμυ;

—Θά γίνει τίποτε άπόψε;

—Δεν φαντάζομαι. Μούχει δώσει ραντεβού γι' αύριο τ' αν άπόγευμα.

—Έχει κανένα φίλο;

—Κάποιον λέσσο... ούτε τόν ξέρω. Ποιος τ' αν δίνει σημασία...

Ετρεξε από πίσω τους χωρίς να ξέρη τί να κάνει. Τους είδε που μπήκαν στην πόρτα της σκηνής. Πήγε να μπη κι' αυτός, μ' αν θύραρος τ' αν άπαγόρευσε. Διαμαρτυρήθηκε.

—Μά τούς κυρίους πως τούς άφησε και πέρασαν;

—Οι κύριοι είναι δημοσιογράφοι... άπήνησε ο θύραρος.

Πάγωσε δολιχόσκιος κι' ένοιωσε τ' αν στόμα του φαρμάκι. Αύτην τη στιγμή, συλλογιόταν, η Ντίμυ θάταν μισόγυμνη σ' αν καμαρίνι της κι' οι δυο άγνωστοί θ' αν χαριεντιζόντο μαζί της.

Όταν έαναγύρισε στη γαλαρία, είχε άνοιξει η αύλα για τ' αν δεύτερη πράξη. Σε λίγο βγήκε η Ντίμυ σ' αν νούμερό της. Χειροκροτήματα πάλι κι' ύστερα ένα τεράστιο κένιστρο με λουλούδια. Τ' αν γυπήματα τ' αν έρχόταν άμείλικτα. Μά τ' αν π' αν σκληρό τόν περιέμενε όταν σκόλασε τ' αν θέατρο και πήγε δειλά-δειλά πρὸς την πόρτα της σκηνής να τ' αν περιμένη. Απόξω στεκόταν τ' αν αυτοκίνητο τ' αν Μπιέλου. Ο σωφὸς ήταν ο ίδιος και μέσα δεν ήταν κανείς. Κρύος ίδρώς τόν έλουσε και κόπηκαν τ' αν γόνάτά του. Αήνιστος και περιεργος να ιδη τ' αν συμβαίνει, στάθηκε λίγο παράμερα γιατί ντρεπότανε τ' αν σωφὸρ. Μετά δέκα λεπτά βγήκε η Ντίμυ με μια άγκαλιά λουλούδια από τ' αν κένιστρο. Χωρίς να κυττάει ούτε δεξιά, ούτε άριστερά, βιαστική τράβηξε σ' αν αυτοκίνητο. Ο σωφὸρ, με τ' αν κασκέτο σ' αν χέρι της άνοιξε την πόρτα κι' ώσπου να πλησιάσει ο Ντίνος, τ' αν αυτοκίνητο είχε έξαφανισθ. Ο Μπιέλος θ' αν είδε στην έφημερίδα τ' αν ντεμπούτο της Ντίμυ και θ' αν φρόντισε από νωρίς να τακτοποιήση τ' αν δουλειά του. Και σ' αν γουρα τ' αν λουλούδια θάσαν απ' αυτόν...

Την άλλη μέρα σ' αν μαγαζί άνακαλύφθηκε η κλοπή τ' αν μεταξέωτων και διατάχθη η προφυλάκις τ' αν Ντίνου.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΛΥΦΕΣ ΠΙΠΕΣ

Πέθανε στην Βιέννη ο Φράντζ Λέφλερ, που είναι ο τελευταίος χαράκτης πιπών. Ως γνωστόν οι παλιές οι πίπες, οι γεωμετρικές ίδιες και αυστριακές είχαν επάνω τους δολιχόσκιους παραστάσεις. Ο Λέφλερ ήταν ο τελευταίος από τους άριστοτέχνες τ' αν σιγαλάματος πιπών. Οι πίπες του είχαν επάνω τους δολιχόσκιους παραστάσεις: ανήγνια, γάιους, χωρικούς, μάχες κ.τ.λ... Έννοείται ότι και οι πίπες εκείνες δεν ήταν οι πίπες που ξέρομε, ως πρὸς τ' αν διατάξεις. Υπάρχουν, άκόμη και σήμερα πίπες, που τις γεμίζουν μ' αν φορά την ήμερα!

ΜΕΛΙΤΑ ΔΟΓΜΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΛΙΓΟ ΕΞΥΠΝΕΣ ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΚΟΥΤΕΣ

ΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΓΙΝΗ

Ένας νεαρός, τύπος λιγάκι πληκτικός, κάνει άγριο κόρτε της κομπής και άρραίας δίος Χ.

Ένα βράδυ, σε μιά οικογενειακή συναναστροφή, την παρασύρει πάλι σε μιά γωνιά και ξαναρχίζει... τ' αν βιολί του. Νά της καυχάται δηλαδή και νά της άπαριθμή τις κοσμικές του έπιτυχίες και τ' αν άλλα του κατορθώματα. Αυτή η δουλειά κρατάει ώρες και σ' αν τέλος η πολύ άτυχη δις Χ. αρχίζει να χαμουριέται.

Ο νεαρός, όμως, έξακολουθεί:

—Και ξέρετε, δεσποινίς, έχω άκόμη και ένα μεγάλο ταλέντο άπομυμητού. Αφθαστος είμαι ίδιως σ' αν ζώα. Πέστε μου ποιά ζώα θέλετε να σ' αν κάνω;

Και η άποκαυμένη δεσποινίς:

—Άλήθεια! δεν γίνεσθε λαγός;

ΗΤΑΝ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΑΣΤΑΣ

Ένας δικηγόρος υπερασπιζότανε σ' αν κακουργιοδικείο κάποιον για τ' αν παληανθρωπία τ' αν όποιου ήταν τόσο βέβαιος, όσο για τ' αν έντιμότητα τ' αν δικαστηρίου. Αλλά η επαγγελματική του βλέπετε εύσυνειδήσια τ' αν επέβαλε να τόν υπερασπίση πάση θυσία και τ' αν κατάφερε τόσο καλά, ώστε ο πελάτης του άθωώθηκε. Σ' αυτό συνετέλεσε ίσως και μιά δραματική του χειρονομία.

Κύριοι Ένορκοι, φάναξε σε μιά στιγμή, είμαι τόσο βέβαιος για τ' αν έντιμότητα τ' αν πελάτου μου, ώστε δεν θ' αν διστάσω, έδω, ενώπιόν σας να τόν έναγκαλισθώ.

Και λέγοντας αυτό, στράφηκε πρὸς τόν κατηγορούμενο και τόν άγκάλιασε. Μετά την άθώωση, ο πελάτης του συγκινημένος θέλησε να τόν εύχαριστήσει.

—Επιτρέψτε μου, τ' αν λέγει, κ. συνήγορε να σ' αν φιλήσω τώρα κι' εγώ, όπως με φιλήσατε έσείς στην αίθουσα.

—Α! Όχι φάναξε ο δικηγόρος εκείνο ήταν μόνο για τ' αν δικαστήριο!...

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

Ένας πλανόδιος άκροβάτης έπιδεικνύει σε μιά συνοικιακή πλατειούλα την τέχνη του κάνοντας διάφορα γυμνάσματα μαζί με τ' αν μικρό του άγοράκι.

Ένα από τ' αν πιο δύσκολά του παιχνίδια είναι τ' αν έξης:

Ο μικρός σπνρίζεται με τ' αν κεφάλι κάτω και τ' αν πόδια στον άέρα επάνω σ' ένα δίσκο, ο πατέρας του παίρνει έπειτα τόν δίσκο και τόν ίσορροπεί επάνω σ' ένα χοντρό καλάμι.

Ο κόσμος άνατριχιάζει και σ' αν τέλος ξεσπά σε χειροκροτήματα. Μιά όμως ήλικιωμένη κυρία πλησιάζει τόν άκροβάτη και τ' αν λέγει:

—Θάπρεπε καλλίτερα να στείλετε τ' αν παιδί σας σε κανένα έργοστάσιο, να μάθω καμιά άλλη τέχνη.

—Τί λέτε κυρία μου, φωνάζει ο στοργικός πατέρας. Και τούς κινδύνους δεν τούς σκέπτεσθε;

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΚΟΡΑΣ ΚΑΙ Η ΑΛΩΠΗΞ

(Ιστορία δίχως λόγια)

Τὰ ἀστεία τῶν στίβων

ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ... ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ

Ο εισηνοδότης του Κλάυτον (Ήνωμ. Πολιτεία) μίστερ Ε. Ζ. Γράιτ είναι μαϊνιάδης παίκτης του γκόλφ. Δεν περνά μέρα που να μην εμφανισθῇ στο συνηθισμέ-

νο γήπεδό του για να προπονηθῇ.

Έτσι, ένα πρωί, αυτές τις τελευταίες μέρες, πήρε πάλι τὸν κλάυτον και τὰ σύνοργά του και πήγε στο «τερεαλν» του για να παίξῃ.

Έκείνη τῇ στιγμῇ, πετούσε ἐπάνω ἀπὸ τὸ γήπεδο ἕνας κόρακας, ὁ ὁποῖος βλέποντας τις λευκὲς μπάλles ἐπάνω στὸ χορτάρι, τις πήρε, φαίνεται, γιὰ... τυρί! καὶ ὁρμώντας, ἀρπάζει μιὰ. Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ ὑψωθῇ καὶ ὁ μίστερ Γράιτ, ἔξω φρενῶν ἀρπάζει μιὰ ράβδο τοῦ γκόλφ γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ἡ ράβδος ὅμως, ἀντὶ νὰ βοηθῇ τὸν κόρακα βόηκε μιὰ μπάλλα ἢ ὅποια πάλι, πῆγε κατ' εὐθείαν καὶ βόηκε στὸ κεφάλι τὸν κόρακα ποὺ ἀπομακρύνονταν, καὶ τὸν ἀφήκε στὸν τόπο!

Ὁ κ. Γράιτ, μὲ ὑπερηφάνεια ἀπὸ τότε διηγείται... τὸ κατόρθωμά του!

ΔΙΠΛΟ ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩ

Ὁ δὺο διάσημοι παλαισταί, Ντάν Κάλοφ καὶ Μισελό, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κόψουν τὸ κάπνισμα. Καὶ γιὰ νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ ἐφάρμοζαν τὴν ἀπόφασή τους, συνεφώνησαν ὅτι ὅποιος πάλι τὸν ἄλλον νὰ καπνίσῃ, θὰ τὸν ἐδάδε ἀμέσως γὰ τὸ πληρῶσθαι ἕνα πρόσιμο 1000 φρ.

Ἡ αὐτοαπογράφῃ αὐτὴ πῆγε γιὰ κάμ-

ποσο καιρὸ περίφημα. Καὶ οἱ δύο οἱ παλαισταὶ τηροῦσαν μὲ θερμοκρασίαν εὐλάβεια τὴν συμφωνία.

Μιὰ βραδυὰ ὅμως ὁ Ντάν Κάλοφ, βγαί-

νοντας ἀπὸ ἕνα νυκτερινὸ κέντρο δροῦσε ξαφνικὰ ἀντιμέτωπος μὲ τὸν συνάδελφό του ὁ ὁποῖος ἦταν ἀρκετὰ στὸ κέφι καὶ κρατοῦσε στὸ στόμα του ἕνα τεράστιο ποῦρο.

Δὲν πρόφτασε ὅμως ὁ Κάλοφ νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ὁ Μισελό τοῦ ἐδείξε τὸ τσιγάρο ποὺ εἶχε καὶ αὐτὸς —στὸ κέφι ἐπίσης—στὸ στόμα του!

Έτσι, οἱ δύο ἡρωϊκοὶ πολέμοι τοῦ καπνίσματος ἔκαναν... «μάτς-νύλ» ὅπως λένε στὴν ἀθλητικὴ γλῶσσα, καὶ εὐχαριστημένοι ποὺ γλύτωσαν τὸ χιλιάριο, ὑποσχέθηκαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον νὰ μὴν τὸ ξανακάνουν!

ΑΡΟΜΕΥΣ... ΣΤΟ ΕΥΔΙ!

Ἡ Ἀργεντινὰ ἔκανε γαλακτόλουτρα γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὁμορφιά της καὶ ὁ Ἰταλὸς δρομεὺς ἀντοχῆς Ντὶ Πάκο, κάνει... ξυδολούτρα γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν φόρμα του. Δὲν ἀστεϊεύμεθα διόλου. Ὁ Ντὶ Πάκο κάνει τρεῖς φορές μπάνιο μέσα σὲ ξύδι καὶ ἔχει ἀριστα ἀποτελέσματα. Ἄν οἱ δρομεῖς μας ἤθελαν νὰ τὸν μιμηθοῦν ἰδοὺ ἡ συνταγή.

Μέσα σὲ μιὰ μπανιέρα μὲ τὸ κανονικὸ νερὸ γιὰ ἕνα μπάνιο, εἰσάγετε δώδεκα λίτρος καλὸ ξύδι, μετὰ προσθέτετε καὶ 3 κιλά χοντὸ ἀλάτι καὶ μπαίνετε μέσα. Τὸ μπάνιο

πρέπει νὰ εἶναι θερμοκρασίας 30 βαθμῶν καὶ ἡ παραμονὴ στὴν μπανιέρα δὲν πρέπει νὰ παραταθῇ πέραν τοῦ τετάρτου τῆς ὥρας, γιὰ τὴν διαφορετικὰ κινδυνεύετε νὰ γίνετε... τουροί!

Τὸ σύστημα αὐτὸ ἀκολουθεῖ τώρα καὶ ὁ περίφημος Κωστάντε Ζιραντέγκος καὶ ὁ ὁποῖος λέγει ὁ ἴδιος, σ' αὐτὸ ὀφείλει τις δάφνες του!

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΕΠΑΘΛΑ

Ὁ νὰς ἄγγλος ιεραπόστολος, ποὺ βρίσκεται στὴν Κεντρικὴ Ἀφρική, ἔγραψε τελευταῖα στὸ Λονδίνο, σ' ἕνα φίλο του, νὰ τοῦ στείλῃ ἕνα φορτίο λάμες ξυρίσματος, κάνοντας ἕνα ἔρανο μετὰ τῶν φιλανθρωπῶν. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ ιεραπόστολος ἔπαυσε 300.000 λάμες ξυρίσματος. Ξέρετε, τώρα, τί τῆς ἤθελε; Γιὰ ἐπαθλα τῶν νικητῶν τῶν ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων ποὺ διοργάνωσε μετὰ τῶν μαύρων!

Οἱ ἀγῶνες ὅμως αὐτοὶ δὲν εἶχαν μονάχα αὐτὸ τὸ περίεργο, ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο καταπληκτικὸ: οἱ ποδοσφαιρικὲς ὁμάδες, ἀποτελοῦνταν ἀπὸ... 56 παίκτης ἢ κάθε μιὰ, τὸ ὀλίγοτερο!

Κατὰ τὰ ἐπαθλα, θὰ πῆτε, καὶ οἱ ἀγῶνες!

ΕΝΑΣ ΣΩΦΕΡ ΜΕ

ΥΨΗΛΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Εἶναι ὁ σωφὲρ τοῦ περιήρημου γάλλου τεννίστα, Μποροτρά. Ὁ σωφὲρ αὐτὸς εἶναι σχεδόν, τόσα δεινός, ὅσο καὶ

ὁ κύριός του, γιατί, ὁ Μποροτρά, τοῦ φορτῶναι ὅλες τις ἔξω ἀπὸ τὸν στίβο ἀσχολίες του. Ὁ σωφὲρ θὰ διαπραγματευθῇ συχνὰ τὰ μάτς ποὺ θὰ δώσῃ ὁ κύριός του, ὁ σωφὲρ θὰ δεχθῇ καὶ τοὺς δημοσιογράφους, στοὺς ὁποῖους θὰ κάμῃ, σοβαρότατα, τις δηλώσεις του, ἐκ μέρους τοῦ πρωταθλητοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔχει δώσει «ἀρετὰ μπιάν-κας» γιὰ ὅλα.

Δὲν ξέρομε τώρα, ἂν ὁ ἴδιος πάλι σωφὲρ, κανονίζει καὶ τὴν αἰσθηματικὴ ζωὴ τοῦ συμπαθοῦς τεννίστα, ἂν δίνει αὐτὸς ἢ δέχεται τὰ ραντεβού ἢ ἂν δὲν τὸν ἀντικαθιστᾷ... καὶ ὁλόκληρα σ' αὐτὰ! Δεδομένου ὅτι εἶναι ἔξισον ὁρατός καὶ κομψός, ἀλλὰ καὶ ἔξυπνος, μὲ τὸν κύριό του.

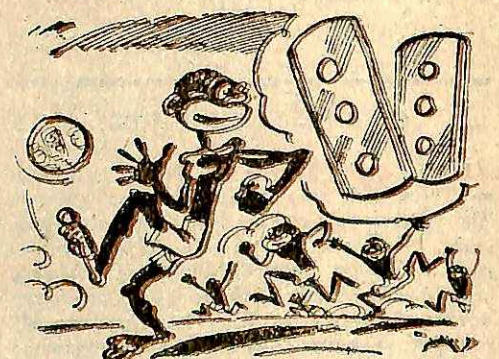

ΔΥΟ ΔΙΑΤΗΤΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΑΤΣ

Οἱ τοὺς ἀγγλικὸς ποδοσφαιρικὸς κύκλους ἔγινε τελευταῖα, μιὰ περιεργὴ συζήτηση: Κάποιος ἔριξε τὴν ιδέα νὰ ὑπάρχουν στὸ ἔξῃς δὺο διατιτὲς σὲ κάθε μάτς. Κατὰ τὴν ἀποψὲς του, μὲ δύο διατιτὲς, ἕνας ἀγὼν θὰ διεξήγεται ὡς τὸ τέλος ὁμαλότερα, γιατί θὰ τὸν παρακολουθοῦσαν τέσσερα μάτια, πρῶτα τὸ ὅποιο φωνικά θὰ τὸ ἤθεραν οἱ παίκτες καὶ ὁ φροντιστὴς νὰ εἶναι προσεκτικότεροι καὶ... κοσμιώτεροι.

Τὴν ἀποψὲς αὐτὴ τὴν συμμερίσθησαν ἂ μέσως πολλοί.

Οἱ ἄλλοι, ὅμως, ἀπήντησαν στοὺς ριζο-

σπαστικὸς φιλάθλος, μὲ μιὰ ἐρώτηση:

—Καὶ γιὰ μὲν τὰ ζητήματα μετὰ τῶν παικτῶν ὑπάρχει σήμερα ὁ διατητὴς. Τί θὰ γίνῃ, ὅμως, αὐτοῖς ἂν προκύψῃ διαφωνία μετὰ τῶν δύο διατητῶν;

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΔΙΑΣΚΟΦΙΣ

Αχ, ασιπτός μου ἀναγνώστης! Μεάλα δάσανα ἐμένα ἰδρῆκανε! Τὰ μάθατε;

Ποῦ νὰ τὰ μάθατε! Ἀκόμη νὰ γυρίσῃ ἀσιπτός καὶ πολυκαυστός Νόντας!

Καὶ δὲν ἴπῃς ἐκδρομὴν, δὲν ἴπῃς ἀδεία, ἀλλὰ μεάλο-μεάλο μπαπεσιὰ διέπρηξε!

Μυστικὸν ἀποστόλῃν ἴπῃς Λόντρα ἴπῃς, αὐτοκρατορικὸς διάσκοφίς ἀπάνω κήθησε!

Καὶ ἰμένα γεονὸς μοῦ ἱκρυψέ! Οὐλόουμου ποτέ, μπραντέ; Ἐτσι πράματα, ἀτζαίπικα λένε, καλὸς κόσμος ἔν ἱκάνει ποτέ. Μασσάω-μασσάω, ἔν χονεῖω. Οὔτε πιτυρούχος νὰ ἦτανε!

Καὶ ἰστέ τώρα ἐγώ, καὶ πάλιν ἴν τῷ μέσῳ ἡμᾶς κατασπαζόμενος, μάτς-μοῦτς!

Σπουδαῖος, ὅμως, πρᾶγμα αὐτὸς ὁ αὐτοκρατορικὸς διάσκοφίς. Ἀφοῦ καὶ Νόντας ἀκόμη, ἴπῃς, νταβέτι ἴλαβε, πλάι μίστερ Ἰν-τενὴ κήθησε, λόγος-μόγος λέει ἱ-βγαλε, πολλὰ καὶ ἀδιάφορα εἶπε. Ἐτσι γράφει γράμμα του!

Ζήτημα ἀφορλασμός, ζήτημα Ἰσπανία, ζήτημα σπορέλαιον διάσκοφίς ἀσχολήθηκε, καὶ πέκ-στόν ἄλλα διεθνὲς ζήτημα ἐπάνω στὸ χαλί ἱδάνανε. Νόντας «Κα-θημερινὸς Ἐβδόμας» ἀντιπρόσω-πος λέει ἦτανε μεάλα-μεάλα λό-για εἶπε πολλὰ-πολλὰ συγχαρητή-ρια ἴλαβε. Μολυντοῦντες τραπέζι ὕστερα ἴκανε, σαλάμι-ζαμπόνι φάανε, μπόρα ἦπιανε, σαμπάνια ἀνοίξανε!

Βαί-δὰ! Ὅλοι ἱκάνανε μόλις Νόντας ἐπιδρόμιος λόγος ἴβγαλε. Ἀμὰ, στὸ τέλος λόβιγκας ἴπασε, συνέγεια ἄλλη λέει ἴμνε.

Νόντας ἀσιπτός καὶ πολυκαυσ-τός! Ὑπερηφάνειά μας μεάλῃ, τσὸ μεάλῃ ἴνεται! Ἰθινικός ἄ-νερο ἔγινε. Ἰθινικὴν ἀγνωμοσύνην κέοδισε! Αὐτὸς σοῖ ἱκατόρθωμα, σῶζε σέ, κουρταρὸς, βέσσελαμ, γιατί ἄλλοιῶς, μεάλῃ καρπαζιὰ ἴ-σένα ἱπερίμενε!...

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΘΛΟΣ ΑΛΕΞΙΠΩΤΙΣΤΟΥ

Ἀγγέλλεται ἐκ Νιού Χάβεν ὅτι ἐνδιαφερόμενοι ἐπιδειξέας ἀλεξι-πώτων ἔλαβον χώραν ἐκεῖ.

Μεταξὺ ἄλλων, ὁ Νέγκρος ἀε-ροπόρος Ταραμπάμπουλα ἐπῆδησε ἔξ ὕψους 6.000 μέτρων μὲ τὸ ἀ-λεξιπώτόν του, κινήσας τὸν θαυ-μασμὸν τῶν παρισταμένων μὲ τοὺς θαυμασίους ἐλιγμούς του. Ὁ ἀτυχὴς ἀλεξιπώτιστῆς, μετὰ τὴν πτώσιν του οὐδὲν αὖνευ-ρέθη.

ΚΑΤΑΠΑΝΚΤΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑΝ

ΤΟΚΙΟ 1.—Περίεργον γε-γὸς ἐσημειώθη σήμερον ἐν-ταῦθα. Ὁ ἥλιος ἀντείλας τὴν πρῶταν ἑδυσσε τὸ ἑσπέρας, κατὰ τὴν ἰδιαν ἀκριβῶς ὥραν καὶ κα-τὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὅπως καὶ χθές. Ἡ δημοσία γνώμη διατε-λεῖ εἰς ζωηροτάτην συγκίνησιν.

ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΟΥ

Καθὰ μεταδίδεται ἐκ Βιρμινγ-μης, ἀπέθανεν ἐκεῖ εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, ὁ περίφημος ἐ-φευρέτης τοῦ ἐλιξήριου τῆς μα-κροζωίας «Ἀθάνατος», μίστερ Μάρκ Βλάκτον, περὶ τῆς ἐφευρέ-σεως τοῦ ὁποῦν τόσος λόγος ἐ-γένετο τελευταῖως εἰς τὸν τύπον.

Ὁ ἐφευρέτης ἀπέθανε κυριολε-κτικῶς θύμα τοῦ καθήκοντος δη-καθ' ἣν στιγμὴν ἐδοκίμαζε ἑρωί-κώτατα ὁ ἴδιος τὸ περίφημον ἐλι-ξήριόν του.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

Φαινόμενον ἀπὸ τὰ πλέον μυστη-ριώδη κρατεῖ εἰς ζωηρὰν συγκί-νησιν τοὺς κατοίκους τῆς μικρᾶς πόλεως Χάφτον τῆς κομητείας Ἑσσεξ τῆς Ἀγγλίας.

Μικρὰ γούθα περιέχουσα ὕδωρ πόσιμον, εὐρέθη μετὰ δέκα λεπτά, ὅς διὰ μαγείας κενή.

Παρατυχὼν χωρικός ἐδήλωσεν ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχε διέλθει ἐκεῖ-θεν ἀγέλη βοῶν. Οἱ ἄλλοι ὅμως χωρικοί, μὴ συμφωνοῦντες, τὸν ἐμαύρισαν εἰς τὸ ἔξοιο. Ἡ ἀστυ-νεία βοηθοῦ ἐνῆν ὑπὸ τῆς μετεω-ρολογικῆς ὑπηρεσίας διεξάγει ἀ-νακρίσεις.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΓΕΥΚΑΙΡΙΑ

Πολεῖται αὐτοκίνητον καινου-ργὲς μάρκας «Γολιάθ» διθίστον. τε-λευταίου συστήματος, μὲ διπλοὺς τροχούς, ηλεκτρικὴν ἐκκίνησιν, μὲ καθίσματα καὶ μὲ μοτέρ. Ἐ-χει καὶ βενζιναποθήκην. Τιμὴ δρ. 3.50, ἄνευ τῆς καπῆτας καὶ 3.75 μετὰ τῆς καπῆτας.

ΜΙΚΡΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ὅταν πεινάτε μὴ τρώτε εἰ-ναὶ τὸ καλλίτερον μέσο νὰ μὴν ἐ-δέψετε τίποτε ὥσπου νὰ ξαναπει-νάσετε.

—Ἄν ἔχετε καμμιὰ ὑποψία ὅ-ταν τὸ γάλα σας εἶναι ἀπὸ ἀρρω-στο ζῶο. οἰζτε μέσα λίγη σιρ-χνίνη.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Κατόπιν τῆς τρομερᾶς ἀναπτύ-ξεως τὴν ὁποῖαν ἐσημείωσε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὁ Ἀθλητισμός, ἡ «Καθημερινὴ Ἐβδόμας» μὴ θέ-λουσα νὰ καθυστερήσῃ καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἐγκαταλείπει ἀ-πὸ τοῦ φύλλου τούτου εἰδικὴν ὑ-πηρεσίαν μὲ ἀνταποκριτὰς εἰς ὁ-λὸν τὸν κόσμον, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐ-νημερώνουν τὸν φίλαθλον κοινὸν μας ἐπὶ τῆς παγκοσμίου ἀθλητικῆς κινήσεως.

Παραθέτομεν κατωτέρω τὰς πρῶτας εἰδήσεις τὰς ὁποίας ἐλά-ομεν παρὰ τῶν ἀπανταχοῦ ἀνταπο-κριτῶν μας.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ

Παρίσι 1 Ἰουνίου. Ἡ πε-ρίφημος ποδοσφαιρικὴ ὁμάς «Ὀυ-ροντόναλ 1» κατόπιν ὠραιότατου ἀ-γώνος μὲ τὴν πρωταθλήτριαν τοῦ κόσμου «Μαγνησία 2» ἐτεράτισε τὸν ἀγῶνα μὲ τέτταρα 17 καὶ 38. Δὲν ἐγνώσθη μέχρι τῆς στιγμῆς ποῖα ἐκ τῶν δύο ὁμάδων ἐνίκησε, διότι οἱ παῖκται δέονονται ἀ-γρίως.

ΚΛΑΣΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Τσ ἱ-Φουάν-Χοῦ (Β. Κι-να, 5½ χιλιόμετρα, παραπάνω ἀ-πὸ τὴν Νότιον).—1η Ἰουνίου. Κλασικὸν ἀγὼνας ἐξαιρετικῶς ἐν-διαφερόντος ἔλαβον χώραν τὴν προπαραλθούσαν ἑβδομάδα ἐνταῦ-θα. Τὸ ἄνθος τοῦ κινεζικοῦ ἀ-θλητισμοῦ εἶχε συγκεντρωθῇ, ἐν-ταῦθα εἰς μιὰ μεγαλειώδη ἐπίδει-ξιν.

Παραθέτο κατωτέρω, τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων δεδο-μένου ὅτι οὗτοι θὰ συνεχισθοῦν καὶ τοῦ χρόνου:

1.—Δρόμος 400 μέτρων: α') ὁ περίφημος Σπρίντερ Κλότς-Φάτς-Σπασεου, πραγματοποιήσας τὸν θαυμάσιον χρόνον τῶν 18 λε-πτῶν, 5 δευτερολέπτων καὶ 3/8 τοῦ δευτερολέπτου.

2.—Δρόμος 10.000 μ. Δὲν ἐφθασε κανεὶς. Ὅλοι οἱ δρομεῖς ἔμειναν στὸν δρόμο.

3.—Δισκοβολία. Ὁ ἀγὼν ἐματαιώθη διότι ὁ δίσκος ἀντὶ νὰ βῇ τὸ τέμα του, βόηκε στὸ κε-φάλι τοῦ δισκοβόλου καὶ τὸν ἀφή-κε ἐπὶ τόπου (δηλ. στὸν τόπο). Κατόπιν τούτου, οἱ ἄλλοι παῖκται τρομοκρατηθέντες ἐτράπησαν εἰς τὴν.

4.—Ἀλμα εἰς ὕψος. α') ὁ περίφημος ἄλτης Φέν-Πέν-Τερ-λέν, πηδήσας 1 μ. καὶ 37½ ἐκα-τοστά.

5.—Ἀλμα ἐπὶ κοντῷ. Τὸ ἀγώνισμα αὐτὸ ἐματαιώθη διότι ἔσπασε τὸ κοντάρι τοῦ λαμπροῦ ἄλτου Περβέν-Φοῦ-Τουρολύ, καὶ τὸ νέν ἦπυον ἔσπασε κατω, τὸ δὲ ἄλ-λο τοῦ ἦπυκε στὸ μάτι.

6.—Σφαιροβολία.—Κατὰ τὸ ἀγώνισμα αὐτὸ ἐσημειώθη φο-

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Θεατρικὸν συνέδριον

Ὁ καθεὶς μιλεῖ
μὲ δρεξὴ πολλή.
Σ' ἕνα συμφωνοῦν
ὅλοι: πὼς πεινοῦν!
Συμπέρασμα:
Θεατρικὸν συμβούλιον—
Τσιμποῦσιον λουκούλλειον!
ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΗΜ. ΕΒΔΟΜΑΔΑ, ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κατ' αὐτὰς θὰ ἀρχίσῃ εἰς τὴν «Καθημερινὴν Ἐβδομάδα» ἡ δημο-σίευσις τοῦ ἀριστοτεχνικοῦ μυθιστορήματος ὑπὸ τὸν τίτλον **ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ**

ΔΕΝ ΗΘΕΛΗΣΕ...

τῆς νέας καὶ γοητευτικῆς συγ-

γραφίδος Μαρίας Κουρελι. Εἰς τὴν εἰκόνα μας ἡ ἡρώς τοῦ νέου μυθιστορήματός μας Ἀδέλα, ἀνα-γινώσκουσα τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁ-ποῖαν ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀρχιδου-κὸς τοῦ Φερρενχάφεντς.

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑΙ ΑΚΟΜΗ ΜΙ- ΚΡΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Μὴ γελᾶτε ὅταν βλέπετε τίποτε τὸ ἀστεῖο γιατί θὰ σὰς πάρουν γιὰ πρελλό.

—Ὅταν τρώτε παγωτό, μὴν ἀ-φήνετε νερὸ ἀπὸ πάνω: θὰ κρυο-λογήσετε.

—Γιὰ τὸν ἴδιον λόγον δὲν πρέπει νὰ διαβάσετε ἰδρωμένη τὴν «Κα-θημερινὴν Ἐβδομάδα».

βερὸν δυστύχημα. Ὁ σφυροβόλος Τρουόν-Πέν-Φοῦ, ἀντὶ νὰ ρίψῃ τὴν σφύρα ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε τὴν ἐ-θεσφενδόνισε κατὰ τοῦ πλῆθους. Ἡ σφύρα βόηκε κατακέφαλα τὴν παρισταμένην εἰς τοὺς ἀγῶνας πε-θερὰν τοῦ ἀθλητοῦ καὶ τὴν ἀφῆκε κατὰπληκτον.

Ὁ ἀτυχὴς ἀθλητὴς ἐδήλωσεν ὅτι δὲν τὸ ἔκανε ἐπίτηδες.

Νεοδημηκὴ λογοτεχνία

ΚΑΣΤΑΝΑ ΜΑΤΙΑ

Ήταν δυό μάτια κάποτε πού τόσο εἶχ' ἄ-
(γαπήσει :
δυό μάτια καστανά.
Μές στήν Ψυχὴ μου μίλησαν κάποια θλιμ
(μένη δύσι
καὶ κάποια δειλινά.

Τὶς νύχτες τὶς ἀνέφελες σὰν ἄστρα μου
(γελοῦσαν
τὶς νύχτες τὶς θερμὲς
κι' ἦταν σὰν νὰ μὲ χάιδευσαν κι' ἦταν σὰν
(νὰ μιλοῦσαν
κάποιες τρελλὲς στιγμές.

Ήταν δυό μάτια κάποτε π' ἀργά τὰ πήρε
(ἡ λήθη :
δυό μάτια καστανά....
Τοῦ ἔρωτα κάποια βραδυὰ μοῦπαν τὸ πα-
(ραμῦθι
καὶ φύγανε ξανά.

ΡΕΑ ΣΥΛΒΙΑ

ΩΙ ΓΙΑΤΙ :

Γιατί νὰ μὴν εἶχα φύγει;
Γιατί νὰ μὴν εἶχα φύγει ἕνα πρωί, μ' ἕνα
καράβι, πέρα μακριά, σ' ἄγνωστους τό-
πους;... Νάχα πάει στὰ ξένα, μονάχος, δί-
χως συμπόνια ἀπ' τοὺς ξένους ἀνθρώπους,
χωρὶς οὐτε ἕνα γλυκόλογο γιὰ παρηγοριά
μου, δίχως κανένα σύντροφο στὴ μοναξιὰ
μου...

Γιατί νὰ μὴν εἶχα φύγει; Κι' ἄς μ' εἶχα-
νε κλεισμένο στὴν πιδ φρικτὴ φυλακή, κι'
ἄς ἔξοδα μέσα στὸ σκοτάδι—χωρὶς τοῦ
ἡλίου χάδι. 'Ω! Νάχα φύγει! Κι' ἄς ἦμουν
μέσα στὴ Σαχάρα. Κι' ἄς ἦταν τὸ λαρόγγι
μου στεγνὸ ἀπὸ τὴ δίψα. Κι' ἡ ὕψη μου
φρυγμένη ἀπ' τὸ λιπώρι. Τὰ μάτια μου γε-
μάτα ἀπ' τὴν ἄμμο τοῦ Σιμούν...

'Ω! Νάχα φύγει! Κι' ἄς ἦμουν κατα-
δικασμένος νὰ μετρήσω ὅλα τὰ φύλλα καὶ
τὰ λούλουδα, πού γεννιούνται τώρα τὴν 'Α-
νοιξί, κι' ὅλα τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ τῆς
Αὐγουστιάτικης νύχτας. Κι' ὅλα τὰ φιλιὰ
τῆς θάλασσας πάνω στ' ἀρογιάλια. Κι' ὅ-
λους τοὺς κόκκους τῆς ἄμμου. Κι' ὅλες τὶς
σταγόνες τῆς βροχῆς. Κι' ὅλες τὶς νιφάδες
τοῦ χιονιοῦ. 'Ω! Νάχα φύγει! Κι' ἄς ἦ-
μουν καταδικασμένος νὰ κάνω ὁτιδήποτε—
ὁτιδήποτε.

'Ω! Νάχα πεθάνει κάποιο ἀπόκοσμο φθι-
νοποριάτικο σούρουπο... 'Ω! Ναι, κάλλιο
νάχα φύγει, κάλλιο νάχα πεθάνει. Θάπαινα
μαζί μου ἕνα ξεγέλασμα, μιὰ πλάνη ὀλάκαι-
ρου χρόνου. Θάφαινα νομίζοντας πὺς ἀγα-
πήθηκα μὲ ἀδολὴ ἀγάπη—αὐτὸ πίστευα ἕνα
χρόνο τώρα. Κι' αὐτὸ μ' ἀκούσε. Μὲ σύν-
τροφο τὴ σκέψη ὅτι ἀγαπήθηκα μ' ἀληθινὴν
ἀγάπη θὰ μπορούσα νὰ ὑποφέρω κάθε μαρ-
τύριο, θάπαινα στὴν πιδ μεγάλῃ θυσίᾳ. Θὰ
μπορούσα νὰ πάλευα μὲ τὴν πιδ μεγάλῃ
φουρτούνα τῆς ἀγρίας θάλασσας πού λέγε-
ται ζωὴ.

...Μὰ τώρα; Τώρα πού ἐνοίωσα ὅτι ποτὲ
σου δὲν μ' ἀγάπησε, τώρα, Μαίρη, ἡ σκέ-

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Νάναί τὰ μάτια τὰ γλυκά
πού μ' ἔχουνε μαγέψει;
Τὰ μάτια πού τοῦ οὐρανοῦ,
τὸ χρώμα ἔχουν κλέψει;

Νάναί τὰ χεῖλη τὰ γλυκά,
σκαλίσω πού μ' ἔχουν κάνει;
Νάναί τὸ λυγρὸ κορμί,
πού μ' ἔχει ξετρελλάνει;

Νὰ εἶναι τὰ ξανθὰ μαλλιά,
πού χρυσαφένια μοιάζουν;
Αὐτὰ πού τὴν καρδοῦλα μου,
παντοτεινὰ σπαράζουν;

'Ο,τι κι' ἂν εἶναι δὲν μπορῶ,
οὔτε μὲ λόγια νὰ στὸ πῶ,
οὔτε μὲ τὰ χαρτιά μου....
Αὐτὸ πού πρέπει νὰ σοῦ πῶ
τόχει δικὸ τῆς φυλαχτό,
μονάχα ἡ καρδιά μου...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΟΤΣΗΣ

ΑΠΟΨΕ

ΔΕΝ ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ ΚΑΛΑ

'Απόψε δὲν αἰσθάνομαι καλά...
νοιώθω πὺς θέλει ἡ καρδιά μου γιὰ νὰ
(κλάψῃ
καὶ σ' ἕνα δάκρυ μου μονάχα ἀπαλὰ
κάποιο καινούργιο τῆς καὶ μὲ θάβει νὰ
(θάψῃ,

'Απόψε δὲν αἰσθάνομαι καλά
ἡ ὀπτασία μιὰς μικρῆς μὲ βασανίζει
καὶ κρυφακούω πὺς γι' ἀγάπη μου μιλά
κάποια φωνὴ πού τὴν ψυχὴ μου ἀγάλλει
(ἀγγίζει.

'Απόψε ξαναπρόνεσα! ἀλλά...
ἂν σὰν καὶ πρῶτα εἶν' γραφτό μου ν' ἀγα-
(πήσω
χίλιες φορὲς θὰ προτιμοῦσα πιδ καλὰ
τ' αὐριανὸ τὸ πρῶιν νὰ μὴν ξεπνήσω....

ΘΑΝΟΣ Α. ΠΑΠΑΥΓΕΡΗΣ

ψη μου θόλωσε, ἡ θέλησή μου τσακίστηκε—
ἀδύναμη σὲ τέτοιο μικρὸ πλάσμα— τὸ κορμί μου
βαράνει ἀπὸ βάρος δυσβάστακτο. Ποτὲ δὲν
ἦμουν τόσο φημεδισμένος. Τώρα, δὲν
μπορῶ νὰ ὀδηγήσω τὸ καραβάκι μου μήτε
στὴν πιδ ἀπόλυτῃ γαλήνῃ τῆς ζωῆς.
Τώρα, Μαίρη, πού ἐνοίωσα πὺς δὲν μ'
ἀγαπᾷς, δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα. Εἶμαι
κάτι χειρότερο ἀπ' τοὺς νεκρούς...
Εἶμαι ἕνας ζωντανὸς νεκρός. 'Ενα πῶ-
μα μὲ ζωὴ... 'Ω! Γιατί νὰ μὴν εἶχα φύγει,
γιατί νὰ μὴν εἶχα πεθάνει πρὶν νὰ μάθω
τὴν ἀλήθεια; Γιατί νὰ μὴν εἶχα κι' ἐγὼ χα-
θῇ μὲ τ' ὄνειρό μου, πρὶν ν' ἀντικρύ-
σω τὴν πραγματικότητά; 'Ω! Γιατί νὰ μὴν
εἶχα πεθάνει;

ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΗ ΣΟΥ

Τὰ φιλιὰ

στὴ φιλὴ πού μοῦ χάριζες
σὰν τὰ ῥόδα κρυφὰ ἔχουν ἀνθίσει
καὶ τὰ χάρδια σὰν κρίνα δροσόλουστὰ
τὴ φιλὴ μὰς τὴν ἔχουν στολίσει.

Οἱ ματιές

σαῖτιες ὅπου ἔφταναν
—σὰν κυττοῦσες ψηλά—στὰ οὐράνια
ἔχουν πλέξει μ' ἀστέρια διάφανα
νεραϊδένια ἀσημένια στεφάνια.

Τὰ μαλλιά

μὲ φιλιὰ πού τὰ γέμιζα
τάχουν κλέψει διαμάντινες δῦσες
τὴ λαλιά σου κι' αὐτὴ τὴν τραγούδησαν
διαλεχτὲς, σταλαχτὲς κρηνόδρῦσες.

Καὶ τὸ γέλιο

πού κρύβουν τὰ χεῖλη σου
ὁ 'Απρίλης τὸ ἔχει ξεχάσει...
Κι' ἂν γελᾷς, ξεγελᾷς τ' ἀγριοὺς ὄφλους
πού ἀνθοῦν πρὶν ἢ ὥρα τους φτάσῃ.

Καὶ τὸ δάκρυ

στὴν ἄκρη πού κύλησε
τῶν ματιῶν σου, αὐγοῦλα δροσάτη.
τῶχει πάρει καὶ μὲ χάρη τὸ σταλάξει
στὴν καρδιά πούν' ἀγάπη γεμάτη.

ΔΕΩΝ ΠΑΠΑΣ

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

'Όταν πρόφερες τὸν ὀνόμα μου, μοῦ φαινό-
ταν ὅτι ἡ φωνὴ σου ἄλλαζε τόνο, γινότανε
γλυκεῖα, θαυματοποιία.

'Όταν μὲ κυττοῦσες μοῦ φαινόταν ὅτι τὸ
βλέμμα σου γινότανε γιὰ μένα τρυφερό κι'
ἀγκάλιαζε στοργικὰ ὅλη τὴν ὑπαρξή μου.

'Όταν μοῦ χαμογελοῦσες μοῦ φαινότανε
ὅτι τὸ χαμόγελό σου μοῦ ἔλεγε ὅτι δὲν μπο-
ροῦσαν ἡ δὲν ἤθελαν νὰ μοῦ ποῦν τὰ χεί-
λη σου.

'Όλα αὐτὰ ὅμως δὲν θὰ ἦσαν παρὰ γεν-
νήματα τῆς φαντασίας μου. Μέσα στὸ μυαλό
μου γινότανε μιὰ τρομερὴ πάλη, δὲν μπο-
ροῦσα νὰ καταλάβω ἂν μ' ἀγαποῦσες ὅπως
ἐγὼ σὲ λάτρευα μ' ἕνα ἔρωτα αἰθερίο,
θεϊκό, πού ξέφευγε ἀπ' τὸ πρῶτο χροῖμα
τοῦ πόθου.

Φανταζόμουν ὅτι ἦμουν κοντὰ σου, σοῦ-
παιρνα τὰ χέρια μέσ' στὰ δικά μου καὶ σὲ
ρωτοῦσα μὲ τὴν τρελλὴ ἀγωνία πού μὲ κα-
τεῖχε ἂν μ' ἀγαπᾷς ἢ ἡ δικιά μου ἀγάπη ἀν-
τικατοπρίζεται σὲ σένα.

Δὲν τόλμησα ὅμως ποτὲ νὰ ζωντανέψω αὐ-
τὴν τὴν εἰκόνα, γιατί φοβόμην μήπως ἀ-
κούσω τὴν σκληρὴ ἀλήθεια, πού θὰ μοῦ
σπάραινε τὴν φτωχὴ μου καρδιά προτιμώντας
νὰ μὲ βασανίζει, ἕως τὴν πιδ πού περᾶσαν
τόσα χρόνια, ἡ φρικτὴ ἀμφιβολία.

ΕΥΤΥΧΙΑ Κ.

Μεταξύ μας

Κωνσταντῖνον Βασιλείου —
'Η Μοναξιά δὲν μᾶς ἄρεσε. Οἱ «Ἀγάπες»
πού φεύγουν ἔχουν ὥραιο τὸ πρῶτο ἐξά-
στιχο καὶ τὸ δεύτερο (πού εἶναι καὶ τὸ κα-
λύτερο σ' ὅλο τὸ ποίημα). Στὸ τρίτο ὅμως
τὰ χαλῶν ἰδίως ὁ στιχός: «θάμαι μονάχος
πιά: ὡς ἕνα μῦθος» δὲν λείει τίποτα. Καὶ
τὸ τέταρτο ἐξάστιχο πιδ ἀδύνατο ἀπὸ τὰ
δύο πρῶτα. Μαθητὴν Κ. 'Οχι δημοσι-
εῖσμο τὸ «Ἀμφιβάλλω». Πατρὶνόν.
'Εγκρίνονται ἢ «Νοσταλγία» καὶ τὸ «Ο-
νειρο» καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά
τῶν. 'Α δ α μ ἄ ν τ ι ο ν Π ἄ ν ο ν. Φύλα-
ρο καὶ μονότονο. Σ. Γ.—'Απευθύνεσθε στὴν
'Εβδομάδα». 'Όσο γιὰ τὸ «Νανούρισμα»
πολὺ σχοιντονεῖς οἱ φράσεις σας καὶ πάλι
χωρὶς πρωτοτυπία. Μὴν διάζεσθε νὰ δημο-
σιεύσετε. Σταῦρον Τριανταφυλ-
λίδην.— Τὸ σταυροῦξ σας ἐλήφθη καὶ
παρεδόθη στὸν ἀμύδιον συντάκτη. Εὐχαρι-
στοῦμε. Κ ἄ ρ ο λ ο ν Β ἔ λ μ α ν.—'Αδοῦ-
λεντος ἀκόμα ὁ στιχός σας, ὅπως λ. χ. οἱ
δυὸ τελευταῖες γραμμὲς τοῦ «'Εδισσων» πού
χαλῶν ἐντελῶς τὸν ρυθμό. 'Η «Τραγωδία
Ζωῆς» ὡς ἰδέα δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἀλλὰ στὴν
διατύπωση ὑστερεῖ, ἐκτὸς ἐλαχίστων στι-
χων. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε.
Λ ἔ ο ν τ α Π α π ἄ ν.— Μαζὶ μὲ τὸ «Μὴν
κλαίετε» πού δὲν μᾶς ἱκανοποίησε, δὲν ὑπῆρ-
χε ἄλλο ποίημα. Γιὰ τὸ «Γλυκότερες αὐ-
γές» σύμφωνοι. Τὰ ἄλλα πού ἀφήσατε στὰ
γραφεῖα μὰς, κατώτερα ἀπὸ προηγούμενά

σας. Γιατί; 'Ως ἰδέες εἶναι καλὰ μὰ οἱ στι-
χοι τοὺς εἶναι ἀδόουλοτοι. Θεόδωρος
Σπάρτην.— Τὸ γράψιμο τοῦ πεζοῦ σας
ὄχι στρογγύ. Γιατὶ μεταχειρίζεσθε λέξεις τό-
σο κακῶς: κατοίκηση, ἀξέχασιά(!) κλπ.;
Ζ α φ ε ἴ ρ η ν Ζ α φ ε ἴ ρ ο υ.— Τὸ «Σ' ἄ-
γαπῶ» καλύτερο στὴν ἀρχή, μὰ τὸ χαλῶν
τὰ δυὸ τελευταῖα τετράστιχα ἰδίως τὸ τέ-
ταρτο στὸν προτελευταῖο στιχό πού ἔχει χα-
σμοδίες. 'Όσον ἀφορᾷ τὰ ἐγκριθέντα, στὸ
προσεχὲς ἔρχεται ἡ σειρά τοῦ «Φύγε». 'Α-
ρ ἄ χ η ν.— Δὲν τὸ δρῆκαμε στὰ ἐγκρι-
μένα. Θὰ ἐκ δημοσιευθῇ ἤδη. Π ἄ σ ο λ α ν
Σ ἔ τ σ ι.— 'Οχι καλὸ τὸ «Μὴν χύστε δά-
κρυα». Τὸ «Ξάνοιγμα» καλύτερο, ἀλλὰ κι'
αὐτὸ στριφνὰ γραμμένο. 'Απὸ σας περιμένο-
με καλύτερα πράγματα. Β ἄ λ λ ι α ν.—Πολ-
λὲς κοινοτοπίες ἔχει τὸ πεζὸ σας. 'Απαλλά-
ξε τὸ γάψιμό σας ἀπὸ ὀριζόμενες καθαρευ-
νοιστάνες ἐκφράσεις καὶ φροντίστε νὰ δια-
λέγετε πιδ πρωτότυπα θέματα. Γράψτε μόνο
ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ στὸ μέλλον.
Δ. Μ ο ρ ὀ λ ο γ ο ν.— Δυστυχῶς τὸ ποίημά
σας «Πλανεύθηκε» κι' οἱ δυὸ δὲν εἶναι δη-
μοσιεύσιμο ὅσο ἐπικινδύνος κι' ἂν τὸ κρίνωμε.
'Ατεχνὸ καὶ παιδιστικὸ. 'Η «'Εβδομάς»
δὲν παίρνει δικαίωμα κρίσεως. 'Η λ ι α ν.—
Τὸ «Στόμα» πραγματικὰ δὲν εἶναι ἀσυνάρτη-
το. Σκοντάφτει, ὅμως, τὸ μέτρα. Σ' ὅλους
σχεδὸν τοὺς στιχούς ἔχει λαθασμένο ρυθ-
μό. Κ ὠ σ τ α ν Σ ἔ ν ο ν.— Θὰ δημοσιεύσω-
με τὸ ποίημά σας ἀφοῦ τὸ ἀραιώσωμε τὸ
δεύτερο τετράστιχο πού τὸ καταστρέφει καὶ
δὲν χρειάζεται. 'Αλλως τε δὲν ὑπάρχει
«Μαντὰμ-ὠ-Καμελί» ἀλλὰ μόνο «Ντὰμ-ὠ
Καμελί».

Ρωμαῖοι καὶ 'Ιουλιέττες

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 40)

Δέστε;—
'Ε κ ε ἴ ν η.—'Εστω. 'Αλλά, θὰ καθήσεται
ἡσυχος. Ναι;
'Ε κ ε ἴ ν ο ς.—Ναι! Σὰς τὸ ὑπόσχομαι,
(προτείνει μ' ἐπισημότητα τὸ χέρι).
'Ε κ ε ἴ ν η (τοῦ δίνει κι' αὐτὴ μ' ἐπι-
στοσύνη τὸ δικό της).
'Ε κ ε ἴ ν ο ς (τὸ σφίγγει καί, σκύβοντας
ἀπότομα τὸ φιλεῖ παρατεταμένα).
(Μένουν κι' οἱ δυὸ σιωπηλοὶ γιὰ πολὺ).
'Ε κ ε ἴ ν η (συνερχομένη κάτω)... Τί
μελοδραματικὴ σκητὴ!... (Τραβὰ ἥρεμα τὸ
χέρι της). Σκέπτομαι τὸν Κοκὸ. Τί θάλεγε!
'Ε κ ε ἴ ν ο ς.—Μπῆ! 'Ο,τι κι' ἢ Μιμή!...
(Συνέρχεται κι' αὐτὸς ἐντελῶς).
'Ε κ ε ἴ ν η.— Φαίνεται ἀρκετὰ ψυχραι-
μος. Δὲν θάνα βέβαια ἡ πρώτη φορὰ.
'Ε κ ε ἴ ν ο ς.— 'Ομολογῶ πὺς ὄχι. ('Α-
πῶ). Εἶναι ὅμως ἡ τελευταία...
(Κυττώντας τὴν ξαφνικὰ στὰ μάτια)
Λυπάστε γι' αὐτὸ πού έγινε;
'Ε κ ε ἴ ν η (ἀπῶ).—'Οχι.
'Ε κ ε ἴ ν ο ς (σφίγγοντάς της μὲ πάθος
τὰ χέρια).—Μ' ἀγαπᾷς, 'Ιουλιέττα μου;
'Ε κ ε ἴ ν η (μὲ λατρεία).— Ναι, Ρωμαῖε
μου!

(Ξαφνικὰ, τρομαγμένοι κι' οἱ δυὸ,
δείχνοντας ὁ καθένας πρὸς τὴν ἀντίθετη
διεύθυνση δυὸ σκιὲς πού πλησιάζουν
διαστειλῶς, ἀφήνουν σύγχρονα μιὰ φω-
νή:.) 'Ερχε! 'Ερχε! 'Ερχε! ἢ Μιμή!
'Ε κ ε ἴ ν η.— Νὰ φύγωμε Ρωμαῖε μου!
'Ε κ ε ἴ ν ο ς.— Ναι, 'Ιουλιέττα μου!
(Σὲ λίγο διαστειλῶς καὶ λαχανιασμένοι
φτάνουν συγχρόνως, ἐρχόμενοι ἀπὸ ἀντί-
θετὴ διεύθυνση, ὁ Κοκὸς καὶ ἡ Μιμή.
Μὴ βλέποντας ὅμως οὔτε ὁ Κοκὸς τὴ
φίλη του, οὔτε ἡ Μιμή τὸν φίλο της, καὶ
μὴ φανταζόμενοι τί προηγήθηκε, ὁπλί-
ζονται μὲ ὀμρονὴ καὶ περιμένουν...)
(Τὴ συνέχεια θὰ τὴν βρῆτε στὴν ἀρχὴ
αὐτῆς τῆς ἱστορίας). Ν. Κ. ΧΑΚΚΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

'Εξεδόθη εἰς τρίτην ἐκδοσιν πῦξημένην
εἰς τὸ διπλάσιον καὶ εἰκονογραφημένην, ἡ
νέα μελέτη τοῦ λατρύου σεξολόγου κ. Ν. Ν.
Δρακουλίδου, μὲ τὸν τίτλον: ἡ «Σεξουαλικὴ
Λειτουργία». Εἰς τὸ νέον του βιβλίον ὁ
διακεκριμένος ἐπιστήμων ἀναλύει μὲ σαφή-
νειαν καὶ γλαφυρότητα ὅλα τὰ σεξουαλικά
προβλήματα πού ἀπασχολοῦν τὸν ἄνδρα καὶ
τὴν γυναῖκα, τὴν σεξουαλικὴν φυσιολογίαν,
τὴν σεξουαλικὴν ἀνεπάρκειαν καὶ τὴν θερα-
πείαν αὐτῆς, τὰς δυνάμεις, τὰς βιταμίνες,
τὴν ψυχανάλυσιν τοῦ Φρόϊντ καὶ τοὺς κα-
νόνας ἐκείνους πού πρέπει νὰ τηρῇ ὁ ἄν-
θρωπος διὰ νὰ ἀποφύγῃ βλάβης συνπελάς
νευρασθενικῆς ἰδίως καὶ διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ
εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸ περιβάλλον του
μίαν πραγματικὴν ὕγιαν καὶ χαράν.

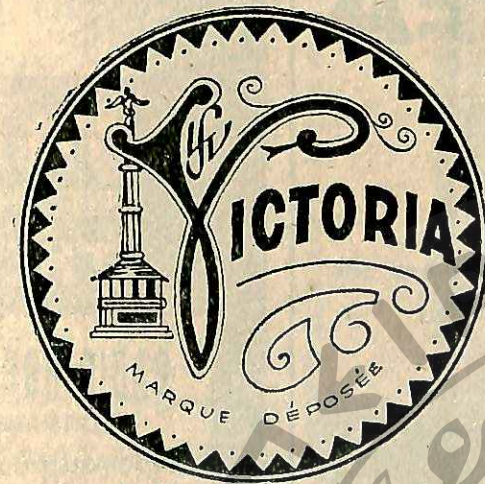
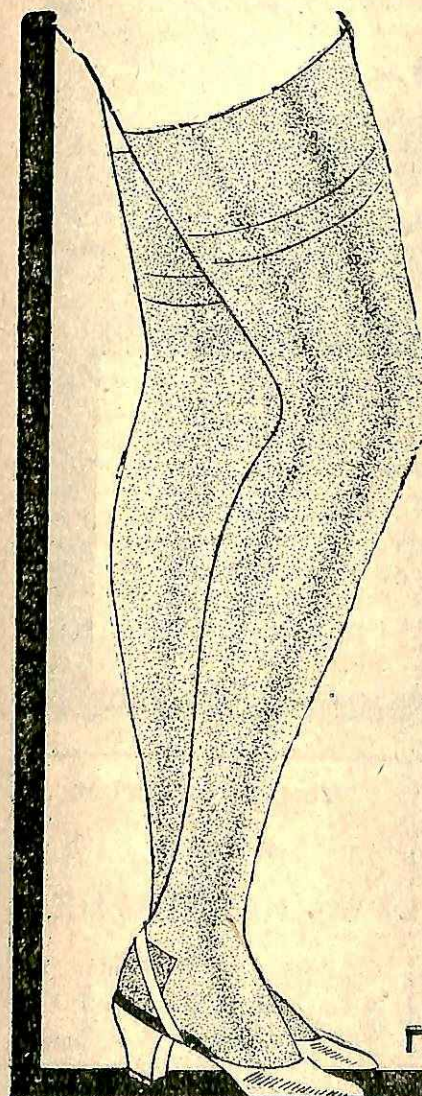
'Η νέα ἐκδοσις τῆς «Σεξουαλικῆς Λειτουργ-
γίας» τοῦ κ. Δρακουλίδου πωλεῖται εἰς ὅλα
τὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν 'Αθηνῶν ἀντὶ δραχ.
50. Διὰ τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀπευθυντέον:
Βιβλιοπωλεῖον 'Ελευθεροῦδάκη, (Πλατεῖα
Συντάγματος — 'Αθήναι).

'Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22

Προϊστάμενος τυπογραφείου:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΗΑΣ (Μαῖζανος 22)

ΠΟΛΥ ΣΤΕΡΕΑ
ΛΕΠΤΗ-ΔΙΑΦΑΝΗΣ
ΧΩΡΙΣ ΣΚΙΕΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

μάλιστα τώρα που υπάρχουν ντομάτες. Να τρώτε απ' αυτές ει δυνατόν μεσημέρι βράδυ. Αργότερα πάλιν μου ξαναγράφετε.

Κλάραν Ι. Ρ.— Για να μετριάσετε αυτή την κατάσταση και μάλιστα χωρίς να διατρέξετε άλλους κινδύνους, θα ακολουθήσετε την εξής τακτική: 1) θα αποφεύγετε τα άμυλάδια, τα πολλά γλυκά και τα λίπη ως και τα πολλά υγρά, 2) θα κάμετε σουηδική γυμναστική και κάθε φορά που θα σας δίδεται ή ευκαιρία θα κάμετε περιπάτους. Να αποφεύγετε όσο μπορείτε το πολύ ραχάτι. Και τέλος μία φορά τόν μήνα παίρνετε ένα καθαρτικό αλάτοχο.

Νυχτερίδα Χ. Κ.— Είμαι αλήθεια ότι είναι της νεότητος, αλλά δυστυχώς στα σπυριά αυτά μέσα υπάρχει σταφυλόκοκκος και επομένως χρειάζεται ειδική θεραπεία για να υποχωρήσουν, με μόνην την δίαιταν, άτυχως, δεν υποχωρούν. Το φάρμακο που πήρατε ήταν, βέβαια, καλό όπως και οι ενέσεις που γράφετε αλλά πιστέψατε πως δεν θα σας ωφελήσουν και αυτές. Το μόνο στην προκειμένη περίπτωση είναι το λεγόμενον αυτεμβόλιο αλλά δυστυχώς στοιχίζει πανάκριβα και εκτός αυτού τα αποτελέσματά του είναι αβέβαια ενώ τα ζυωθέντα έμβόλια του Ιατρού Κόμη είναι απ' ενός φθηνότερα και απ' έτερου πιδ αποτελεσματικά. Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

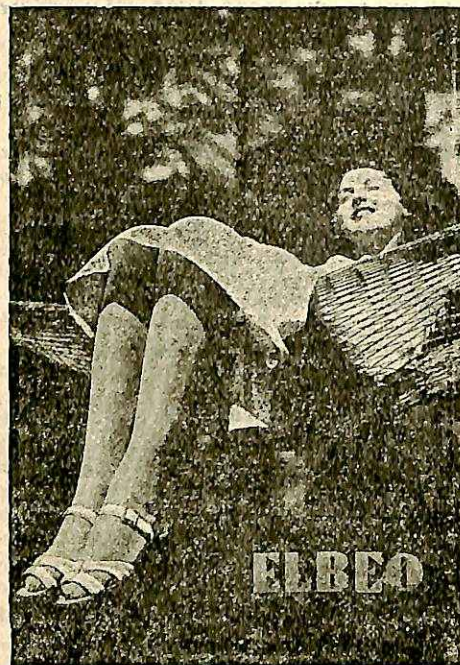
Η απότομη μεταλλαγή κάνουν το δέρμα να συστέλλεται, φράζουν οι πόροι ή σκόνη κάθεται επάνω και το καταστρέφει. Θα το προστατεύσετε αν χρησιμοποιήσετε τακτικά την κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ. Η κρέμα που σημαίνει ΝΕΟΤΗΣ • ΟΜΟΡΦΙΑ

Δοκιμάσατε αυτό το νέον ΟΠΛΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Δοκιμάσατε ήδη σήμερα αυτόν τον άπλουν τρόπον. Δεν γνωρίζετε αποτυχίαν και θα σας δώση έτσι μαγευτικών χρώμα νέας κόρης όπου θα κάμη τας φίλας σας να σας θαυμάζουν και να σας ζηλεύουν. Απλώσατε προσεκτικά επί του προσώπου σας και του λαιμού σας Κρέμα Το καλόν χρώματος λευκού (μη λιπαρά). Κατόπιν μεταχειρισθίτε ελαφρά πούδρα παίρνοντας κατά προτίμησιν την πούδραν Το καλόν, ή οποία είναι κατασκευασμένη δια να χρησιμοποιήται με την Κρέμα αυτή. Η αλλαγή όπου θα παρατηρήσετε εις τόν καθρέπτην θα σας εκπλήξη. Η Κρέμα Το καλόν, χρώματος λευκού απλώνεται επ' ολοκλήρου του προσώπου σάν αδιόρατο πέπλο ωραιότητος, δίδοντας ένα μαγευτικό βελουτέ, επιτρέπει το ένιατο άπλωμα της πούδρας, την εμποδίζει από του να σχηματίξη πλάκας και άνομοιόμορφα στρώματα και την κάμνει να κρατά τέσσαρας φορές περισσότερον. Η Κρέμα Το καλόν χρώματος λευκού περιέχει κρέμα φρέσκη και ελαιόλαδον προαναμιγμένα καθαώς και ύλικά πολύ τονωτικά και λευκαντικά. Αυτά διαλύουν τα μαύρα στίγματα, συσφίγγουν τούς διεσταλμένους πόρους, λευκαίνουν και γλυκαίνουν την πιδ σκούρα και σκληρά επιδερμίδα.

Δια κάλσες περιπάτου προτιμάτε πάντοτε τας ποιότητας SILKA, YPSILON, DIADEM, KRONE 500, TRAMA, SEVILLA, δια δε βραδυνές τες θαυμάσιες ανάποδες ποιότητες HAUCH, OREA, KRONE 100 και AZUR.

Επίσης συνιστώμεν την στερεωτάτην λινήν ποιότητα Νο 1008, και τα άθάντα καλτσάκια του

ELBEO

Πωλούνται εις όλα τα καλά καταστήματα εις τας μας απόλυτως ώρισμένας.

Αποθήκη χονδρικής πωλήσεως. Μητροπόλεως 44-46 Τηλ. 21-318.

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ

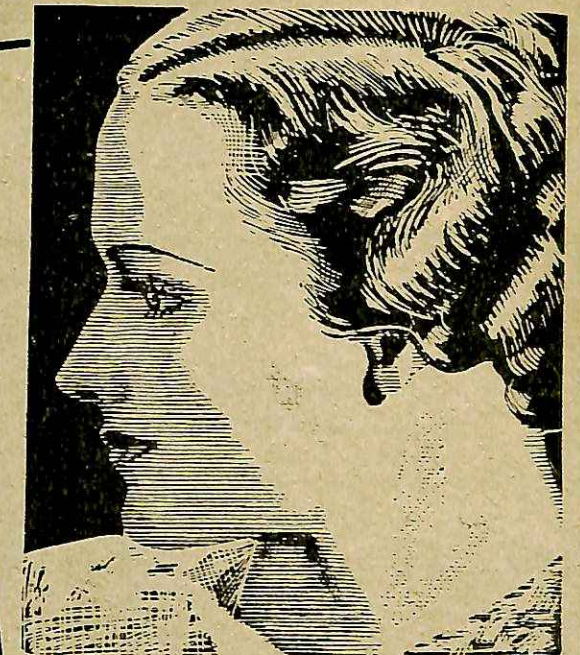
ΚΑΙ

ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

Ο Γιώργος λέγει πάντα ότι αυτό που τον πρωτοεράβησε σέ μένα και με κάμνει ακόμη τόσο διαφορετική από τας άλλας γυναίκας, είναι ή φυσική ωραιότης της επιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, έχουν ή την επιδερμίδα γυαλιστή ή χονδρές κηλίδες πούδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα, αλλά εις έμέ δίδει την ύψιν του απόλυτως φυσικού διότι είναι «αεροποιημένη». Τόσον λεπτή και τόσο ελαφρά, που πραγματικώς στέκει σιόν άέρα.

Δια τόν λόγον αυτόν, ή πούδρα Το καλόν εξαπλούται τόσο διαφορετική από τας άλλας πούδρας, είναι ή φυσική ωραιότης της επιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, έχουν ή την επιδερμίδα γυαλιστή ή χονδρές κηλίδες πούδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα, αλλά εις έμέ δίδει την ύψιν του απόλυτως φυσικού διότι είναι «αεροποιημένη». Τόσον λεπτή και τόσο ελαφρά, που πραγματικώς στέκει σιόν άέρα.

Λας κοιτάζει ποτέ ένας άνδρας δυό φορές;

Τό να έλκη και να συγκρατή τα βλέμματα των ανδρών ένα γυναικείο πρόσωπο, είναι τό μυστικό της θελκτικής επιδερμίδος. Νεανικό δέρμα ζωντανό, χωρίς ρυτίδες, χωρίς λεκέδες, βελούδινο, είναι τό αποτέλεσμα της χρήσεως της κρέμας: ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

Αι έκφράσεις θαυμασμού και συγχαρητηρίων που έχει στο ένεργητικόν της καθώς και ή πολυετής πείρα των κατασκευαστών της, πείθουν περί της θαυματουργού ιδιότητος της κρέμας ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ CANA

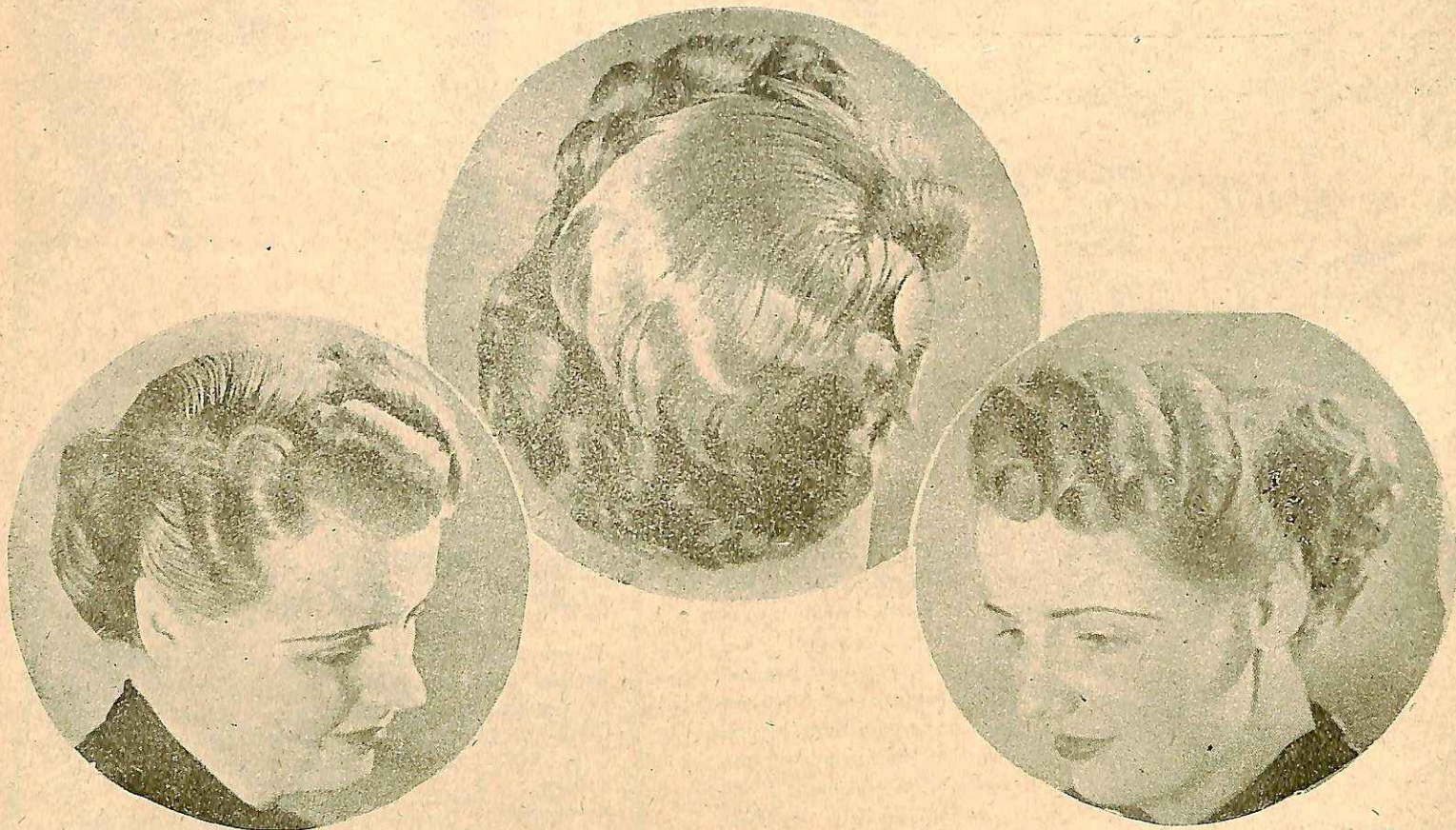
FORMA

Τα ωραιότερα Έμπριμέ τα έχουν τα Μεγάλα Καταστήματα

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ & ΣΙΑ Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 21 --- ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Έπισκεφθήτε την έκθεσιν των

ΤΡΙΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ μας νὰ ἐξυπηρετήσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν ἀνετώτερα καὶ μὲ ἀπόδοσιν 100 τοῖς 100 τὴν πολυπληθῆ πελατεῖάν μας, δὲν ἐφείσθημεν δαπανῶν διὰ νὰ δημιουργήσωμεν ἓνα καθ' ὅλα ἐφάμιλλον τῶν μεγαλειτέρων Εὐρωπαϊκῶν, Ἰνστιτούτων κομμώσεων μὲ τὰς τελευταίας μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις ποὺ τόσον κατέπληξαν τὸν παρευρεθέντα κατὰ τὰ ἐγκαίρια τῆς 12ης Μαΐου πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον.

Ἡ πολυετής καλλιτεχνικὴ ἡμᾶς πείρα, τὰ ἐγκεκριμένα ἐπιστημονικὰ Εὐρωπαϊκὰ φάρμακα, καθ' ἓνα χωριστὰ διὰ τὴν κάθε ποιότητα μαλλίων, ἡ πρόσοχή κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας μας, μᾶς δίδουν τὴν δύναμιν νὰ σᾶς τονίσωμεν ὑπευθύνως, πῶς μόνον μὲ μίαν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ ἐξασφαλίζεται ἓνα θαυμάσιον κτενισμένο κεφαλάκι ποὺ νὰ σᾶς θαυμάζουν διὰ 8 μῆνας καὶ πρὸ παντός μὲ προσιτὰς δι' ὅλους τιμὰς.

Λειτουργοῦντα τμήματα : Ondulation Marcel, mis en plis, βαφαὶ μαλλίων, λούσιμο, manicure massage παρ' εἰδικῆς ἐπιστήμονος.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Προσέξτε τὴν Διεύθυνσιν: Δώρου 14γ - Τηλ. 54.287

ΟΜΟΝΟΙΑ